

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐẠI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Độc tài tận số trong ô nhục !!!

• Trên diễn đàn Thượng đỉnh Hiệp hội các Nước Ả Rập năm 2009, Moammar Gaddafi -tên độc tài vốn kết thúc cuộc đời trong ô nhục hôm 20-10 mới rồi sau 42 năm thống trị Lybia- đã tự cho mình là một lãnh tụ vĩ đại. Ông ta huênh hoang tuyên bố khi ấy: *"Tôi là một lãnh tụ quốc tế, là bậc thầy của các nhà lãnh đạo Ả Rập, là vua của tất cả các vua châu Phi, là thủ lĩnh tinh thần của mọi tín đồ Hồi giáo..."*.

42 năm trời làm mưa làm gió tại Lybia và gieo tai giáng họa khắp thế giới đã thể hiện thói ngạo mạn và cuồng cuồng này. Đối với quê hương dân tộc, Gaddafi đã cai trị bằng bàn tay sắt. Đó là đàn áp, khủng bố những nhà đối lập, những ai phản đối chính sách độc đoán và gia đình trị của ông. Đó là áp dụng nhiều điều luật xử phạt nặng nề và man rợ đối với lầm tội danh mơ hồ. Đó là xử chung thân hay treo cổ bất cứ ai bị gán tội "bôi nhọ Tổ quốc, nói xấu chế độ, xúc phạm lãnh tụ"... Hàng vạn người đã bị mất tích, tù đầy, bị tra tấn đến chết mà không qua xét xử. Nhiều nhân vật đối lập đã chạy trốn ra nước ngoài vẫn bị mật vụ theo dõi, ám hại.

Đối với các nước láng giềng tại Phi châu, Gaddafi từng gây chiến với Tchad, can thiệp vào cuộc nội loạn ở Ethiopia và Congo, kích động dân Touareg ở Niger và Mali, trang bị vũ khí cho các du kích quân ở Liberia và Sierra Leone. Đối với các nước dân chủ Tây phương, Gaddafi dùng các thủ đoạn khủng bố, đe dọa, trả thù. Lực lượng an ninh ở đối ngoại của ông đã đặt bom trên chiếc máy bay hành khách Pan-Am của Mỹ, giết chết 270 người trên bầu trời Lockerbie thuộc Scotlen năm 1988, khiến Lybia bị quốc tế cấm vận trong hơn một thập niên. Năm 2009, Gaddafi ngưng cung cấp dầu hỏa cho Thụy Sĩ để trả thù việc Thụy Sĩ bắt giam người con trai của ông vì tội hành hạ hai nhân viên phục vụ trong khách sạn. Ngoài ra, Gaddafi còn tài trợ cho nhiều lực lượng khủng bố quốc tế. Từ tổ chức khủng bố Palestine đến Quân đội Cộng hòa Ailen (IRA), từ tổ chức ETA ở Tây Ban Nha đến Nhóm Hồi giáo cuồng tín ở Philipin là Abu Sayyaf.

Kẻ dùng gươm sẽ phải chết vì gươm, gây nợ máu sẽ phải trả bằng máu. Sau hơn 8 tháng vùng lên và nổi dậy của nhân dân Libya, kẻ 42 năm ngự trị trên ngai báu huênh hoang và quyền lực vô tận đã bị lôi ra từ một ống cống, bị kéo lê lê lét trên đường phố, bị tát vào mặt, bắn vào bụng vào đầu đến tử thương, tiếp đó bị lưu giữ trong một kho đông lạnh của hàng thịt, và cuối cùng bị chôn bị mặt trong sa mạc, trước sự há hê của đồng bào ông, những kẻ ông tưởng sẽ không bao giờ dám đứng lên chống lại ông bởi đã bị khống chế bằng cả một mạng lưới công an cảnh sát dày đặc và cả một đội lính đánh thuê trang bị hùng hậu ước lượng lên tới 20% dân số.

Nhiều chính khách quốc tế, nhiều nguyên thủ quốc gia đã phát biểu một cách lạc quan trước cái chết của kẻ độc tài. Tổng thư ký Liên Hiệp Quốc, Ban Ki Moon, cho rằng sự kiện tại Libya đã thúc đẩy "một tiến trình chuyển tiếp lịch sử". Tổng thống Hoa Kỳ, Obama khẳng định cái chết của Moammar Gaddafi chứng tỏ những chế độ bạo quyền phải tất yếu thất bại. Tổng thống Sarkozy của Pháp, nước đi đầu trong chiến dịch giúp lực lượng nổi dậy, thì tuyên bố: nhân dân Lybia đã được giải thoát khỏi một chế độ độc tài và tàn bạo đã áp đặt lên họ hơn 40 năm nay. Thủ tướng Anh Cameron phát biểu: Những kẻ độc tài, tàn bạo phải bị loại trừ. Tổng thư ký NATO, Anders Fogh Rasmussen, cho rằng cái chết của Gadhafi đã kết thúc "sự trị vì của nỗi sợ hãi" cho nhân dân Libya. Chủ tịch Liên hiệp Âu châu Herman van Rompuy và Chủ tịch Ủy ban Âu châu, José Manuel Barroso, cũng khẳng định: "Ngày nay, dân tộc Libya có thể lật qua trang sử và nuôi dưỡng một tương lai tự do, dân chủ". Tổng thư ký Liên đoàn Ả Rập, ông Nadil al-Arabi, hy vọng là cái chết của nhà độc tài Gaddafi đã khép lại trang sử của bạo quyền ở Libya. Tại Phi châu và Trung Đông, người dân đang chịu ảnh hưởng của phong trào Mùa xuân Ả Rập như Tunisia, Ai Cập, Maroc, Syria, Iran... coi đây là một chiến thắng lớn nữa gieo hy vọng cho toàn khu vực.

Dĩ nhiên, cũng có một vài tiếng nói lạc lõng, vô cảm từ Tchad, Niger, Iran, Venezuela, Trung Cộng hay Việt Cộng. Tổng thống Venezuela Hugo Chavez đã bày tỏ sự phẫn nộ trước cái chết của Gaddafi: *"Điều đau buồn là cái chết của Gaddafi đã được xác nhận... Bọn chúng đã ám sát ông ấy... Suốt đời này chúng tôi sẽ mãi tưởng nhớ Gaddafi như là một chiến binh, một nhà cách mạng và liệt sỹ vĩ đại"*. Tại Việt Nam, tay bồi bút vô liêm sỉ số một là đại tá Nguyễn Như Phong, từng là cây bút trụ cột của các tờ Công an và An ninh Thế giới và nay là tổng biên tập tờ Năng lượng mới, đã dành bài "Sự thật về Lybia và Gaddafi" đăng trên báo này hôm tháng 09-2011 để nâng bi ông ta một cách trơ trẽn (dĩ nhiên với sự đồng ý của tập đoàn ở Ba Đình). Như Phong cho rằng đó là nhà lãnh đạo *"ở trong trái tim của hầu hết nhân dân châu Phi như một con người độ lượng và giàu tinh thần nhân văn"*, rằng *"Libya là một đất nước có nhiều chính sách mà nhân dân nhiều nước trên thế giới nên mơ, chẳng hạn: Việc xài điện gia dụng được miễn phí; Nước dùng cho sinh hoạt cũng miễn phí; Công dân không phải đóng thuế nên cũng không có VAT; Các ngân hàng cho vay không lấy lãi; Mỗi cặp vợ chồng mới cưới được nhà nước trả tiền mua nhà; Chăm sóc y tế được miễn phí. Các bệnh viện được trang bị siêu tốt, đến nỗi nhiều cơ sở y tế của phương Tây cũng phải ganh tị; Bậc trung học và bậc đại học đều miễn học phí..."*. Nói tóm, Lybia dưới thời Gaddafi có một "nền dân chủ và văn minh rất cao"... Toàn những lời lẽ dối trá không biết ngượng miệng.

• Kết cục bi thảm và ô nhục của Gaddafi là kết cục của hầu hết những tên độc tài trong thế kỷ 20 và 21, đặc biệt là những tên độc tài Cộng sản.

Trước hết phải kể đến V. Illich Lênin. Lãnh tụ đỏ này qua đời ngày 21-01-1924 ở tuổi 53. Lý do chính thức dẫn tới cái chết của ông là xơ cứng động mạch não, hay do một cơn đột quỵ. Thật ra, Lênin đã sống những năm cuối đời trong tình trạng điên khùng. Báo Nouvel Observateur của Pháp từng đăng một bài và hình gây chấn động cho thấy Lênin ngồi trên một chiếc

**GIẢI NHẬN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ►► **Độc tài tận số trong ô nhục!!!**
- Trg 03 ►► **Thư ngỏ gửi Chủ tịch nước Trương Tấn Sang về Điều Cày..**
-Người Việt trong & ngoài nước
- Trg 04 ►► **Tuyên cáo: Thả ngay tức khắc và vô điều kiện tất cả tù...**
-Người Việt trong & ngoài nước
- Trg 04 ►► **Thư ngỏ gửi TBT CS Ng. Phú Trọng về việc Trung Quốc...**
-Hòa thượng Thích Quảng Độ.
- Trg 06 ►► **Cáo bạch & Đơn khiếu nại của PGHH về Dân oan.**
-Hội trưởng Lê Quang Liêm.
- Trg 07 ►► **Thông báo về tình hình Hội thánh Chuồng bò.**
-Mục sư Nguyễn Mạnh Hùng.
- Trg 09 ►► **Đơn yêu cầu trả lại Tu viện Dòng Chúa Cứu Thế Hà Nội.**
-Linh mục Nguyễn Văn Phụng
- Trg 10 ►► **Điều kiện cho 1 cuộc Cách mạng Dân chủ ở Việt Nam.**
-Lê Minh Nguyễn.
- Trg 12 ►► **Gaddafi : Giờ của độc tài đã điểm (thơ).**
-Trần Mạnh Hảo.
- Trg 13 ►► **Cung đàn lỗi nhịp.**
-Bác sĩ Nguyễn Đan Quế.
- Trg 14 ►► **Nhìn Miễn Điện nghĩ về VN.**
-Ls Nguyễn Văn Đài.
- Trg 15 ►► **Miễn Điện dân chủ hóa!**
-Trần Khải.
- Trg 17 ►► **Chết: điểm cuối cùng của nhà độc tài Gaddafi.**
-Nguyễn Công Bằng.
- Trg 18 ►► **Chế độ độc tài nào cg sẽ chết**
-Ngô Nhân Dụng.
- Trg 19 ►► **Chính sách Nhà Minh và CSTQ đối với Việt Nam.**
-Trần Gia Phụng.
- Trg 21 ►► **Lịch sử cũng là công cụ của Đảng.**
-Ngô Đình Thu.
- Trg 23 ►► **Tạp chí Nature tát một cú trời giáng vào mặt các học giả TQ...**
-Ts Lê Văn Út.
- Trg 25 ►► **Tình trạng kinh tế Việt Nam.**
-Nguyễn Xuân Nghĩa.
- Trg 27 ►► **Về tượng đài Bà Mẹ Việt Nam Anh Hùng.**
-Trần Vũ Mai Phương.
- Trg 28 ►► **VN cần những người như họ.**
-Hoàng Quân.
- Trg 30 ►► **Y đức ngày nay đã đạt đến mức... thất đức!**
-Mai Tran.

xe lẫn với đôi mắt sòng sọc man dại. Đó chỉ là hậu quả của một cuộc đời gieo mầu lửa thù hận cho chính quê hương ông và cho toàn thế giới.

Tiếp đó là Benito Mussolini, lãnh tụ (Duce) của chế độ độc tài phát xít Ý, đồng minh và thân hữu của Adolf Hitler. Bị quân kháng chiến cộng sản Ý bắt khi định trốn qua Thụy Sĩ cùng với cô nhân tình Clara Petacci ngày 27-04-1945, hôm sau, cả hai bị bắn tại làng Giulino di Mezzegra rồi sau đó xác bị đưa về Milan, treo ngược cho dân chúng "chiêm ngưỡng".

Tiếp nữa là Adolf Hitler, người thiết lập chế độ Quốc xã sát máu, tàn sát 6 triệu người Do Thái trong lò thiêu, gây nên Thế chiến thứ hai, đẩy nhân loại vào cơn binh lửa. Tháng 4-1945, biết rõ ngày tàn của mình đến gần vì quân Nga càng lúc càng tiến sát Berlin, Hitler vội vã kết hôn với Eva Braun rồi đem cô ta và một số thủ lĩnh vào hầm chống đạn. Thấy tình trạng đến mức tuyệt vọng, ngày 30-04, Hitler đã tự sát với một khẩu Walther còn cô Braun thì uống thuốc độc.

Theo sau là Ion Antonescu, từng là lãnh tụ thời chiến của Romania và bị đổ trách nhiệm cho cái chết của 400.000 người. Cuối cùng, năm 1946 ông ta bị khởi tố về tội ác chống nhân loại, tội ác chống hòa bình và tội mưu phản. Dầu có kháng án hai lần, rốt cục ông vẫn bị xử bắn ngày 1-6-1946.

Joseph Stalin, lãnh tụ đồ thì qua đời ngày 5-3-1953, hưởng thọ 74 tuổi. Lý do chính thức của cái chết là xuất huyết não. Có thông tin cho rằng ông bị đầu độc. Dù sao, đây chỉ là hậu quả của của một cơn lo sợ bị ám sát luôn ám ảnh ông ta vì đã gây ra bao nhiêu tội ác. Nhiều năm trước khi qua đời, hằng đêm Stalin đến một ngôi biệt thự dành riêng cho ông mà chỉ có một cửa ra vào duy nhất, với 40 phòng ngủ với đầy đủ tiện nghi và mỗi đêm ông ta sẽ chọn một trong các phòng đó, để chẳng ai biết được. Bên ngoài có một đại đội lính Cosak tuyệt đối trung thành canh giữ.

Một tên độc tài CS khác nữa là Nicolae Ceausescu, lãnh tụ đảng CS Romania, cai trị quốc gia này từ năm 1965 đến năm 1989. Với một đời sống cực kỳ xa hoa, một đầu óc hết sức kiêu ngạo, tự gán cho mình các danh hiệu "Lãnh tụ", "Thiên tài của người Carpathian", "Dòng sông Danube của tư tưởng", một chính sách đưa cả dân tộc vào vòng điều đưng. Tháng 12-1989, bị lật đổ bởi một cuộc đảo chính quân sự, hai vợ chồng N. Ceausescu đã bị xử tử ngày lễ Giáng sinh 25-12-1989.

Sang thế kỷ 21, có tên độc tài ở Iraq là Saddam Hussein. Tháng 4-2003, Baghdad sụp đổ và Hussein biến mất. Ông bị bắt vào tháng 12, lôi ra từ một hầm trú ẩn. Cuối cùng, vào ngày 30-12-2006, Hussein bị treo cổ vì các tội ác chống nhân loại.

- Sự sụp đổ thê thảm của các chế độ độc tài trên đây và cái chết thảm thê ô nhục của những kẻ đã xây dựng nên nó hẳn là một bài học đích đáng, tấm gương tày liếp cho tập đoàn lãnh đạo Cộng sản Hà Nội. Xu hướng dân chủ là xu hướng tất yếu của nhân loại trong thế kỷ XX và XXI này. Được khơi gợi và trình bày qua các Tuyên ngôn và Công ước Nhân quyền, được quảng bá bằng những phương tiện truyền thông hiện đại vốn phá vỡ mọi bức tường bưng bít che đậy, được hỗ trợ bằng hàng vạn, hàng triệu đồng bào chạy khỏi các chế độ độc đoán sang các chế độ tự do, xu hướng dân chủ này là sức mạnh sẽ đánh tan mọi toan tính duy trì ách thống trị độc tài độc đảng, mọi âm mưu ru ngủ và ngu hóa nhân dân, mọi kế hoạch trấn áp những ai lên tiếng đòi hỏi lẽ phải và lẽ thật. Thành ra, các lãnh đạo Cộng sản Việt Nam nên chuẩn bị đi là vừa, đừng để phải chịu thân phận nhục nhã như Gaddafi. Tội ác của Hồ Chí Minh, lãnh tụ của họ, đã chất cao như núi. Tội ác của các Bộ Chính trị làm cho khối tội ác này càng cao, nhất là tội làm tay sai cho ngoại bang xâm lược. Dù vậy, cánh cửa vẫn còn mở để cho họ trở về với đại khối dân tộc. Nhưng không phải là vĩnh viễn. Đừng mù quáng cổ chấp hay tham lam náo kéo, bằng không sẽ quá muộn!

BAN BIÊN TẬP

Số để bóc điều (Babui-Danchimviet.info)

THƯ NGỎ

gởi Chủ tịch nước Trương Tấn Sang về việc bắt giam trái phép công dân Nguyễn Văn Hải

.....*Người Việt trong và ngoài nước 21-10-2011*.....

Kính gửi:

Ông Trương Tấn Sang - Chủ tịch nước Cộng hòa XHCN Việt Nam

V/v: về vấn đề bắt giam trái phép công dân Nguyễn Văn Hải.

Kính thưa ông,

Chúng tôi, những công dân VN cùng ký tên dưới đây, gửi thư này đến ông vì muốn ông quan tâm và can thiệp trong cương vị Chủ tịch nước đối với tình trạng giam giữ trái phép một công dân yêu nước.

Đó là trường hợp của ông Nguyễn Văn Hải, tức blogger Điều Cày, một cựu chiến binh Quân đội Nhân dân Việt Nam bị công an tiếp tục giam giữ trái pháp luật đã tròn một năm, sau khi ông đã mãn hạn 30 tháng tù giam về tội danh “trốn thuế” vào ngày 19-10-2010.

Cho dù bản chất của việc kết án xuất phát từ những bất đồng quan điểm của ngành Công an đối với những nỗ lực kiên cường của ông Nguyễn Văn Hải khi ông đồng hành cùng nguyện vọng của dân tộc để khẳng định chủ quyền Hoàng Sa và Trường Sa là của Việt Nam,

Cho dù việc bản án 36 tháng tù giam mà ông Nguyễn Văn Hải thọ lãnh là vắng bóng công lý. Nhưng ông Hải đã thi hành đúng thời hạn mà bản án đã dành cho ông.

Do đó, việc tiếp tục giam giữ công dân Nguyễn Văn Hải không có phán xét của tòa án, không một thông tin gì về ông đến thân nhân, và cũng không một tuyên bố chính thức gì về những quy trình pháp luật sẽ áp dụng cho ông Hải là một hành động vi hiến, phạm pháp, vô nhân đạo và không tôn trọng quyền công dân.

Thưa ông,

Theo đúng nguyên tắc của một nhà nước pháp quyền, Chủ tịch nước là người giữ vai trò điều hành đất nước cao nhất. Phải có con người mới có quốc gia, và tự do là vốn quý nhất của một con người.

Do đó, trường hợp của công dân Nguyễn Văn Hải có thể được xem là một vấn đề rất nghiêm trọng ảnh hưởng đến những chính sách nội an cũng như đối ngoại của văn phòng Chủ tịch nước vì đã tạo ra một vết nhơ tột tệ của cả hệ thống pháp lý Việt Nam, vi phạm nghiêm trọng tinh thần “thượng tôn pháp luật” mà VN ta đang cố gắng theo đuổi.

Ông đã từng khẳng định rằng: *“Vấn đề chủ quyền quốc gia là thiêng liêng và bất khả xâm phạm. Bất cứ nước nào dù to hay bé cũng đều có nhận thức như vậy. Giữ vững độc lập chủ quyền, trong đó có chủ quyền biển đảo, trước hết phải dựa vào cơ sở quan trọng là luật pháp (luật quốc nội và luật quốc tế)...”*

Vậy, nếu “cơ sở quan trọng là luật pháp” không được tôn trọng cho một công dân Việt Nam thì chính quyền Việt Nam do ông ở địa vị cao nhất lãnh đạo, làm sao có thể dùng nền tảng luật pháp để giải quyết chuyện to lớn hơn là giữ vững độc lập chủ quyền?

Quan trọng hơn là nếu không tẩy sạch được những vết nhơ của nền luật pháp quốc gia thì làm sao ông có thể gây dựng lại niềm tin của nhân dân vào một nền pháp lý công minh để có thể đồng lòng và đồng hành cùng người Chủ tịch nước giải quyết “độc lập chủ quyền”, loại trừ “bây sâu tham nhũng” như trong các tuyên bố của ông?

Với những lý do trên và với sự tin tưởng rằng vai trò Chủ tịch nước phải độc lập với những quyền lực chính trị khác, nghĩa vụ và trách nhiệm của ông đối với hơn 90 triệu công dân đứng trên mọi trách nhiệm khác của ông, chúng tôi tin rằng ông sẽ có những quan tâm và biện pháp thích đáng để chấn chỉnh lại những sai trái, tái tạo niềm tin từ nhân dân mà chính nhiều viên chức các cấp của ông phải công nhận là

đã và đang khủng hoảng trầm trọng.

Chúng tôi, những công dân Việt Nam hy vọng rằng ông Chủ tịch nước với tuyên bố khẳng định chủ quyền của đất nước, với hành động cụ thể là cam kết hợp tác khai thác dầu khí với Ấn Độ trên vùng biển thuộc chủ quyền của Việt Nam, sẽ bắt đầu bằng một quyết định nhỏ và dễ nhất trong thẩm quyền của Chủ tịch nước: *trả tự do ngay lập tức cho công dân, cựu chiến binh Quân đội Nhân dân Nguyễn Văn Hải.*

Những tuyên bố và hành động của ông sẽ có ảnh hưởng lớn lao đến tương lai và vận mệnh của đất nước và vì thế đòi hỏi thời gian, ý chí và quan trọng hơn hết là thái độ nhất quán, trước sau như một, cũng như tinh thần thật lòng đặt Tổ quốc lên trên hết.

Trân trọng gửi đến ông lời chúc sức khỏe và quyết tâm cùng với nhân dân diệt trừ “bây sâu tham nhũng”, bảo vệ chủ quyền thiêng liêng, bất khả xâm phạm của Việt Nam và đặt Tổ quốc lên trên hết.

Trân trọng,

Nguyễn Ngọc Như Quỳnh, Nha Trang

Cùng ký tên: 238 người trong nước và 273 người ngoài nước (Cập nhật đến 31-10-2011)

<http://menam0.multiply.com/journal/item/566/566>

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng, xin mời ghé:

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamconggiao.com

www.tudodanchuivietnam.net

<http://tudongonluan.atSPACE.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1, thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên đây, Quý vị có thể tìm thấy nhiều tài liệu đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam

TUYÊN CÁO

Thả ngay tức khắc và vô điều kiện tất cả Tù nhân lương tâm tại Việt Nam

.....Việt Nam 01-11-2011.....

NHẬN ĐỊNH RẰNG:

- Tương quan giữa các siêu cường trên thế giới hiện ở thế cạnh tranh trong hợp tác.

- Những diễn biến đã và đang xảy ra dồn dập ở Bắc Phi và Trung Đông chứng tỏ Dân chủ hóa là xu thế nổi dậy không thể tránh, lật đổ những chế độ độc tài.

- Hội nghị cấp vùng và liên vùng như Hiệp hội các Quốc gia Đông Nam Á (ASEAN), Thượng đỉnh Đông Bắc Á (EAS), Hợp tác kinh tế Á Châu-Thái Bình Dương (APEC), Đối thoại Á-Âu (ASEM)... cho thấy đang có sự điều chỉnh cân bằng chiến lược giữa các siêu cường tại Á Châu-Thái Bình Dương.

- Miền Điện bắt đầu cởi mở tự do thông tin; thả tù chính trị; công nhận quyền thành lập công đoàn độc lập và quyền đình công của công nhân. Đây là chỉ dấu Hiệp hội các Quốc gia Đông Nam Á bắt đầu chuyển mình đi vào kỷ nguyên hợp tác vùng với mẫu số chung là Dân chủ.

- Bộ Chính trị đảng CSVN và nhà cầm quyền VN đã mất hết uy tín lãnh đạo vì tiếp tục đi ngược lại xu thế thời đại và không có chính danh; đã thất bại trong phát triển kinh tế và xây dựng xã hội; và đã bất lực không bảo vệ được chủ quyền quốc gia trên nhiều lãnh vực.

XÉT RẰNG:

- Lòng dân muốn thay đổi sang thể chế Dân chủ thực sự để kịp thời cứu nguy đất nước; và nhất là để guồng máy cai trị có căn bản pháp lý do dân bầu và được quốc tế công nhận.

- Chỉ có Dân chủ mới huy động được sức mạnh toàn dân hậu thuẫn cho những quan điểm chính đáng trong tranh chấp ở Biển Đông và mới có thể phát triển một nền kinh tế có sức cạnh tranh cao trên trường quốc tế.

- Quân đội xuất thân từ toàn dân cuối cùng sẽ đứng về phía nhân dân chống độc tài đảng trị.

CHÚNG TÔI ĐÒI HỎI BỘ CHÍNH TRỊ ĐẢNG CỘNG SẢN VIỆT NAM VÀ NHÀ CẦM QUYỀN VIỆT NAM:

1- Thả ngay và vô điều kiện tất cả tù nhân lương tâm đang bị giam cầm trái phép. Trong số này có các Ông Nguyễn Hữu Cầu, Cù Huy Hà Vũ, Phạm Minh Hoàng, Nguyễn Văn Hải, Nguyễn Văn Lý, Nguyễn Văn Lúa, Lê Công Định, Trần Huỳnh Duy Thức, Nguyễn Tiến Trung... và các Bà Mai Thị Dung, Đỗ Thị Minh Hạnh, Phạm Thanh Nghiê, Tạ Phong Tần... cùng hàng trăm tù nhân sắc tộc thiểu số.

Thả tù nhân lương tâm chính là bước khởi đầu chứng tỏ Đảng cầm quyền có thiện chí, muốn mưu cầu tiến bộ cho đất nước theo hướng Dân chủ hóa.

2- Bãi bỏ điều 88 (tuyên truyền chống nhà nước) và điều 79 (âm mưu lật đổ) của bộ Luật hình sự; mà thực chất chỉ nhằm trấn áp những tiếng nói xuất phát từ trái tim và lương tri con người.

3- Công nhận công dân có quyền tự do tư tưởng, tự do thông tin, tự

do phát biểu trên internet, truyền thanh, truyền hình, báo chí, xuất bản; và tự do tôn giáo.

4- Thay vì đàn áp, phải theo mệnh lệnh của thời đại là lắng nghe và đối thoại với nhân dân về những vấn đề hệ trọng của Tổ quốc.

*

Cái chết của nhà độc tài Gadhafi ở Libya là bài học nghiêm khắc trước mắt cho Bộ Chính trị đảng CSVN và nhà cầm quyền Việt Nam.

Tiến trình dân chủ hóa là tất yếu vào thời điểm lịch sử này, không riêng cho Bắc Phi và Trung Đông mà còn cho cả Việt Nam, toàn vùng Đông Nam Á và thế giới.

Việt Nam ngày 01- 11- 2011

Cùng ký:

1. Bs Nguyễn Đan Quế, Sài Gòn.
- 2- Nhà văn Nguyễn Quang, Sài Gòn.
- 3- Tt Thích Thiện Minh, Sài Gòn.
- 4- Nguyễn Bắc Truyển, Sài Gòn.
- 5- Trần Thị Lệ Hồng, Phan Rang.
- 6- Gs Nguyễn Thanh Giang, Hà Nội.
- 7- Gs Nguyễn Mạnh Báo, Tây Ninh.
- 8- Ks Trương Minh Nguyệt, Long An.
- 9- Nhà báo Nguyễn Khắc Toàn, Hà Nội.
- 10- Ns Lê Văn Thu, Củ Chi.
- 11- Ms Đoàn Văn Diên, Đồng Nai.
- 12- Trịnh Quốc Thảo Sài Gòn Cựu TNLT.
- 13- Nv Huỳnh Ngọc Tuấn, Quảng Nam.
- 14- Tt Thích Nhật Ban, Đồng Nai.
- 15- Ls Lê Thị Công Nhân, Hà Nội.
- 16- Phạm Văn Quyết, Sài Gòn.
- 17- Nguyễn Văn Ngọc, Đồng Nai.
- 18- Ms Thân Văn Trường, Sài Gòn...

Cập nhật đến 01-11-2011 là 71 người trong lẫn ngoài nước.

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THƯ NGỎ

của HT Quảng Độ gửi TBT Nguyễn Phú Trọng về việc Trung Quốc xâm chiếm Biển Đông và các đảo của Việt Nam

❀❀❀❀ **Thông cáo Báo chí - Paris 24-10-2011** ❀❀❀❀

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM THỐNG NHẤT - VIỆN HÓA ĐẠO

Thanh Minh Thiền Viện, 90 Trần Huy Liệu, Phường 15, Quận Phú Nhuận, SG
Phật lịch 2555 Số 04 /VHĐ/VT

THƯ NGỎ

gửi Ông Tổng Bí thư Đảng Cộng sản Việt Nam về việc Thỏa thuận Việt-Trung giải quyết vấn đề trên biển

Kính gửi
Ông Nguyễn Phú Trọng
Tổng Bí thư Đảng Cộng sản Việt Nam
1A Hùng Vương, Hà Nội
Sài Gòn ngày 21-10-2011
Thưa Ông Tổng Bí thư,
Việt Nam không là nước dân chủ,
nên Đảng cầm quyền thường lấn
quyền Nhà nước, nên bức thư hôm
nay tôi viết gửi đến ông Tổng Bí thư
về mối lo âu đánh mất chủ quyền của
toàn dân Việt Nam. Nhất là sự kiện
gần đây ông Tổng Bí thư vừa ký kết
tại Bắc Kinh sáu điểm “Thỏa thuận
những nguyên tắc cơ bản chỉ đạo giải
quyết vấn đề trên biển” giữa hai nước
Việt Trung.

Toàn thể nhân dân muốn biết ông
Tổng Bí thư đề cập nguy cơ mất biển,
đảo tại Bắc Kinh nhằm giải quyết các
vấn đề Trung Quốc xâm lấn lãnh hải
Việt Nam bằng đường Lưỡi bò chín
đoạn, bằng sự xâm chiếm hai quần
đảo Hoàng Sa, Trường Sa, bằng việc
tàu hải giám Trung Quốc cắt dây cáp
hai tàu Bình Minh và Viking của Việt
Nam, cũng như việc bắt bớ, đánh giết
ngư dân Việt trên Biển Đông. Những
việc khiến hàng nghìn thanh niên,
sinh viên, học sinh, nhân sĩ, trí thức
xuống đường phản đối từ ba tháng
qua tại Sài Gòn và Hà Nội. Đi từ
những cuộc biểu dương rầm rộ với
biểu ngữ và tiếng hét cho đến những
cuộc biểu tình cầm.

Nhưng không.

Sáu điểm trong bản thỏa thuận chỉ
nhắc nói những nguyên tắc ứng xử
chung chung về vấn đề biên giới lãnh
thổ mà hai bên đồng ý từ năm 1993.
Từ đó đến nay, mười tám năm qua,
Trung Quốc đã vung tay quá trán biết
bao lần nhằm uy hiếp và lấn chiếm
chủ quyền Việt Nam trên biển. Việc
trở thành nguy cơ khiến các nước
trong vùng đồng loạt lên tiếng phản
đối như Phi Luật Tân, Mã Lai... và
mười quốc gia Đông Nam Á, tức
ASEAN, phải họp nhau tại Bali ở Nam
Dương hôm 19 đến 23-7-2011 tìm
những quy tắc ứng xử.

Cùng ngày ông Tổng bí thư ký kết
thỏa ước nói trên, Hải quân Trung
Quốc loan báo vừa thiết lập một trạm
xá quân y tại đảo Đá Chữ Thập mà
Trung Quốc gọi là đảo Vĩnh Thử. Nơi
xảy ra cuộc hải chiến Trường Sa năm
1988, nơi quân Trung Quốc bắn chết
70 chiến sĩ hải quân VN. Thế mà
không thấy một lời lên tiếng phản đối
của người lãnh đạo Đảng CSVN !

Ngày xưa qua các thời đại, tổ tiên
ta tuy “triều cống” Thiên triều, nhưng
đấy là kế sách ngoại giao khôn khéo
nhằm giữ vững chủ quyền dân tộc.
Ngày nay, từ khi Đảng Cộng sản Việt
Nam ra đời trên đất nước ông Mao,

chỉ thấy sự quỳ lạy và tuân phục lệnh
của Bắc Kinh. Điển hình là Hội nghị
Liễu Châu do ông Hồ Chí Minh cầm
đầu năm 1954 đưa tới sự cắt đôi
nước Việt tại Hội nghị Genève theo
lệnh ông Chu Ân Lai, rồi Hội nghị
Thành Đô tháng 9 năm 1990 do ông
Phạm Văn Đồng và ông Võ Nguyên
Giáp cầm đầu, một lần nữa làm công
việc nhận lệnh ông Lý Bằng để thi
hành hơn là bênh vực cho quyền lợi
đất nước.

Dù Đảng cầm đầu và lạm quyền
Nhà nước, nhưng vấn đề chủ quyền
đất nước trên Đất trên Biển cần minh
bạch, vì chủ quyền dân tộc là của
toàn dân không phân biệt đảng phái,
tôn giáo. Tiền nhân nước ta, từ cuộc
chiến đấu vệ quốc của Hai Bà Trưng
vốn đã có sự tham chiến của nhiều
nữ tướng và quân sĩ Phật giáo, mãi
đến các triều Đinh, Lê, Lý, Trần, Lê...
không ngừng chống xâm lược, khi
bằng đường lối ngoại giao, lúc bằng
phản ứng quân sự. Nhưng chưa bao
giờ dùng công hàm, dùng thỏa thuận
ký kết mà hậu quả đưa tới là bán
biển, bán đảo, bán đất cho Trung
Quốc như các trường hợp xảy ra
dưới triều đại Hồ Chí Minh.

Nhân danh Hội đồng Lương viện
Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống
nhất, chúng tôi yêu cầu ông Tổng Bí
thư minh bạch hóa cho nhân dân
được biết chuyển đi thương thảo với
Bắc Kinh vừa qua trên phương diện
chủ quyền dân tộc. Ông Tổng Bí thư
đã giữ đất, giữ biển nước Việt như
thế nào ? Nói rõ là vận mệnh hai
quần đảo Hoàng Sa, Trường Sa như
thế nào ? Đường Lưỡi bò chín đoạn
có là cây chổi của Bắc Kinh đang
quét hết nước Biển Đông, hơn hai
triệu cây số vuông, lùa vào bốn biển
của Trung Quốc ? Số phận ngư dân
VN sẽ được bảo vệ như thế nào ?

Dân có biết dân mới lo liệu để tìm
kế sách bảo vệ quê hương.

Chúng tôi đã biết trước câu trả lời
của ông Tổng Bí thư nằm trong tiêu
đề bản thỏa thuận dài dòng “Thỏa
thuận những nguyên tắc cơ bản chỉ
đạo giải quyết vấn đề trên Biển”.
Nghĩa là nhận lệnh của đàn anh Cộng
sản Trung Quốc để “**gác tranh chấp,
cùng chung khai thác**” Biển Đông
theo phương châm 16/4 (Mười sáu
chữ vàng và Bốn tốt); lấy “đại cục” và
“xuất phát từ tầm cao chiến lược và
toàn cục” của quốc tế Cộng sản để
gặm nhấm lãnh thổ và lãnh hải Việt
Nam ?

Nhân dân cần biết những hành xử
xâm lấn biển đảo của Trung Quốc,
phản bội năm điều mà Trung Quốc đã
ký kết với các nước ASEAN tại Nam
Vang năm 2002 qua “*Tuyên bố ứng*

xử của các bên trên Biển Đông”
(DOC, Declaration of Conduct), và 8
điều trong “*Bộ Quy tắc hướng dẫn
thực thi DOC*” (COC, Code of
Conduct) mà Trung Quốc ký kết với
các nước ASEAN tại hội nghị Bali ở
Nam Dương từ 19 đến 23-7-2011.

Nhân dân cần biết và đòi hỏi ông
Tổng Bí thư minh bạch hóa, là vì
không hề thấy chính sách của Đảng
và Nhà nước CHXHCNVN được thể
hiện qua đường lối ngoại giao và
pháp lý quốc tế để bảo vệ chủ quyền
dân tộc trên đất, trên biển. Ví dụ như :

- Chưa hề nghe Đảng và Nhà
nước đưa sự vụ trầm trọng Việt Nam
mất biển mất đảo ra LHQ chiếu theo
Công ước LHQ về Luật Biển năm
1982.

- Chưa hề nghe Đảng và Nhà
nước tuyên bố hay kêu gọi sự *đối
thoại đa phương* để giải quyết vấn đề
Biển Đông, trái lại Thỏa thuận Bắc
Kinh lấy tiền đề *thương thảo song
phương* làm chủ yếu. Tranh chấp
Biển Đông gồm các nước quanh vùng
Địa Trung hải Á châu, là các quốc gia
Brunei, Đài Loan, Mã Lai, Nam
Dương, Phi Luật Tân, Trung Quốc,
Việt Nam, thì không thể nào thương
thảo song phương mà thành tự.

- Chưa hề nghe Việt Nam có nỗ
lực kết hợp với các nước ASEAN làm
đối trọng xâm lăng của Trung Quốc.

Trong khi đó giải quyết vấn đề
lãnh thổ và lãnh hải Việt Nam, Trung
Quốc kế thừa sách lược bành trướng
Đại Hán của ông Đặng Tiểu Bình là
“**Chủ quyền của ta, gác tranh chấp,
cùng khai thác**” Biển Đông. Tức lấy
việc gom tóm toàn bộ Biển Đông làm
chủ quyền Trung Quốc như một thực
tại không ai được phản đối, Việt Nam
chỉ được quyền “**gác tranh chấp,
cùng khai thác**” mà thôi.

Trong khi ấy, Trung Quốc đã hình
thành “**Liên Minh Thu Phục Lãnh
Thổ**” với âm mưu và kế hoạch “*Xây
 dựng Trường thành trên biển và tăng
 cường lực lượng quân sự trở thành vô
 địch trên Nam Hải*”. Hậu quả là gì nếu
không phải chiếm trọn Biển Đông và
tất cả mọi quần đảo trên Biển Đông ?
Mục tiêu của Liên Minh này là vẽ lại
bản đồ Trung Quốc theo hình chữ Y,
chứ không phải hình con gà trống
hiện nay.

Thưa Ông Tổng Bí thư,

Trước mưu đồ và tham vọng bành
trướng nước lớn của Trung Quốc,
Đảng và Nhà nước CHXHCNVN làm
gì ? Có kế sách gì để giữ Nước ?

Đảng và Nhà nước CHXHCNVN
không thể thờ mãi bằng lối mũi Trung
Quốc. Muốn thế, Đảng và Nhà nước
cần chuyển hóa ôn hòa sang chế độ
dân chủ đa nguyên để đất nước có

thể thờ bằng lỗ mũi của gần 90 triệu dân Việt.

Nhưng trước tiên, xin ông Tổng Bí thư và Nhà nước CHXHCNVN hãy minh bạch hóa các thỏa thuận với Bắc Kinh trong vấn đề chủ quyền dân tộc để toàn dân, trong có Giáo hội chúng tôi, được rõ mà lo liệu.

Trân trọng.

Thanh Minh Thiền viện, Sài Gòn ngày 21-10-2011

Viện trưởng Viện Hóa đạo kiêm Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống Giáo hội Phật giáo VN Thống nhất

(Ấn ký)
Sa môn Thích Quảng Độ

và Luật pháp” của chế độ CHXH CNVN là như thế ấy !!!

Rồi từ năm thứ 20 trong 25 năm khiếu nại, việc khiếu nại về nhà đất của tôi, tôi chỉ khiếu nại cầm chừng mà thôi, vì tôi đã thấy rõ cái bản chất của đảng CSVN là **“trong lừa ngoài bịp”** có cố công theo đuổi việc khiếu nại thì cũng là luống công vô ích.

Nay, một số bà con “Dân oan” đến yêu cầu và khích lệ tôi với tinh thần **“Hợp Phố Hoàn Châu”** và **“Sau cơn mưa trời lại sáng”** làm

trong tinh thần “máu chảy ruột mềm” xin nhủ tình thương hỗ trợ đám “Dân oan” chúng tôi, là những người bất hạnh đã bị cường quyền bạo lực cướp đoạt tài sản, hiện đang sống trong một cuộc sống dờ sống dờ chết, sống không nhà ở, chết không đất chôn, lang thang lưới thưới, đầu đường xó chợ...

Nhiều điều phải lấy giá gương. Người trong một nước phải thương nhau cùng.

Nguyện cầu ơn trên Trời Phật hộ độ chúng con.

NAM MÔ BỒN SU THÍCH CA MÂU NI PHẬT.

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT.

Việt Nam, ngày 28-10-2011

LÊ QUANG LIÊM

ĐƠN KHIẾU NẠI SỐ 1 ĐÒI NHÀ, ĐÒI ĐẤT, ĐÒI VƯỜN CỦA “DÂN OAN”

Kính gửi:

- Ông Nguyễn Phú Trọng, Tổng bí thư đảng CSVN.
- Ông Trương Tấn Sang, Chủ tịch Nước.
- Ông Nguyễn Sinh Hùng, Chủ tịch Quốc hội.
- Ông Nguyễn Tấn Dũng, Thủ tướng Chính phủ.

Kính thưa Quý ông,

Với tư cách là Trưởng Phong trào Dân oan, tôi xin thẳng thắn gửi đến Quý ông những lời **“Kêu Trời”** của đám dân oan đã bị chế độ CHXHCNVN của Quý ông lấy đất, lấy nhà, lấy vườn, hiện đang dờ sống dờ chết bên lề xã hội CS.

Đơn khiếu nại này chúng tôi không đặt vấn đề pháp lý về việc lấy đất lấy nhà vì vấn đề này là một sự việc đã quá rõ ràng qua nhiều năm tháng rằng: Nhà cầm quyền CSVN đã công khai cướp đoạt tài sản của dân, công khai chà đạp lên những nguyên tắc về quyền con người do Hiến chương Liên Hiệp Quốc và Tuyên ngôn Nhân quyền đề cao và thông qua trong Hội nghị Nhân quyền ngày 25-6-1993... đã xác định: **“Nhân quyền và các quyền tự do cơ bản là quyền của mọi người được hưởng sau khi sanh ra. Việc thúc đẩy và bảo vệ các quyền đó là trách nhiệm**

PHẬT GIÁO HÒA HẢO THUẬN TÚY
CÁO BẠCH & ĐƠN KHIẾU NẠI
.....Lê Quang Liêm 28+29-10-2011.....

CÁO BẠCH VỀ PHONG TRÀO DÂN OAN

Đáp ứng lời yêu cầu của một số đồng bà con “Dân oan” bị nhà cầm quyền CS lấy đất, lấy vườn, lấy nhà... Tôi đã đồng ý nhận nhiệm vụ Trưởng Phong trào Dân oan để hợp tác với bà con đòi lại những gì đã bị tước đoạt một cách áp bức và phi luật pháp, vì tôi cũng là một “dân oan” bị nhà cầm quyền CS tịch thu toàn bộ tài sản hằng ngàn tỷ từ sau ngày 30-4-75 và đã khiếu nại suốt 25 năm dài nhưng cấp thẩm quyền CS, có mắt nhưng như không thấy, có tai nhưng như chẳng muốn nghe, không hề giải quyết gì hết, trong lúc những quyền Luật Khiếu nại, Tố cáo, Pháp lệnh Tố cáo, v.v... để trên bàn giấy của tôi đã bị một ăn rã ra từng mảnh.

Nhìn vào quyền Hiến pháp nước CHXHCNVN, Điều 2, qua những dòng chữ: **Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam là Nhà nước của nhân dân, do nhân dân, vì nhân dân. Tất cả quyền lực Nhà nước thuộc về nhân dân...** Rồi nhìn sang Điều 12: **Nhà nước quản lý xã hội bằng pháp luật...** Trong lúc tôi đang viết đơn khiếu nại thứ 62 để đòi lại nhà đất, bỗng nhiên tôi cảm thấy bàng hoàng như đang nằm mộng.

“Sống làm việc theo Hiến pháp

tôi cảm thấy **“có lẽ đã đến lúc”**.

Hơn nữa, với tâm lòng “vị tha” của một Phật tử, với tâm hồn Học Phật Tu Nhân của một tín đồ PGHH: “Nghiêng hai vai gánh nặng non sông, Vót trăm họ làm than bê khổ”, tôi cảm thấy nên làm những gì có thể làm được để giúp người, cho nên tôi sẵn sàng hợp tác để phát triển phong trào “Dân Oan”.

* * *

Song song với Cáo Bạch này, tôi cũng gửi một ĐƠN KHIẾU NẠI SỐ 1, vì có lẽ phải gửi đến hàng chục đơn khiếu nại mới có thể tạm gọi là “vơi” được những gì u uất trong lòng người dân đen qua năm tàn tháng lụn.

Để phong phú hóa nguồn tư liệu “Tiếng kêu của Dân oan” tôi xin đề nghị toàn thể bà con dân oan nhín chút thời giờ viết lại những gì liên hệ đến việc bị lấy đất, lấy nhà nhất là trong những trường hợp cướp đoạt trắng trợn phi luật pháp, vô nhân đạo để tôi tổng hợp và công bố trước thế giới tự do hầu phơi bày cái mặt thật của một chế độ độc tài toàn trị, chà đạp lên quyền làm người của gần 90 triệu dân mang dòng máu con Hồng cháu Lạc.

Tôi thành khẩn và tha thiết kêu gọi toàn thể đồng bào trong mọi giai tầng xã hội trong nước và toàn thể đồng hương Việt kiều ở hải ngoại,

trước tiên của các chánh phủ”

Rằng: “Mọi người sinh ra đều bình đẳng và Đấng Tạo Hóa dành cho họ một số quyền không thể bị tước đoạt, trong các quyền đó có quyền sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc...” (Tuyên ngôn Độc lập của Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ 1776).

“Mọi người sinh ra và sống tự do bình đẳng về các quyền... (Điều 1). Quyền sở hữu là một quyền bất khả xâm phạm và thiêng liêng, không ai có thể bị tước bỏ...” (Điều 17 Bản Tuyên ngôn Nhân quyền và Dân quyền của Pháp 1789).

“Mọi người sinh ra đều bình đẳng về phẩm giá và các quyền... (Điều 1). Mọi người đều có quyền sống, quyền Tự Do và an ninh cá nhân... (Điều 3). Mỗi người đều có quyền sở hữu tài sản của riêng mình... (Điều 17 Bản Tuyên ngôn Thế giới về Nhân quyền... thông qua và tuyên bố theo Nghị quyết số 217A (III) ngày 10-12-1948 của Đại Hội đồng Liên hiệp quốc).

Chúng tôi muốn nhắc lại một vài dữ kiện lịch sử chính trị quốc tế như đã nêu trên. Đó là những đóa hoa thơm của thời đại để Quý ông nhìn vào những tấm gương sáng mà tự kiểm điểm hành vi của mình, điển hình là việc Quý ông lấy đất lấy nhà của “dân oan” là đúng hay sai theo lý tưởng chung của nhân loại về 2 phương diện CÔNG LÝ và NHÂN ĐẠO ???

Chúng tôi nghĩ rằng : Tạo Hóa sinh ra vạn vật mà con người là “duy nhân ư vạn vật chi linh”... vì con người có lương tâm, biết cái gì tốt cái gì xấu, đúng sai, phải quấy, thiện ác... Nếu con người nào mà không biết phải quấy, thiện ác, sai trái thì dù ở cương vị nào vẫn không phải là “duy nhân ở vạn vật duy linh”.

Những tấm gương của Tàn Thi Hoàng, Hạng Võ... Những tấm gương của Trần Ích Tắc, Trần Bình Trọng... Những tấm gương của Thủ Khoa Huân, Trần Bá Lộc, v.v... tuy trải qua bao nhiêu nghìn năm nhưng vẫn còn lờ mờ trước mắt mọi người...

“Ý dân là ý Trời”... “Dân vi quý, Xã tắc thứ chi, Quân vi

khinh”... “Chánh vi sở hưng tại thuận nhơn tâm, chánh vi sở phế tại nghịch nhơn tâm”... Đó là chân lý muôn đời, là khuôn vàng thước ngọc trong chính sách “Định Quốc An Dân”... Mong rằng Quý ông là những người đang cầm vận mệnh đất nước không thể là những người **bất thông tri kim cổ.**

Những ngày sắp tới, chúng tôi sẽ tiếp tục gửi đến quý ông những Đơn Khiếu Nại kế tiếp để họa chăng thấy được một vài ánh sáng le lói ở cuối đường hầm.

Trân trọng,
VN, ngày 29-10-2011.
TM. Phong trào “Dân oan”
LÊ QUANG LIÊM

THÔNG BÁO

về tình hình Hội thánh Chuông bò

.....MS Nhiệm chức Nguyễn Mạnh Hùng 04-10-2011.....

- Kính gửi:
- Giáo hội Tin lành Mennonite VN.
  - Giáo hạt Tin lành Mennonite SG.
  - Các Hội thánh Tin lành trong và ngoài nước.
  - Các quý vị Mục sư, Truyền đạo cùng toàn thể con cái Chúa.

Tôi là Mục sư Nhiệm chức Nguyễn Mạnh Hùng - Quyền Quản nhiệm Hội thánh Tin lành Mennonite Bình Thạnh (còn gọi là HT Chuông Bò) xin trân trọng thông báo:

Kể từ khi Ms Dương Kim Khải - Quản nhiệm HT Chuông Bò bị Công an (CA) bắt ngày 10-8-2010 đến nay, HT Tin lành Chuông Bò liên tục bị CA và chính quyền P.28, quận Bình Thạnh sách nhiễu gây khó khăn. Nhiều lần CA mời tôi tới trụ sở CA làm việc và yêu cầu tôi tìm địa điểm khác để thờ phượng Chúa, không cho thờ phượng Chúa ở Chuông Bò nữa. Đã hai lần chủ đất thông báo cho tôi biết CA và Ủy ban P.28 gọi điện thoại yêu cầu chủ đất đuổi vợ con Ms Khải đi và không cho HT Chuông Bò nhóm thờ phượng Chúa ở Chuông Bò nữa. Ms Hồng Quang đã tới khảo sát và có ý định mua một phần đất để làm nhà cho vợ con Ms Khải ở và HT Chuông Bò có chỗ thờ phượng Chúa. Song do Giáo hội còn khó khăn, chưa mua được thì chủ đất thông báo cho tôi biết ông đã bán cho người ta, cuối tháng 10-2011 này phải giao đất. Toàn bộ con cái Chúa

của HT đều là dân oan bị giải tỏa nhà đất nên hiện nay HT rất khó khăn về điểm nhóm và lo chỗ ở cho vợ con Ms Khải. HT Chuông Bò có nguy cơ bị đánh phá như HT Bến Tre, không được nhóm lại thờ phượng Chúa nữa mà phải thờ phượng Chúa tại nhà riêng. Chúng tôi đang cầu nguyện Chúa, xin Ngài bày tỏ quyền năng của Ngài để cho chúng tôi có một điểm nhóm khác. Cũng xin thông báo với quý vị, HT Chuông Bò mới có thêm 1 tân Tin đồ và 3 thân hữu đến nhóm để nghe Lời Chúa. Họ cũng là dân oan và khi được làm chứng họ cũng bày tỏ tấm lòng rất yêu mến Chúa. Có lẽ đây cũng là một lí do để HT Chuông Bò trở thành cái gai phải bị đánh phá. UBND P.28 cũng vừa có thư mời tôi đứng 14 giờ chiều mai (ngày 05-10-2011) có mặt tại UBND P.28 để trả lời đơn xin đăng ký sinh

hoạt đạo Tin lành theo chỉ thị 01.

Vậy tôi xin trân trọng thông báo tới Giáo hội Tin lành Mennonite Việt Nam, Giáo hạt Tin lành Mennonite Sài Gòn; Các Hội thánh Tin lành trong và ngoài nước; Các quý vị Mục sư, Truyền đạo cùng tất cả con dân Chúa hãy cầu nguyện cho chúng tôi để nài xin Chúa gìn giữ HT Tin lành Mennonite Chuông Bò được bình an qua đợt đánh phá này.

Kính thông báo.
Ngày 04-10-2011
Mục sư Nhiệm chức Nguyễn Mạnh Hùng.
Quyền quản nhiệm HT Chuông bò

BÁO CÁO KHẨN LẦN THỨ 1

- Đồng kính gửi :
- Ban Điều hành Giáo hội Mennonite Việt Nam.
  - Ban Điều hành Giáo hạt Mennonite Sài Gòn.
  - Các Quý vị Mục sư, Thầy Truyền đạo, Con dân Chúa trên toàn thế giới.

Tôi là Mục sư Nhiệm chức Nguyễn Mạnh Hùng, Quyền Quản nhiệm Hội thánh Mennonite chi hội Bình Thạnh (còn gọi là Hội thánh Chuông bò - HTCB) kính xin trân trọng báo cáo tới quý vị:

Hiện nay kế hoạch đánh phá HTCB của ma quỷ, Satan cùng các thế lực tối tăm nhằm tiêu diệt HTCB và chia rẽ vợ con Ms Dương Kim Khải khỏi HTCB ngày càng khốc liệt.

Sau khi HTCB bị đánh phá buộc phải dời khỏi Chuồng bò ngày 17-10-2011, con trai Ms Khải bị ma quỷ cám dỗ thuê nhà cho ở riêng nhằm cách ly khỏi HTCB. Bà Trung (vợ ông Quang Trung) tuyên bố cháu Hùng (con trai Ms Khải) đã lớn, nó có quyền tự quyết định tương lai của nó, nó muốn nhóm ở đâu do nó quyết định. Sau đó bà thuê cho mẹ con cháu một phòng trọ có diện tích khoảng 3,2m x 3,2m = 10,24m². Phía trước cửa đi và phía trên cửa đi cùng cửa sổ là nhà lầu và một ban công cao khoảng 2,5m (so với nền nhà) làm cho căn nhà tối tăm ngột ngạt. Sắp đặt một số đồ dùng, dụng cụ sinh hoạt hàng ngày thì hết chỗ, chỉ còn lại vồn vện đủ chỗ để cái ghế bố cho bà Khải ngồi. Trước kia ở Chuồng bò bà Khải ngồi, nằm thoải mái thì 2 ngày nay tôi tới thăm chỉ thấy bà Khải ngồi ghế bố (xin xem một số hình ảnh gửi kèm). Một chị thuê nhà kể bên tâm sự : "Tôi nghiệp bà ấy phải chịu quá tối tăm, ngột ngạt thế này đến người khỏe cũng không chịu nổi, bà ấy bệnh hoạn như vậy chịu sao nổi. Bữa thuê nhà thấy bà già lớn tuổi đến thuê có nghe nói bệnh tật gì đâu, nên nghe nói cháu đã cần rồi. Ở đây ngoài tối tăm, ngột ngạt còn có xường in ở phía sau nhà họ nấu chì hay nấu gang gì đó hôi lắm. Hẻm nhỏ khoảng 1m nên tối ngày phải đóng cửa để chừa lối đi chung nên càng ngột ngạt".

Sáng nay, lúc 9 giờ tôi tới theo hẹn cùng Hùng, Kỳ và Phương đến để dọn đồ qua nhà mới thuê nhưng không thấy Kỳ và Phương. Tôi chứng kiến khi Hùng khóa cửa để đi thì bà Khải òa lên khóc. Quý vị cũng biết bà Khải bị tai biến 5 năm nay không còn khả năng nhận thức, từ trước tới giờ chưa thấy bà biết tủi thân mà khóc. Sáng nay thấy con khóa cửa đi, có lẽ bà đã biết tủi thân nên òa lên khóc. Quá xúc động tôi phải nói: Thôi Hùng con cứ đi đi, đừng khóa cửa nữa bà sợ ngột đó. Cứ mở cửa đi để bác ở lại bác coi nhà cho, thì bà đồng ý và ngưng khóc. Sau đó tôi dặn Hùng: nhà chẳng có gì đáng giá sợ mất đâu, nếu con có đi đâu thì cứ mở hé cửa cho mẹ khỏi ngột và nhờ hàng xóm coi chừng dùm. Được một điều là hàng xóm ở đây cũng là dân nghèo đến thuê nhà nên họ cũng tốt bụng và đồng ý liền.

Khoảng nửa năm nay, lúc còn ở Chuồng bò bà đã biết giúp Hùng vo gạo nấu cơm bằng nồi cơm điện khi Hùng đi học. Sáng nay tới chỉ thấy bà ngồi ghế bố ôm đầu nhận nhó. Tôi chợt nghĩ HTCB đòi quyền năng của Đấng Christ đã cướp mạng và giúp bà chiến thắng bệnh tật suốt 5 năm qua

bằng sự cầu nguyện chứ không có tiền mua thuốc. Hôm nay ma quỷ, Satan đã cướp đi Đức tin của cháu, cám dỗ cháu đồng ý đưa mẹ về với địa ngục trần gian. Tôi tin với điều kiện sống như thế này, mẹ cháu sẽ không chịu nổi và chắc chắn Chúa sẽ cất đi sớm. Như vậy tâm nguyện của HTCB chờ ngày gia đình Ms Khải được đoàn tụ và tâm nguyện của Ms Khải là sau khi ông bị bắt vợ con ông và HTCB không tách rời đã không thực hiện được. Kính mong quý vị cầu nguyện xin Thiên Chúa gìn giữ mẹ con bà Khải.

Sáng qua thứ sáu ngày 21-10-2011 tôi cùng Ms Cổ vấn Thân Văn Trường và Chấp sự Bùi Thị Thành đi tìm và thuê được 1 căn nhà tại P. Hiệp Bình Chánh, Q. Thủ Đức có diện tích 4m x 12m=48m² gồm 1 phòng khách, 1 phòng ngủ, bếp và toilet riêng. Nhà thoáng đãng, sạch sẽ, mát mẻ, hẻm rộng rất tiện lợi khi bà Khải cần đi cấp cứu. Chúng tôi đã đồng ý, làm hợp đồng thuê nhà và đã đưa trước 1 tháng tiền thuê nhà và 1 tháng tiền đặt cọc và thống nhất sáng hôm sau ngày 22-10-2011 sẽ dọn qua. Sau đó tôi về nhà Hùng gặp Hùng, Kỳ và Phương thống nhất 9 giờ sáng thứ bảy ngày 22-10-2011 sẽ dọn nhà chuẩn bị cho buổi nhóm Chúa nhật.

9 giờ sáng nay (thứ bảy ngày 22-10-2011) tôi qua để dọn nhà thì không thấy Kỳ và Phương. Nói Hùng dọn nhà thì Hùng nói để chờ Hùng qua chỗ bà Trung lấy đồ rồi về chờ mẹ qua. Tôi ngồi chờ lâu quá gọi điện thoại hỏi Hùng thì Hùng nói bác cứ về đi, khỏi khóa cửa cũng được, con đang bận công việc. Tôi về nhà chờ, đến 12 giờ 30 Hùng gọi ĐT cho tôi nói chủ nhà không cho thuê nữa. Tôi cùng Chấp sự Thành liền đi đến gặp chủ nhà hỏi thì thấy chủ nhà đang bàng hoàng sợ hãi. Tôi hỏi chủ nhà tại sao đã thống nhất làm hợp đồng và đã nhận tiền của tôi rồi mà lại tự đổi ý không cho thuê nhà. Chủ nhà run rẩy nói: chú thông cảm cho con, không cho chú thuê được. Tôi hỏi tại sao? Chủ nhà nói: cháu sợ lắm không dám nói. Tôi nói tôi là người đạo Tin lành, tôi không khó khăn gì đâu nhưng phải cho tôi biết lý do. Nếu không tôi sẽ phạt gấp đôi số tiền tôi đã giao vì tự ý hủy hợp đồng không có lý do. Nếu cho tôi biết lý do thì tôi chỉ nhận lại tiền thôi không phạt nữa.

Lúc này chủ nhà mới chịu nói: khoảng 9 giờ Hùng đi cùng 1 cô gái khoảng 27, 28 tuổi gì đó mập mập tới nhận chia khóa thì không có chuyện gì xảy ra. Sau khi Hùng và cô gái về một lúc thì công an khu vực tới hỏi

con có cho thuê nhà không. Sau khi xem hợp đồng ông ấy nói con không được cho thuê nhà, nếu cho thuê nhà thì ông ấy phạt con 1.500.000 đ/tháng, tháng nào cũng phạt. Ông ấy làm ghê lắm, con sợ quá chú ơi. Hồi nào tới giờ con chưa hề thấy, con không dám nói gì nữa đâu, con năn nỉ chú, chú thông cảm cho con đi, tội nghiệp con mà chú. Sau đó tôi về hỏi Hùng cô gái đó là ai, Hùng mới chịu nhận đó là cô Quỳnh bên ông Trung.

Tổng hợp báo cáo trước và báo cáo này tôi nhận định : một mặt Hùng bị CA gây áp lực, một mặt bị sự căm giận của ông Quang Trung nên Hùng đã sa ngã. Tất cả các chương trình, kế hoạch của tôi về việc dời HTCB Hùng đều báo cáo với ông Trung, sau đó ông Trung báo cáo lại với CA. Do đó chưa đến ngày trả Chuồng bò nhưng CA đã dùng xe của CA chở Hùng và Kỳ đi thăm Ms Khải và ra Bình Thuận đón chủ đất về thực hiện dời HTCB mà không một ai báo cho tôi biết (lúc trước Hùng và Kỳ đi thăm Ms Khải thường báo cáo với tôi).

Lần này thì chắc chắn vì Hùng báo với ông Trung, ông Trung cho cô Quỳnh đi theo để biết tôi thuê nhà ở đâu báo cho CA ngăn chặn không cho thuê. Theo tôi, có thể lệnh cấm này không chỉ ở P. Hiệp Bình Chánh mà còn thực hiện trong toàn Q. Thủ Đức và cũng có thể toàn thành phố. Sau buổi làm việc ngày 12-10-2011 tôi đã nghi ngờ chiến dịch đánh phá HTCB và cách ly vợ con Ms Khải là kế hoạch của Bộ CA chứ không phải chỉ trong phạm vi Thành phố (tôi đã trao đổi với Ms Trường).

Vì tình hình nghiêm trọng trên, để HTCB có thể nhóm lại sáng Chúa nhật, ngày 23-10-2011, bởi Đức tin tôi quyết định dùng nhà tôi làm điểm nhóm tạm một tuần rồi tuần sau tính tiếp chứ HTCB không thể bỏ nhóm một tuần.

Vậy tôi trân trọng kính báo cáo đến các vị lãnh đạo BDH Giáo hội, BDH Giáo hạt cùng các quý vị Mục sư, Truyền đạo cùng toàn thể con dân Chúa. Kính nhờ BDH Giáo Hội Mennonite Việt Nam thông báo rộng rãi đến các hệ phái Tin lành trong nước và trên toàn thế giới biết hành động bách hại HT Tin lành Mennonite chi hội Bình Thạnh (còn gọi là Hội thánh Chuồng bò) của ông Quang Trung để lên án những kẻ bán Chúa cầu vinh, đưa vợ con Mục sư Dương Kim Khải vào hoàn cảnh sống tồi tệ. Chia rẽ vợ con Ms Dương Kim Khải với HTCB, làm trái với tâm nguyện của Ms Dương Kim Khải khi ông chưa bị bắt ở tù.

Tôi chân thành kính mong các quý

TỔNG GIÁO PHẬN HÀ NỘI - GIÁO XỨ THÁI HÀ ĐÓN YÊU CẦU trả lại Tu viện Dòng Chúa Cứu Thế Hà Nội -----Thái Hà, 27-10-2011-----

Ms, Thầy Truyền đạo cùng con dân Chúa trên khắp thế giới cầu thay cho gia đình Ms Khải để Chúa ban sự sáng cho cháu Hùng hầu cháu nhận biết âm mưu quỷ quyệt của Satan trong ngày sau rồi. Để cháu biết phân biệt giáo sư giả, sứ đồ giả là những kẻ chỉ biết yêu mến thế gian, yêu địa vị không hề yêu thương HCTCB do Ms Khải gây dựng và cũng chưa một lần nào đến cầu nguyện cho HCTCB kể từ khi Ms Khải bị bắt tù.

Vì mấy người như vậy là sứ đồ giả, là kẻ làm công lừa dối, mạo chức sứ đồ của Đấng Christ (II Côrinhtô 11:13).

Nguyên xin Đấng thương xót che chở cho vợ con Ms Khải trong cánh tay quyền năng của Ngài, mở trí cho cháu Hùng để cháu nhận biết lẽ thật lia xa ma quỷ, Satan hầu được hưởng phước hạnh từ Đấng có quyền năng.

MUỐN THẬT HẾT LÒNG. AMEN.
TÔN VINH ĐỨC CHÚA TRỜI.

Kính

Ngày 22 tháng 10 năm 2011,

Mục sư Nhiệm chức Nguyễn Mạnh Hùng

BÁO CÁO KHẨN LẦN THỨ 2

Chi tiết mới :

1. Một câu hỏi rất quan trọng cần đặt ra : Tại sao cùng trên một địa bàn phường Hiệp Bình Chánh, quận Thủ Đức, bà Quang Trung thuê nhà và đăng ký tạm trú cho mẹ con bà Khải thì rất dễ. Thậm chí còn được ưu ái tạo điều kiện thuận lợi cho việc đăng ký tạm trú, ở từ ngày 17-10-2011 đến nay chưa đăng ký tạm trú nhưng không hề có ai hỏi han gây khó dễ. Còn HCTCB mới đi thuê nhà cho mẹ con bà Khải ở đã bị cấm. Tôi đề nghị vấn đề này cần phải được đưa ra nhờ các tổ chức nhân quyền lên tiếng đấu tranh để mẹ con bà Khải được đối xử bình đẳng, có quyền được nhận sự trợ giúp của HCTCB để có điều kiện sống tốt hơn.

2. Chiều qua, khi nói chuyện với Kỹ về vấn đề chuyển nhà, Kỹ nói đáng lẽ ra tôi có toàn quyền quyết định thuê nhà không cần phải hỏi ý kiến Ms Quang (Giáo hội). Tôi nghĩ có lẽ đây là thông điệp của CA qua công cụ là ông Trung, họ sợ quyền năng của Đấng Christ trên Hội thánh chân chính, vì vậy mà gây cho Kỹ tâm lý sợ hãi sa vào mưu kế của ông Trung.

Ngày 23 tháng 10 năm 2011

Mục sư Nhiệm chức : Nguyễn Mạnh Hùng

Quyền Quản nhiệm Hội Thánh Chuông Bò.

- Kính gửi:
- Ủy ban Nhân dân T.P Hà Nội
Đồng kính gửi:
- Sở Y tế Hà Nội
- Bệnh viện Đống Đa
- UBND quận Đống Đa

Chúng tôi, toàn thể Giáo dân, Linh mục, Tu sĩ giáo xứ Thái Hà - Dòng Chúa Cứu Thế Hà Nội, gửi đơn này để nghị một việc như sau:

Tu viện Dòng Chúa Cứu Thế được thành lập năm 1928, với tổng diện tích ban đầu là 61.455 m2. Các tu sĩ, linh mục Dòng Chúa Cứu Thế bắt đầu sử dụng và cư trú liên tục trên khu đất này từ đó đến ngày hôm nay. Năm 1931, Dòng CCT đã xây dựng một tu viện trên đó để phục vụ nhu cầu tôn giáo của Giáo xứ Thái Hà và phục vụ những người nghèo khổ trong xã hội theo tôn chỉ, mục đích của Dòng.

Năm 1959, quận Đống Đa đã ngang nhiên chiếm ngôi nhà chính của Tu viện một cách bất hợp pháp với danh nghĩa là “mượn”. Một thời gian sau, Chính quyền đã dùng ngôi nhà này làm Bệnh xá Đống Đa. Những năm 70, Nhà nước đã chiếm bất hợp pháp tòa nhà còn lại của Tu viện để làm Bệnh viện Đống Đa mà không có bất cứ một căn cứ pháp luật nào.

Việc các cơ quan mượn rồi biến cơ sở của tu viện Dòng CCT Hà Nội thành bệnh viện Đống Đa hoàn toàn trái với Hiến pháp và pháp luật Việt Nam quy định qua các thời kỳ khác nhau.

Ngay từ khi nhà nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa ra đời, từ bản Hiến pháp đầu tiên cho đến bản Hiến pháp cuối cùng năm 1992 đều nêu rõ tại Điều 70: “**Những nơi thờ tự của các tín ngưỡng được pháp luật bảo hộ**”. Bản Hiến pháp được ban hành năm 1959 quy định tại Điều 20: “*Chỉ khi nào vì lợi ích chung, nhà nước mới trưng mua,*

hoặc trưng dụng, trưng thu có bồi thường thích đáng các tư liệu sản xuất ở thành thị và nông thôn, trong phạm vi và điều kiện do pháp luật quy định”.

Thời gian Nhà nước mượn tu viện của chúng tôi đã hơn 40 năm nay, với số lượng giáo dân ngày càng tăng không ngừng, các nhu cầu về tôn giáo, về cơ sở vật chất để phục vụ tăng lên tương ứng, trong khi đó cơ sở của Nhà Dòng chúng tôi từ chỗ 61.455 m2 ban đầu đã bị chiếm đoạt bằng nhiều cách, nay chỉ còn lại 2.700 m2.

Kể từ khi bị mượn, cơ sở Tu viện Dòng CCT - Giáo xứ Thái Hà đã bị sử dụng không đúng mục đích, nhiều cơ sở bị biến cải và để hư hỏng xuống cấp nặng nề. Nhiều nơi linh thánh của chúng tôi bị đưa ra nhục mạ bằng cách sử dụng vào việc ăn chơi xa hoa trụy lạc, như biến Nhà nguyện thành nơi nhậu nhót, Bàn thờ, Phòng thánh của Nhà nguyện dùng vào việc trái ngược với tâm linh, đạo đức tôn giáo của tôn giáo chúng tôi.

Việc đưa Bệnh viện Đống Đa vào cơ sở của Tu viện Dòng CCT - Giáo xứ Thái Hà là việc làm hết sức vô lý bởi các lý do sau đây:

- Tu viện của chúng tôi không được thiết kế, xây dựng cho nhu cầu của bệnh viện.

- Đưa một bệnh viện với nhiều bệnh tật truyền nhiễm nguy hiểm vào khu vực tập trung giáo dân (hàng tuần có hàng chục ngàn giáo dân đến đây sinh hoạt tôn giáo, Thứ bảy và Chủ nhật có đến 20.000 lượt giáo dân sinh hoạt) là điều hoàn toàn vô lý và phản khoa học, coi thường sức khỏe, tính mạng của nhân dân.

- Thời gian vừa qua, UBND Thành phố Hà Nội có chủ trương đưa các bệnh nhân ra ngoại thành. Chủ trương của Thành phố Hà Nội

ĐIỀU KIỆN cho một cuộc Cách mạng Dân chủ ở VN

Lê Minh Nguyễn 16-10-2011

ghi rõ: “Trong số các bệnh viện được đề xuất di dời đợt này chủ yếu là các bệnh viện truyền nhiễm nằm trong khu vực mật độ dân cư quá dày đặc, bệnh viện có lượng chất thải y tế lớn không có khả năng xử lý, bệnh viện đa khoa có khoa lâm không đủ điều kiện cách ly theo quy định”. Bệnh viện Đống Đa hội đủ các yếu tố đã nêu để di chuyển ra nơi khác.

- Trong một nhà nước pháp quyền tôn trọng tự do tín ngưỡng của nhân dân, Hiến pháp và pháp luật bảo hộ các cơ sở thờ tự, việc mượn, chiếm đoạt Tu viện Dòng CCT Hà Nội - Giáo xứ Thái Hà là việc làm hoàn toàn trái pháp luật và phản cảm. Đó là điển hình của việc chà đạp lên pháp luật, nhục mạ tín ngưỡng của tôn giáo, gây bức xúc lớn lao cho nhân dân nói chung và giáo dân nói riêng, là một hình ảnh xấu trước con mắt nhân dân trong nước và quốc tế.

Do nhu cầu phục vụ từ năm 1996, Nhà thờ Thái Hà - Dòng CCT Hà Nội đã nhiều lần làm đơn đề nghị UBND TP Hà Nội và các cơ quan liên quan trả lại Tu viện để Nhà dòng và Giáo xứ có điều kiện đáp ứng phần nào nhu cầu của giáo dân, nhưng không được các cơ quan thẩm quyền giải quyết.

Hiện nay, Dòng CCT Hà Nội - Giáo xứ Thái Hà hết sức khó khăn trong việc có cơ sở vật chất để phục vụ một số lượng đông đảo các giáo dân và nhân dân mình có nhiệm vụ phục vụ. Nhiều dự án, chương trình phục vụ những người nghèo khổ, những người kém may mắn trong xã hội đã không thể thực hiện được.

Vì những lẽ trên, chúng tôi yêu cầu UBND Thành phố Hà Nội, Sở Y tế, đơn vị chủ quản Bệnh viện Đống Đa và trực tiếp là Bệnh viện Đống Đa trả lại tu viện của chúng tôi hiện đang bị chiếm dụng và sử dụng trái phép để chúng tôi sử dụng đúng vào mục đích.

Trân trọng

*Thay mặt Dòng CCT Hà Nội -
Giáo xứ Thái Hà*

Lm Nguyễn Văn Phụng,

*Phó Bề trên Tu viện - Chính xứ
Nhà thờ Thái Hà*

Kể từ khi anh sinh viên Mohamed Bouazizi tự thiêu ngày 17-12-2010 để phản đối chính quyền độc tài, bất công và tham nhũng của Tổng Thống Zine el Abidine Ben Ali ở Tunisia, một phong trào dân chủ đã bùng lên mãnh liệt ở Bắc Phi và Trung Đông và hiện đang tiếp diễn, còn được gọi là Mùa Xuân Ả Rập. Nó đã thành công một cách ôn hòa và vẻ vang ở Tunisia, Ai Cập. Nó diễn biến tương đối ôn hòa dù có đàn áp ở Jordan, Bahrain, Algeria, Sudan, Mauritania. Nó đẫm máu ở Lybia, Syria và Yemen. Tuy đẫm máu nhưng nó đã thành công ở Lybia, có lẽ kế tiếp sẽ là Syria với sự hình thành Hội đồng Quốc gia ở Istanbul, và Yemen với sự bị thương của tổng thống Saleh và áp lực quốc tế buộc ông từ chức.

Mùa Xuân Ả Rập đến khá bất ngờ cho các chế độ độc tài ở Trung Đông, và nó cũng bất ngờ cho Hoa Kỳ đến độ Thượng viện Hoa Kỳ mở cuộc điều trần và khiển trách hai vị lãnh đạo tình báo quốc gia và CIA, họ nhận lỗi, hứa làm tốt hơn trong tương lai và CIA lập toán đặc nhiệm gần 40 người để chỉ lo nghiên cứu về phong trào cách mạng tương tự như vậy trong tương lai.

Nhưng nếu chúng ta nhìn bức tranh toàn cảnh của thế giới và thời đại thì dễ thấy được sự xuất hiện tự nhiên của nó. Cuộc cách mạng về truyền thông đã đưa nhân loại từ Thời đại Kỹ nghệ sang Thời đại Thông tin tương đối khá nhanh chóng, nó làm cho các dân tộc có thể tương tác vượt biên cương, sự hiểu biết vượt thời đại, cấu trúc mới của xã hội vượt các định chế chính trị cứng nhắc không thích ứng kịp với sự thay đổi của môi trường. Do đó, nó tạo ra một hiện tượng tức nước ở khắp nơi nào trên thế giới mà các tổ chức chính trị xã hội không thích ứng được với môi trường mới. Cho nên hiện tượng vỡ bờ chỉ chờ cơ hội để xảy ra, ở đâu và lúc nào chỉ là sự tuần tự mà thôi. Nó được thể hiện dưới hai dạng: cách mạng và diễn biến hòa bình.

Nét chung của các quốc gia này là sự làm tan của dân chúng về cả hai phương diện kinh tế và chính trị, và quan trọng hơn hết là ý chí cương quyết muốn thay đổi của họ. Trong thời đại mới, họ vận dụng được những kỹ thuật và phương tiện mà bộ

máy đàn áp của các chính quyền được dựng lên trong Thời đại Kỹ nghệ chưa bắt kịp. Họ đấu tranh ôn hòa và với một tinh thần kỷ luật cao độ. Sự kết nối có tính cách nhu nhuyễn với tất cả các thành phần xã hội đều tham gia. Tất cả đều gặp sự đàn áp mạnh mẽ của công an, nhưng bù lại các quốc gia Tây phương đều ngã theo ý chí đã được chứng tỏ của đại khối quần chúng.

Về các nét đặc thù của mỗi quốc gia trong Mùa Xuân Ả Rập, ta thấy mức độ đàn áp của an ninh và quân đội có khác nhau trong mỗi quốc gia và cung cách hành xử của quân đội cũng khác nhau trong mỗi quốc gia. Ở Tunisia và Ai Cập quân đội tự kiểm chế, giữ tư thế trung dung và vị trí chuyên nghiệp là bảo vệ tổ quốc, tức bảo vệ lãnh thổ và nhân dân, không làm công cụ cho các lãnh tụ độc tài. Trái lại, ở Lybia, Syria, Yemen thì quân đội được dùng để đàn áp phong trào dân chủ và gây nên thảm cảnh máu đổ thịt rơi. Ở Yemen có những vị tướng và tộc trưởng bộ lạc đã đứng về phía cách mạng vì không chấp nhận sự đàn áp dã man của chính quyền.

Mức độ phản ứng của các lãnh tụ độc tài cũng khác nhau. Ở Bahrain nhà vua tháo ngân quỹ để cho mỗi gia đình \$2,660 đô la. Ở Lybia, ông Gadhafi thẳng tay bắn giết. Ở Yemen, tổng thống Saleh vừa đàn áp vừa hứa hẹn từ chức. Ở Syria, tổng thống Assad vừa thẳng tay đàn áp vừa cải tổ nội các và hứa hẹn những cải tổ khác như đảng phái được tự do hoạt động.

Sự chuẩn bị và tổ chức của các lực lượng cách mạng ở các nước cũng khác nhau, như ở Tunisia và Ai Cập được lãnh đạo bởi giới trẻ, không có lãnh tụ và tổ chức rõ ràng hay nổi bật mà dựa nhiều vào internet và các mạng xã hội. Ở Lybia và Yemen vai trò của các lãnh tụ ly khai từ phía chính quyền và các tộc trưởng khá nổi bật. Ở Syria thì vai trò của tôn giáo lại mạnh mẽ hơn.

Ngoài ra, phản ứng đầu tiên của cộng đồng quốc tế cũng khác nhau. Liên Hiệp Quốc, NATO và Hoa Kỳ can thiệp mạnh mẽ vào Lybia, tuy trẻ trung. Ở Syria Hoa Kỳ và Âu Châu can thiệp ngoại giao và kinh tế tài chánh, nhưng Trung Quốc và Nga lại

phủ quyết kếp sự trừng phạt ở Hội đồng Bảo an Liên Hiệp quốc nhằm bảo vệ chế độ của tổng thống Assad. Ở Yemen thì Liên Phi đứng ra làm trung gian giải quyết, trong khi ở Tunisia và Ai Cập thì Tây phương gần như đứng bên lề.

Bài học đầu tiên mà chúng ta rút ra được từ Mùa Xuân Ả Rập là phải kiên trì tranh đấu cho đến khi đạt được mục tiêu, và trong sự kiên trì này thái độ ôn hòa, tinh thần kỷ luật cao độ và các biện pháp để bám trụ trường kỳ như vệ sinh, y tế, thực phẩm, an ninh v.v... cần được đặc biệt quan tâm, giúp cho cuộc cách mạng chóng được thành công. Sự tổ chức và chuẩn bị của lực lượng cách mạng để huy động được đại khối quần chúng và giảm thiểu tối đa sự đàn áp hay phá vỡ từ trong trứng nước của lực lượng an ninh, qua việc tận dụng cell phone và các mạng xã hội như Facebook, Twitter, YouTube v.v... Các lực lượng cách mạng qua thuyết phục, đã tranh thủ sự trung lập hay ủng hộ của các lực lượng đàn áp như công an và nhất là quân đội.

Song song với điều này là tranh thủ sự ủng hộ và yểm trợ của quốc tế. Ngoài ra, quan trọng không kém là ngòi lửa để cho các bồi đã chuẩn bị được cháy phừng, dựng lên được các biểu tượng và thông điệp để phản ảnh thực tế thảm cảnh xã hội, gây sự phẫn uất trong tâm lý quần chúng.

Điều kiện môi trường chính trị thế giới ngày càng trở nên thuận lợi cho cuộc cách mạng ở Trung Quốc, Việt Nam, Bắc Hàn và Miến Điện. Có lẽ vì vậy mà Miến Điện như có vẻ muốn chủ động thay đổi ôn hòa trong thời gian vừa qua, khi chính quyền tỏ ra hòa dịu với dân chúng, thả trên 200 tù chính trị, ngưng dự án xây đập Myitsone trên sông Irrawaddy mà Trung Quốc đầu tư 3.6 tỷ đô la, mở cửa cho báo chí và bỏ lệnh cấm các trang webs nước ngoài, Quốc hội công khai thảo luận cải cách dân chủ, thông qua luật cho phép tự do thành lập công đoàn, công nhận quyền đình công ngày 11-10-2011, và tiếp xúc bà lãnh tụ đối lập Aung San Suu Kyi.

Ông David Ching, một chuyên viên về vấn đề Trung Quốc nhận định rằng việc Osama bin Laden bị loại trừ là một điều lo ngại cho TQ, bởi vì trong cả một thập niên qua kể từ ngày 11-9-2001 đến nay Hoa Kỳ bị xao lãng trong vấn đề phát triển kinh tế ở Châu Á Thái Bình Dương, nơi mà HK xem là sự giàu thịnh của họ trong Thế kỷ 21, chứ không phải là sa mạc ở Iraq hay núi rừng ở A Phú Hân. Nhà bình luận chính trị Fareed Zakaria của CNN cũng nhận định tương tự. Bin

Laden bị loại thì HK sẽ tập trung nhiều hơn về Châu Á. Lẽ tự nhiên TQ độc tài Cộng sản, thiếu trách nhiệm với cộng đồng nhân loại và bành trướng bá quyền, bất chấp luật lệ quốc tế sẽ lọt vào tầm ngắm của HK. Một TQ độc tài đe dọa hòa bình thế giới cần được thay thế bằng một TQ dân chủ để cùng phát triển thịnh vượng.

Trong bài diễn văn của Tổng thống Obama ngày 19-5-2011 ở Bộ Ngoại giao, ông đã dứt khoát khẳng định là HK đứng về phía những dân tộc đứng lên vì dân chủ. Theo báo Economist, các nhà tư bản lâu nay đầu tư ở TQ giờ đây cũng đang từ từ khăn gói trở lại HK, cho nên áp lực của họ trong quá khứ lên chính quyền HK để bênh vực TQ ngày nay cũng đã giảm nhiều. Bà Ngoại trưởng Hillary Clinton đã mạnh mẽ chỉ trích sự vi phạm nhân quyền của TQ, không nằng nịu TQ như trong thời gian đầu sau khi TT Obama đắc cử.

Thái độ của Liên Hiệp quốc cũng thuận lợi cho phong trào dân chủ ở cả hai mặt chính trị và pháp lý. Về mặt chính trị, LHQ có thái độ công khai yểm trợ dân chủ, xóa bỏ độc tài. Hội đồng Bảo an đã quyết nghị cho dùng vũ lực để ngăn chặn độc tài. Về mặt pháp lý, LHQ ủng hộ việc đưa ra tòa án quốc tế để xét xử và trừng trị những thủ phạm đã đàn áp dân chủ với tội ác chống nhân loại (crime against the humanity).

Cộng đồng Âu châu, Liên hiệp Phi châu, khối G8 cũng có thái độ tích cực và hành động thiết thực để giúp các dân tộc dám đứng lên đòi dân chủ. G8 trong tháng 5-2011 đã cam kết giúp \$40 tỷ đô la cho các nước trong Mùa Xuân Ả Rập. Cộng đồng Âu châu đã chủ động giúp người dân Lybia và đang trừng phạt Syria. Liên hiệp Phi châu tích cực đứng ra làm trung gian để dàn xếp cho Tổng thống Saleh ở Yemen rút lui.

Trong khi đó làn gió cách mạng của Mùa Xuân Ả Rập đang thổi đến TQ và VN. Chính quyền TQ sợ đến độ xóa bỏ các chữ "hoa lài" trên mọi văn bản, trên Internet, những lễ hội hay sinh hoạt gì có liên quan đến hoa lài. Trong khi đó thì giới trẻ càng ngày càng tiếp cận nhiều hơn với thông tin toàn cầu, hiểu được sự thật những gì đang xảy ra trên thế giới, về luồng chuyển động và tiến hóa của nhân loại, những động thái mà các chính quyền độc tài sợ hãi. Họ muốn tình trạng xã hội tiếp tục xơ cứng để họ tiếp tục cai trị nên chống lại sự thay đổi. Trong khi ngày càng các nước tiến bộ như Singapore, Hoa Kỳ v.v... chính quyền luôn hô hào "thay đổi

hay là chết" để duy trì sự tiến bộ trong một thế giới đầy chuyển động và tranh đua.

Có ba điều kiện tiên quyết cho một cuộc cách mạng dân chủ ôn hòa tiến tới thành công. Điều kiện thứ nhất là cần phải có một sự xuống đường qui mô để phản đối. Sự phản đối này thường có chủ đề lớn là bất công xã hội, tham nhũng, thất nghiệp, lạm phát, cuộc sống khó khăn. Nói chung là một sự khó thở về môi trường chính trị xã hội được đi kèm với một sự đói khát của dạ dày. Sự khó thở về môi trường chính trị xã hội là yếu tố chính vì như ta thấy các cuộc gia của Cách Mạng Mùa Xuân có cuộc sống và lợi tức đầu người cao hơn Việt Nam. Điều kiện này hiện nay ở VN đã có, nhưng chưa đạt được tầm vóc qui mô, như 11 cuộc xuống đường trong 3 tháng mùa hè năm 2011. Nhiệm vụ của chúng ta là tạo thêm môi trường thuận lợi để mức độ quan tâm và tham gia xuống đường của quần chúng trong nước được đông đảo hơn. Điều này có nghĩa là sự thông tin trung thực và đầy đủ của hải ngoại đến hạ tầng cơ sở quần chúng ở trong nước qua các kỹ thuật của Thời đại Thông tin ngày hôm nay, cùng những hỗ trợ phương tiện để người trong nước khi đã xuống đường thì có thể trụ được.

Sự chia rẽ trong hàng ngũ lãnh đạo cấp cao của CS thì thời nào cũng có, nhưng điều quan trọng là nó sẽ dẫn tới sự nổ bùng để làm tung hệ thống, thay vì nổ nhỏ ở bên trong hệ thống như đã thường xảy ra trong các nước Cộng sản. Nếu nổ nhỏ bên trong hệ thống thì sẽ làm cho hệ thống được củng cố và vững chắc hơn như Stalin tiêu diệt Trotsky ở Nga, Mao Trạch Đông tiêu diệt Lưu Thiếu Kỳ ở Trung Quốc hay Lê Duẩn chặt vây cánh và hạ nhục Võ Nguyên Giáp ở VN. Trong thời gian qua, ta thấy có sự tranh chấp quyền lực giữa Nguyễn Tấn Dũng và Trương Tấn Sang cũng như những các sự chia rẽ khác của các phe nhóm trong đảng CSVN vì tranh giành quyền lợi và quyền lực. Dũng đã thắng thế và hiện nay là siêu tổng bí thư với sự hình thành hệ thống công an trị của ông ta trong chính quyền, trong đảng, trong Tòa án Nhân dân Tối cao, Viện Kiểm sát và Quốc hội. Tuy nhiên Sang vẫn chưa hoàn toàn bị hạ và đang dựa vào thế quần chúng và thế quốc tế. Câu hỏi được đặt ra là nó sẽ nổ trong (implosion) hay nổ ra ngoài (explosion). Có nhiều chi dấu cho thấy là nó sẽ nổ ra ngoài, bởi các yếu tố như lòng yêu nước và sự bất mãn của người dân, sự hoang mang của

đảng viên CS trung và hạ tầng, ý thức hệ đã mục rữa mà không có cái nào khác để thay thế, sự dính dứ càng ngày càng nhiều của HK vào VN, sự xâm lược của Trung Quốc, Thời đại Thông tin không cho phép chế độ tuyên truyền một chiều và bùng bít, xu hướng dân chủ của thế giới và quan trọng hơn hết là người dân càng ngày càng không sợ dù chế độ đàn áp khắc nghiệt hơn.

Sự mất ý chí đàn áp của an ninh-quân đội là yếu tố cần thiết thứ ba để cuộc cách mạng chóng thành công và không đẫm máu. Nhìn qua các cuộc cách mạng của Mùa Xuân Á Rập ta thấy sự đổ máu xảy ra nhiều ở Libya và Syria vì hệ thống an ninh-quân đội đồng sàng với độc tài, nó dồn những người dân ôn hòa đến chân tường và buộc họ phải tự vệ chánh đáng bằng vũ trang mà thế giới cuối cùng phải ủng hộ. Tình trạng VN hiện nay, công an thì Nguyễn Tấn Dũng đã nắm chặt, với lực lượng cảnh sát cơ động trang bị tận răng để chuyên môn đàn áp biểu tình khoảng gần 50,000 người của trung ương và địa phương. Tuy nhiên phía quân đội thì có ba yếu tố có vẻ tích cực, đó là họ bất mãn với sự xâm lược của TQ và sự quá sức yếu đuối của lãnh đạo trước ngoại bang, sự không ưa và hay đối chọi với phía công an, và không ai nắm được toàn lực của quân đội mà chỉ nắm một phần. Trong trường hợp cách mạng xảy ra, công an sẽ ra tay đàn áp nhưng quân đội vẫn là một dấu hỏi lớn, họ có thể đứng về phía cách mạng để bảo vệ đất nước, vì họ biết rằng chế độ hiện tại đang mang những gánh nặng quá khứ đối với Trung Quốc mà không thể nào trút xuống được như công hàm Phạm Văn Đồng 1958, hội nghị Thành Đô 1990 và các viện trợ để đánh chiếm Miền Nam trong quá khứ, họ mang vòng kim cô và đã bị TQ khóa miệng. Nếu có được một chế độ mới thì đất nước sẽ không còn bị rơi vào thế kẹt như hiện nay.

Những yếu tố đòn bẩy cho cách mạng Việt Nam hiện nay đã có, vấn đề là chúng ta cần phải làm cho nó thể hiện ra được. Phong trào dân chủ trong nước tuy chưa bùng phát mạnh nhưng đã có và đang âm ỉ ở hạ tầng quần chúng. Sự yểm trợ phong trào dân chủ ở hải ngoại càng ngày càng tích cực hơn, điển hình là những sinh hoạt hỗ trợ quốc nội và vận động quốc tế. Sự bất ổn tiềm ẩn của xã hội như bất công, tham nhũng, công nhân đình công, nông dân bị tư bản đồ đim giá thu mua, ngư dân mất ngư trường, sinh viên thất nghiệp, tôn giáo bị kiểm soát và hạn chế, dân oan bị

mất đất, kinh tế suy sụp, lạm phát phi mã, mậu dịch khiếm hụt, dự trữ ngoại tệ bị khô cạn, TQ phá hoại, hiện tượng cướp ngày là quan của của các cán bộ chức quyền, sự chia rẽ và mất phương hướng trong Đảng CSVN và sự uất ức của quần chúng đối với TQ v.v...

Những yếu tố mà chúng ta cần có và cần làm là tạo được một tâm lý cách mạng trong quần chúng, bởi vì cách mạng là sự nghiệp của quần chúng cho nên chính quần chúng phải đứng lên thì mới giải quyết được. Thứ đến là chúng ta phải tạo được sự trưởng thành về tổ chức và tinh thần đấu tranh, ở trong và ngoài nước, và sau đó là một môi trường cách mạng. Trong khi tiến đến cách mạng thì chúng ta thúc đẩy cho sự phát triển một xã hội dân sự và chuẩn bị sự lãnh đạo thích ứng cho công cuộc cách mạng.

Trở lực mà chúng ta sẽ phải đương đầu thì nhiều, nhưng hai trở lực lớn nhất là sự đàn áp của chính quyền CSVN và sự tiếp tay đàn áp của TQ. Ngoài ra, qua kinh nghiệm của LHQ vừa qua trong việc Hội đồng

Bảo an bỏ phiếu cho vấn đề Syria, Nga sẽ không ủng hộ cho dân chủ VN. Tuy nhiên, nhìn qua Yemen và Syria thì chúng ta thấy rõ là sự kiên trì của quần chúng là yếu tố nòng cốt cho sự thành công. Hơn nữa chính sự kiên trì này làm cho HK và thế giới tây phương phải ra tay giúp đỡ, như lời của cựu tổng thống George W. Bush và tổng thống Obama đã nói.

Tuổi thọ của các chế độ độc tài trong thế kỷ 20 và 21, cho dù có thọ nhất như PRI ở Mexico, LDP ở Nhật, hay đảng Cộng sản Liên Xô, thường trong khoảng 70, và chế độ CSVN đã gần kề lữa tuổi này. Ông Rupert Murdoch của công ty News Corporation nhận xét rằng dân tộc VN là một dân tộc năng động, yêu chuộng kiến thức, không thể nào chịu đựng lâu trong một chế độ chính trị độc tài được, họ phải thoát ra, nhưng thoát ra bằng cách nào thì ông không biết. Với sự quan tâm và tham dự vào vấn đề đất nước và tương lai của dân tộc, bên trong nước và ở hải ngoại, công cuộc tranh đấu cho dân tộc chúng ta chắc chắn sẽ thành công.

© *Đàn Chim Việt*

GADDAFI: GIÒI CỦA ĐỘC TÀI ĐÃ ĐIỂM

Quân nổi dậy Libya vừa moi lên từ cống rãnh
 Bạo chúa Gaddafi gương mặt thất thần
 Con sư tử châu Phi từng dũng mãnh
 Bồng biển thành chuột nhắt trước nhân dân
 Đại tá công an – nhà báo Nguyễn Như Phong
 Vừa ca ngợi Gaddafi đồng chí tốt
 Biến chế độ Libya thành xã hội thiên đường
 Bằng cách đẩy nhân dân vào địa ngục .
 Gaddafi dựng bầu trời Libya thành lều du mục
 Một hạt cát Libya cũng bị giam cầm
 Lãnh tụ trời dân bằng: hộ khẩu, loa phường, công an khu vực
 Dân chủ là làm dân điếc, dân câm
 Tự do dối lừa, tự do đàn áp
 Tự do tôn vinh lãnh tụ thánh thần
 Tự do đốt và tự do đối khát
 Tự do mất nhân quyền, tự do đều cho dân
 Bốn mươi hai năm thiên đường xã hội chủ nghĩa
 Quốc hội là ta, nhà nước cũng là ta
 Gaddafi - thiên tài - đỉnh cao trí tuệ
 Biến dân đen thành trâu ngựa, vịt gà
 Cát nổi giận dựng trời xanh sa mạc
 Lạc đà Libya vừa hát đồ ngai vàng
 Kề bắt cóc cả sông Nil vừa chết chìm trên mặt đất
 Biển tự do gầm sóng lịch sử sang trang
 Lịch sử sẽ móc hết bọn độc tài lên từ miệng cống
 Chủ nghĩa bạo tàn cùng số phận Gaddafi
 Khi người dân dám hi sinh vì tự do hằng sống
 Bảo nhân quyền... các lục địa trôi đi...

Trần Mạnh Hào Sài Gòn 24-10-2011

Cung đàn lỗi nhịp

.....Bs Nguyễn Đan Quế 15-10-2011.....

Chỉ trong năm ngày từ 11 đến 15-10-2011 có nhiều sự kiện chính trị liên quan đến sinh mệnh của tập đoàn lãnh đạo độc tài Hà Nội.

Trước tiên là Tổng bí thư đảng Cộng sản Việt Nam Nguyễn Phú Trọng đi Bắc Kinh, lần này không dùng từ 'viếng thăm hữu nghị', mà thay bằng 'viếng thăm chính thức'.

Cùng đi với ông Trọng là một phái đoàn hùng hậu gồm ba ủy viên Bộ Chính trị là đại tướng Phùng Quang Thanh, chủ nhiệm ủy ban kiểm tra trung ương đảng Ngô Văn Dụ và trưởng ban tuyên giáo Đinh Thế Huynh; phó thủ tướng Nguyễn Thiện Nhân, bộ trưởng ngoại giao Phạm Bình Minh; chưa kể trưởng các ban, văn phòng của Trung ương Đảng.

Vừa tới nơi, thăm mật, được Hồ Cẩm Đào và Ôn Gia Bảo đón tiếp với bộ mặt nghiêm nghị, không cười, và ký ngay văn kiện chính trong chuyến viếng thăm này là 'Thỏa thuận những nguyên tắc cơ bản chỉ đạo giải quyết vấn đề trên biển giữa nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam và nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa.'

Thỏa thuận nhằm giải quyết ôn hòa các tranh chấp trên biển trong khu vực Biển Đông, nhưng mơ hồ về thời gian, không quy định thời hạn cho việc tiến hành đàm phán. Văn kiện được thủ tướng ngoại giao Hồ Xuân Sơn của Việt Nam ký với người tương nhiệm phía Trung Quốc là ông Trương Chí Quân ngày 11-10 tại Bắc Kinh.

Chữ ký chưa khô mực, hải quân Trung Quốc loan báo vừa thiết lập một trạm xá quân y tại một đảo thuộc Trường Sa, gần nơi hải chiến 1988.

Còn Tổng thống Philippines B. Aquino III lên tiếng chỉ trích Việt Nam chấp nhận đàm phán song phương với Trung Quốc, thay vì đa phương trong khuôn khổ ASEAN. (Ghi nhận thêm là cùng lúc Miến Điện sau khi bỏ xây một đập thủy điện do Trung Quốc đầu tư, đã

tuyên bố cởi mở tự do thông tin, thả tù nhân chính trị và chấp nhận quyền thành lập nghiệp đoàn và đình công của công nhân).

Austin Ramzy (Time) nhận định: "Thỏa thuận giữa hai nước Việt-Trung - vốn đã có cuộc chiến ngăn dọc đường biên giới đất liền hồi năm 1979 và đụng độ tại Trường Sa ở Biển Đông năm 1988 - được cho như một sự hòa hoãn đáng hoan nghênh, nhưng nó chưa phải là giải pháp lâu dài. Thỏa thuận này, nói một cách giản lược nhất, là thỏa thuận tiếp tục đối thoại với nhau về vấn đề Biển Đông. Tuy chưa phải là đột phá, nhưng có đối thoại còn hơn là không đối thoại."

Thứ đến, chuyến công du Ấn Độ của chủ tịch nước Trương Tấn Sang.

Việt Nam và Ấn Độ đồng ý mở đối thoại an ninh hai năm một lần; tăng hơn gấp đôi kim ngạch thương mại từ mức 2,7 tỷ đô la lên thành 7 tỷ đô la vào năm 2015, đồng thời thúc đẩy đầu tư hai chiều. Hai bên cũng nhất trí tăng cường trao đổi trong công tác phòng chống khủng bố.

Thủ tướng Manmohan Singh của Ấn Độ mô tả mối quan hệ đối tác chiến lược với Việt Nam là một yếu tố của hòa bình, ổn định và phát triển trong khu vực Châu Á-Thái Bình Dương.

Ngày 12-10, Thủ tướng Ấn Độ và Chủ tịch nước Việt Nam đã chứng kiến lễ ký kết thỏa thuận giữa công ty dầu khí quốc doanh ONGC Videsh của Ấn Độ với Tập đoàn dầu khí PetroVietnam có hiệu lực trong 3 năm, bao gồm các dự án đầu tư, khai thác, và cung cấp dầu khí. Trung Quốc phân đối dự án này.

Ấn Độ thuộc Tiểu lục địa Ấn Độ nằm ở phía nam Châu Á cùng với Afganistan, Pakistan, Bangladesh, Nepal và vài nước nhỏ khác như Bhutan, Sikkim, Sri Lanka, Maldives. Là nền kinh tế lớn thứ 9 của thế giới, dân số 1,2 tỉ, thu nhập

đầu người thấp hơn 3000 đô la, vẫn thuộc khối Nam. Quan hệ Việt Nam - Ấn Độ chỉ là hợp tác Nam-Nam, nên tầm quan trọng không nhiều lắm.

Rời Ấn Độ, ông Trương Tấn Sang đi thăm Sri Lanka, có tính cách ngoại giao.

Sau cùng, gây chú ý là Thủ tướng Đức, bà Angela Merkel đến thăm Việt Nam ngày 12-10-2011.

Hai bên ra tuyên bố chung tại Hà Nội "Việt Nam và Đức - đối tác chiến lược về tương lai". Hai bên không chỉ hợp tác trong lĩnh vực kinh tế - thương mại; mà còn cả trong lĩnh vực chính trị, ngoại giao, giáo dục, khoa học... Nhưng qua cuộc họp báo ở Hà Nội, Việt Nam chỉ nhấn mạnh đến hợp tác kinh tế - thương mại, giáo dục và văn hóa; còn lĩnh vực chính trị, luật pháp ông Nguyễn Tấn Dũng tìm cách tránh né.

Cũng như Hoa Kỳ và nhiều nước trong Cộng đồng Âu Châu, bà Merkel nhấn mạnh: Đề phát triển, Việt Nam phải tôn trọng quyền con người, tự do báo chí và tự do tôn giáo.

*

Trong khi ba sự kiện chính trị quan trọng Nguyễn Phú Trọng sang Bắc Kinh, Trương Tấn Sang đi Ấn Độ và Merkel đến Việt Nam, thì phía Mỹ bà ngoại trưởng H. Clinton cho đăng bài xã luận trên tạp chí Chính sách Ngoại giao (Foreign Policy) khẳng định:

Khai phá đã tăng trưởng và sức năng động của Châu Á-Thái Bình Dương là lợi ích trung tâm về kinh tế và chiến lược của Mỹ và ưu tiên quan trọng cho Tổng thống Obama. Mở cửa thị trường ở Châu Á cho Hoa Kỳ những cơ hội chưa từng có về đầu tư, thương mại, đường vào kỹ thuật cao của Mỹ.

Phục hồi kinh tế Mỹ sẽ phụ thuộc vào xuất khẩu và khả năng của các công ty Mỹ khai thác thị trường tiêu dùng rộng lớn và ngày càng tăng của khu vực Châu Á.

Về mặt chiến lược, duy trì hòa bình và an ninh ở Châu Á-Thái Bình Dương ngày càng quan trọng cho tiến bộ toàn cầu, qua tự do

NHÌN MIỀN ĐIỆN NGHĨ VỀ VIỆT NAM

—Ls Nguyễn Văn Đài 17-10-2011—

hàng hải, chống chương trình hạt nhân của Bắc Triều Tiên; hay đảm bảo tính minh bạch trong các hoạt động quân sự của các đối thủ quan trọng của khu vực.

Chính vì Châu Á là quan trọng đối với tương lai của Mỹ, nên vai trò Mỹ tham gia là quan trọng đối với tương lai của Châu Á. Điều này thúc đẩy vai trò lãnh đạo và mậu dịch của Mỹ -- có lẽ là ghé góm hơn bất kỳ thời điểm nào trong lịch sử hiện đại.

Trợ lý ngoại trưởng Hoa Kỳ, đặc trách Á Châu-Thái Bình Dương Kurt Campbell khai triển rõ hơn ở Đại học Choulalongkorn (Bangkok)

Đề cập đến vấn đề tế nhị về mối tương quan giữa các nước trong khu vực với một cường quốc đang lớn mạnh là Trung Quốc, trợ lý ngoại trưởng Mỹ Kurt Campbell nói:

Điểm quan trọng ở đây là chiến lược địa lý của từng quốc gia trong bang giao với Trung Quốc. Hoa Kỳ hiểu rõ sự cố gắng cải thiện bang giao giữa từng nước đối với Hoa lục và luôn ủng hộ nỗ lực đó.

Về tình hình khá phức tạp và nhạy cảm tại vùng biển Nam Trung Hoa, trợ lý ngoại trưởng Hoa Kỳ Kurt Campbell nói tiếp:

Hoa Kỳ muốn khẳng định không thể đứng về phía nào, mà chỉ có thể khuyến khích cố vũ cho những cuộc họp hoặc những vòng đối thoại để giải quyết vấn đề, đồng thời hoan nghênh thái độ thận trọng, tự chế của từng quốc gia.

*

Hiệp hội các quốc gia Đông Nam Á (ASEAN) đang vươn mình trở thành tổ chức hợp tác vùng để cùng nhau phát triển với mẫu số chung là Dân chủ.

Việt Nam lỗi nhịp ASEAN, bơ vơ lạc đàn giữa chợ đời thế giới, không bắt kịp lịch sử loài người.

Làm theo Miền Điện mới là đi vào sinh lộ, thoát tử lộ.

Chung qui chỉ vì không sớm chịu học hai ‘nốt nhạc’ Nhân quyền và Dân chủ mà ra nông nổi này./.

15-10-2011

Nguyễn Đan Quế

danlambaovn.blogspot.com

Giống như Việt Nam, trước đây Miền Điện luôn phủ nhận có giam giữ tù nhân chính trị hay tù nhân lương tâm. Nhưng gần đây chính quyền Miền Điện đã công khai thừa nhận có tù nhân chính trị và họ sẽ xem xét để thả tự do cho tất cả tù nhân chính trị.

Ngày 12-10-2011, chính quyền Miền Điện đã trả tự do cho hơn 200 tù chính trị.

Chính quyền Miền Điện gần đây cũng tuyên bố “không cần thiết phải duy trì kiểm duyệt thông tin”. Tổng thống Thein Sein đã khởi đầu đối thoại với lãnh tụ phe đối lập Aung San Suu Kyi vốn bị tập đoàn quân sự giam giữ và quản thúc suốt 15 năm.

Trước đó, Miền Điện đã tiến hành chuyển từ chế độ quân sự sang chế độ dân sự, xây dựng hệ thống chính trị đa đảng bằng việc cho các đảng phái chính trị khác nhau đăng ký thành lập và hoạt động Trong cuộc bầu cử đa đảng năm 2010, đã có hàng chục chính đảng tham gia.

Có thể nói Miền Điện đã thực sự bước vào giai đoạn dân chủ hóa đất nước. Những khó khăn có thể vẫn còn ở phía trước, nhưng những chuyển biến và tín hiệu tích cực gần đây đã đem lại hy vọng về một tương lai dân lập cho đất nước và nhân dân Miền Điện.

Tại sao nhân dân Miền Điện đã đạt được rất nhiều tiến bộ trong tiến trình dân chủ hóa của mình?

Thứ nhất, đó là nhờ sự đấu tranh kiên trì, không biết mệt mỏi của các tầng lớp nhân dân Miền Điện trong suốt nhiều thập kỷ qua.

Đã có hàng chục ngàn lượt người dũng cảm đứng lên đấu tranh và họ đã bị sự sách nhiễu, đàn áp, bắt giữ và cầm tù của chính quyền. Nhưng hét thét hệ này đến thế hệ khác, nhân dân Miền Điện vẫn kiên trì con đường đấu tranh dân chủ mà thế hệ trước đã lựa chọn.

Đồng thời phe đối lập của Miền Điện có vị lãnh tụ Aung San Suu Kyi, người được giải thưởng Nobel Hòa bình và được toàn thế giới biết đến và ủng hộ. Bà không chỉ là tấm gương dũng cảm, chẳng sợ gian khó, tù đầy của nhân dân Miền Điện. Bà còn là tấm gương cho nhân dân các nước đang bị áp bức, chưa có tự do dân chủ.

Thứ hai, đó là sự ủng hộ mạnh mẽ của cộng đồng Quốc tế đối với cuộc đấu tranh của nhân dân Miền Điện. Liên hiệp châu Âu đã cùng Hoa Kỳ áp

đặt trừng phạt kinh tế Miền Điện từ cuối thập niên 90.

Trong số các điều kiện mà các nước Tây phương đòi hỏi để bỏ cấm vận là chính quyền Miền Điện phải tôn trọng nhân quyền và trả tự do cho toàn bộ 2.000 tù nhân chính trị.

Bởi áp lực mạnh mẽ của cộng đồng Quốc tế mà trong nhiều năm, chính quyền quân sự của Miền Điện đã bị cô lập về kinh tế, chính trị và ngoại giao với thế giới. Điều này đã góp một phần trong tiến trình dân chủ hóa của đất nước Miền Điện.

Nỗ lực của người dân

Đồng thời chúng ta cần nhận thức rằng để tiến đến một xã hội dân chủ thì cần phải có nỗ lực từ hai phía: chính quyền và người dân.

Về phía nhân dân Miền Điện, họ khát khao xây dựng một xã hội dân chủ, họ nhận thức được rằng chỉ có một xã hội dân chủ thì đất mới phát triển và hội nhập được với cộng đồng Quốc tế. Và điều đó cũng sẽ đem lại tự do và hạnh phúc cho các thế hệ người dân Miền hôm nay và mai sau.

Do đó mà nhân dân Miền Điện đã nỗ lực đấu tranh và họ đã gặt hái được những bông trái đầu mùa.

Còn về phía chính quyền, chúng ta thấy rằng các nhà lãnh đạo Miền Điện cũng nhận thức được chỉ có con đường thực thi dân chủ hóa đất nước thì họ mới được gỡ bỏ cấm vận về kinh tế của LH châu Âu & Hoa Kỳ. Và cũng từ đó họ mới có thể phát triển được kinh tế và hội nhập quốc tế.

Dân chủ hóa đất nước cũng là cách để chính quyền Miền Điện có thể nhận được sự ủng hộ của nhân dân. Dân chủ hóa là con đường để chính quyền tiếp tục duy trì được quyền lãnh đạo để phục nhân dân và Tổ quốc của họ.

Ngưỡng mộ và chúc mừng thành quả của nhân dân Miền Điện, chúng ta nhìn lại công cuộc đấu tranh dân chủ của nhân dân Việt Nam trong những năm qua.

Trong Hiến pháp và pháp luật của Việt Nam đã qui định khá đầy đủ các quyền con người về chính trị. Đồng thời các nhà lãnh đạo của Việt Nam cũng luôn long trọng tuyên bố với thế giới rằng các quyền con người về chính trị ở Việt Nam luôn được tôn trọng và thực thi trong thực tế.

Như vậy nhân dân VN có đầy đủ cơ sở pháp lý để thực thi các quyền con người về chính trị của mình.

Trong những năm qua đã có nhiều

tầng lớp nhân dân đứng lên đấu tranh dân chủ bằng cách thực hiện các quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, thành lập và tham gia các đảng phái chính trị. Mặc dù các quyền đó đã được ghi nhận trong Hiến pháp, pháp luật và chính quyền luôn tuyên bố tôn trọng. Nhưng nhận thức và sự hiểu biết của chính quyền, của ĐCS về dân chủ và các quyền con người còn hạn chế nên đã dẫn đến việc sách nhiễu, đàn áp, bắt giữ và cầm tù nhiều người đấu tranh dân chủ.

Đồng thời còn có quá ít người dân yêu nước và có trách nhiệm với đất nước dám dấn thân cho công cuộc đấu tranh dân chủ.

Nếu như đất nước VN chúng ta cũng có hàng ngàn, hàng vạn người dân dám đứng cầm đứng lên đấu tranh cho dân chủ thì chắc chắn chính quyền sẽ phải lắng nghe và đáp ứng nguyện vọng của nhân dân.

Chúng ta đều biết rằng thành quả của nhân dân Miến Điện ngày hôm nay, cũng như những thành tựu về quyền con người mà các nước dân chủ vẫn minh đã dành được đều không phải tự nhiên mà có.

Tất cả đều đã phải trải quá trình đấu tranh gian khổ và bền bỉ của nhân dân các nước đó. Các thế hệ người VN ngày hôm nay muốn được hưởng những giá trị đích thực của quyền con người, giá trị đích thực của nền độc lập. Và chúng ta cũng muốn để lại những giá trị tốt đẹp đó cho các thế hệ con cháu thì ngay từ lúc này mỗi người dân cần phải có trách nhiệm với đất nước của chúng ta.

Trong những năm vừa qua, chúng ta cũng đã nhận được sự lên tiếng ủng hộ của chính phủ và nhân dân các nước trên khắp thế giới, các tổ chức bảo vệ nhân quyền Quốc tế. Khi công cuộc đấu tranh cho tự do, dân chủ của chúng ta càng phát triển mạnh mẽ thì chúng ta cũng sẽ nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ hơn từ cộng đồng Quốc tế.

Tiến trình dân chủ hóa Việt Nam phải đến từ hai phía.

Chúng ta mong rằng đảng Cộng sản Việt Nam sẽ nhận thức được việc xây dựng một xã hội dân chủ sẽ giúp cho đất nước chúng ta hội nhập một cách trọn vẹn với thế giới về kinh tế, chính trị, ngoại giao. Chúng ta có cơ hội để xây dựng mối quan hệ đồng minh với các cường quốc dân chủ và từ đó giúp ta bảo vệ được chủ quyền quốc gia, phát triển kinh tế.

Những điều đó sẽ đem lại cuộc sống sung túc và hạnh phúc cho mọi người dân. Đồng thời khi đảng Cộng sản Việt Nam tiến hành dân chủ hóa đất nước sẽ giúp cho uy tín của họ

tăng lên, nhận được sự ủng hộ nhiều hơn từ nhân dân. Từ đó giúp cho họ duy trì được quyền lãnh đạo để phục vụ đất nước và nhân dân.

Đấu tranh cho tự do, dân chủ là quyền và trách nhiệm cao cả của mỗi công dân Việt Nam. Quý vị độc giả nghĩ gì về vai trò của mình trong công cuộc đấu tranh cho tự do và dân chủ?

MIẾN ĐIỆN dân chủ hóa

— Trần Khải 19-10-2011 —

Tại sao trong khi các chính phủ Miến Điện và Việt Nam đang tung bùng giờ trò Chí Phèo quậy phá các nhà hoạt động dân chủ ở hai nước này, thì đột nhiên giới lãnh đạo Miến Điện hồi tâm tỉnh ngộ, nhất định buông dao đồ tể để thành Phật, bỏ mặc cho Việt Nam tiếp tục giữ vai trò quốc gia duy nhất trong Khối ASEAN còn vùi dập dân chủ.

Như thế là Miến Điện đã và đang có những bước nhảy vọt dân chủ bất ngờ, trong khi VN vẫn còn đứng trong liên minh thần thánh với Trung Quốc, Bắc Hàn và Cuba.

Không ai có thể hình dung MĐ đã nhanh chóng có sự nhượng bộ dân chủ, hay nói đúng ra, nên gọi là tinh thức dân chủ, hay cũng có thể gọi là giác ngộ dân chủ... như thế.

Chắc chắn không phải thuần túy vì áp lực của Mỹ và Châu Âu, vì độc tài quân phiệt cả nhiều thập niên rồi, Miến Điện có thể kéo dài chơ chậm rãi thêm vài năm cũng chẳng sao. Cũng không phải thuần túy vì Thượng nghị sĩ Hoa Kỳ Jim Webb đã tới Miến Điện từ năm ngoái và trở tài du thuyết mấy phen. Và chắc chắn cũng không phải vì các tướng lãnh Miến Điện bất ngờ từ bi với 59 triệu dân hay với nhà lãnh đạo dân chủ Aung San Suu Kyi, người đã bị quản thúc tại gia trong 14 năm chỉ trong vòng 20 năm qua. Vì có thật là các tướng cầm quyền đã mở lòng từ bi, trong khi họ là những người đã từng ra lệnh bắn thẳng vào hàng trăm ngàn vị sư xuống đường xin chính phủ bao cấp một phần nhằm giảm giá xăng dầu cho dân năm 2007.

Như thế, tại sao Miến Điện đột nhiên chấp nhận dân chủ hóa? Có phải vì gặp nạn TQ lấn đất, lấn biển như VN? Trong khi trí nhớ của hàng tướng lãnh MĐ chắc chắn vẫn còn nhớ rằng, giữa lúc Mỹ và Liên Âu xiết cầm vận Miến Điện, chính TQ và Nga đã phủ quyết nghị quyết trừng phạt của LHQ.

Tại sao Miến Điện xoay sang với Ấn Độ, trong khi TQ đã từ lâu bả kê với nhiều hợp đồng thương mại đầy lợi ích, như đã mở rộng hải cảng khổng lồ Sittwe của Miến, viện trợ kinh tế, bơm tiền cho vay, đầu tư vào xây cất đập nước, cầu, đường, hải cảng... xây cả những dự án khổng lồ như các con đường chiến lược dọc sông Irrawaddy River để nối tỉnh Yunnan (của TQ) với vịnh Bengal. Chính các hãng TQ đã xây các ống dẫn dầu và khí dài 2,380 km (1,480 dặm) từ bờ biển Arakan của Miến Điện tới tỉnh Yunnan của TQ. Chắc chắn rằng TQ đã giúp cho Miến Điện có thể là nhiều hơn TQ đã giúp cho VN.

Thế nhưng tại sao Miến Điện lạnh nhạt với tình bạn TQ để sang kết thân với Ấn Độ (và hiểu là với Mỹ)? Hãy nhớ rằng, TQ là nguồn cung cấp quan trọng nhất về viện trợ quân sự và hợp tác quân sự cho Miến Điện: từ năm 1989 (năm Liên Xô bắt đầu sụp đổ, là năm có biểu tình Thiên An Môn của sinh viên TQ, và là năm TQ la làng về chiến dịch diễn biến hòa bình của Hoa Kỳ) TQ cung cấp cho Miến Điện các chiến đấu cơ, xe tăng và tàu hải quân, huấn luyện quân lực Miến Điện ở cả 3 binh chủng hải, lục, không quân. Cũng chính TQ xây cảng nước sâu Kyaukpyu cho Miến Điện tại vịnh Bengal, và để Hải quân TQ có ảnh hưởng chiến lược ở vịnh này, dòm ra Ấn Độ Dương và Đông Nam Á. Và hỗ trợ nhiều nữa.

Chính phủ VN cần phải suy nghĩ: Tại sao Miến Điện lạnh nhạt với TQ để nín áo thế giới tư bản

đang giãy chết□?

Xin hãy nhớ rằng diện tích Miến Điện gấp đôi Việt Nam, nhưng dân số chỉ hơn phân nửa VN.

Miến Điện có diện tích rộng 676,578 km² (261,227 dặm vuông), với 58.8 triệu dân. Việt Nam (không kể Hoàng Sa và Trường Sa) diện tích rộng 331,688 km² (128,065 dặm vuông), với 90.5 triệu dân.

Có nghĩa là Miến Điện đất rộng người thưa, và đặc biệt có đường biên giới với riêng Trung Quốc trải dài ven 2 tỉnh Tây Tạng và Yunnan là 2,185 kilometres (1,358 dặm), nghĩa là dài kinh khủng. Nên nhớ rằng bờ biên Việt Nam (không kể 2 đảo trên) dài 3,444 km (2,140 dặm). Như thế, biên giới Miến Điện - Trung Quốc dài bằng 2/3 đường ven biển VN.

Như thế, với dân số thưa vắng, không cách nào Miến Điện canh gác nổi, nếu TQ chơi trò khiêng cột mốc biên giới để cắm lại, hay là đưa quân vào lấy vài ngọn núi kiểu như vụ Lão Sơn của VN bị TQ chiếm mất. Hay là phải dùng tới phi cơ robot của Mỹ, hay vệ tinh Ấn Độ dòm ngó biên giới giùm? Chắc chắn Miến Điện đã nghĩ tới chuyện như thế, khi TQ lộ ra vài dã tâm kiểu như đã từng làm ở VN đối với Núi Lão Sơn, Ái Nam Quan, Thác Bản Giốc, Bãi Tục Lãm... đó là chưa kể Hoàng Sa, Trường Sa. Chắc chắn Miến Điện không chịu tiếp tục bắt chước VN để nhượng bộ TQ, để tiếp tục đóng vai Chí Phèo, Thị Nở trong ngôi làng LHQ.

Thế rồi, ào một cái, mọi chuyện y hệt như giấc mơ xảy ra. Tuy rằng MĐ còn giam nhiều tù chính trị, nhưng khi TT Thein Sein ký ân xá để trả tự do cho 200 tù chính trị, không có nhà phân tích quốc tế nào trước đó nghĩ tới như thế.

Thaug Tun - hiện là nhà nghiên cứu tại Viện Nghiên cứu Đông Nam Á ISEAS tại Singapore, và bản thân là cựu đại sứ Miến Điện tại Bỉ Quốc, Hòa Lan và Liên Âu - viết bài phân tích trên trang web của viện này, nói rằng Miến Điện đang tiến vào những bước đổi mới kinh tế và chính trị sâu sắc nhất kể từ thập niên 1960s, khi quân đội Miến Điện lên nắm quyền.□

Tác giả nói rằng khó mà tiên đoán những chuyển biến này có bắt rễ hay không và có đẩy đất nước lên sự phát triển kế tiếp hay không, nhưng cộng đồng quốc tế cần nắm cơ hội này để làm tác nhân cho biến đổi lâu dài.□

Tun nói: từ khi TT Thein Sein nắm quyền từ 6 tháng trước, ông nhanh chóng đưa ra nhiều bước đổi mới. Trong bài diễn văn ngày 17-8-2011, ông kêu gọi hòa giải, đoàn kết dân tộc, thúc giục dân Miến Điện lưu vong hãy về nước góp tay xây dựng, và hai ngày sau ông họp với bà Aung San Suu Kyi tại thủ đô Naypyidaw.

Tháng trước, chính phủ cho bà Suu Kyi in bài đầu tiên trong vòng 23 năm trên truyền thông Miến Điện. Gỡ tường lửa các trang web quốc tế, cho dân Miến Điện vào đọc cả các trang web đối lập với nhà nước, thí dụ trang Democratic Voice of Burma (ở Oslo), trang The Irrawaddy (ở Chiangmai) và trang Mizzima (ở New Delhi).

Ngày 5-9-2011, Tổng thống MĐ lập ủy ban nhân quyền quốc gia, gồm cựu viên chức cao cấp, học giả, bác sĩ và luật sư. Tuần trước, ân xá 6,300 tù nhân, trong đó có 200 tù chính trị, và thả cả Zarganar nghệ sĩ hài diễn nổi tiếng về các màn trình diễn chống chính phủ.

Nhưng quyết định chấn động thế giới là ngày 30-9-2011, khi Tổng thống gác lại dự án xây đập Myitsone (dự kiến tốn 3.6 tỉ đôla), mà đầu tư chính yếu là hãng quốc doanh TQ có tên là China Power Investment Corporation (CPIC).

Myitsone là đập lớn nhất trong chuỗi 7 đập dự kiến thực hiện bởi CPIC, với tổng chi phí 20 tỉ đôla, nơi thượng lưu sông Irrawaddy. Nhiều nhà môi sinh và nhà dân chủ đã chống các dự án xây đập này, vì sẽ buộc dân di dời quá nhiều trong khi sẽ làm tràn nước tác hại cho ngư nghiệp và môi sinh.

Chỉ trong vòng 8 tuần lễ qua, Miến Điện đã đi những bước cởi mở bất ngờ. Và lạnh nhạt với TQ thấy rõ. Có phải vì Miến Điện cũng từng bị mất nửa Thác Bản Giốc nào đó, hay trọn một quả Núi Lão Sơn nào đó? Nhưng điều chúng ta đang

thấy rằng, tại sao nhà nước Hà Nội vẫn chưa buông dao đồ tể? Hay phải chăng, cái gọi là bạn tình chủ nghĩa xã hội□ vẫn mạnh hơn lòng yêu nước?

vietbao.com

3 người hoạt động về quyền nhà đất bị kết án tù về tội “tuyên truyền”

Tòa án CS Việt Nam tại tỉnh Đồng Nai, hôm Thứ sáu 21-10-2011, đã phạt tù 3 người hoạt động về quyền nhà đất có những “hành vi tuyên truyền chống nhà nước”. Họ đều trong cùng một gia đình, gồm có ông Nguyễn Ngọc Cường, 55 tuổi, bị 7 năm tù; con trai ông, Nguyễn Ngọc Tường Thi, 25 tuổi, bị 2 năm tù; và vợ anh Thi, cô Phạm thị Bích Chi, 1 năm 6 tháng tù treo.

Cả 3 được biết đến như những chiến sĩ nhân quyền đã vận động thay mặt cho các nông dân có tranh chấp đất đai với nhà cầm quyền địa phương, một vấn đề ngày càng tăng tại Việt Nam. Họ bị bắt hồi tháng ba vì phát tán truyền đơn “chống chính quyền”, cho tiền những người đi biểu tình và trả lời phỏng vấn trên mạng với “nội dung nói xấu chế độ.”

Theo cáo trạng, ông Cường bị buộc tội đã in ấn 3.000 tờ truyền đơn, nhưng chỉ rải được 1.200 tờ vào đêm 28-03-2011 cùng với con trai Nguyễn Ngọc Tường Thi. Cả hai lập tức bị phát hiện và bắt giữ.

Họ cũng bị tố giác lập ra diễn đàn trên mạng lấy tên “Việt Nam và những vấn đề hôm nay” qua đó họ huy động người dân bằng cách “xuyên tạc các chính sách của đảng và nhà nước.”

Tội danh Tuyên truyền chống Nhà nước XHCN theo Điều 88 trong một thời gian dài đã được nhà cầm quyền CSVN sử dụng để xét xử nhiều nhân vật bất đồng chính kiến. Mới nhất là vụ xử ông Lư Văn Bảy ở Kiên Giang 4 năm tù hồi tháng Tám.

Trong các vụ xét xử theo Điều 88, trường hợp gây chú ý nhất có lẽ là vụ xử tiền sỹ luật Cù Huy Hà Vũ hồi tháng Tư với mức án 7 năm tù giam.

Tuy nhiên gần đây, nhà cầm quyền cũng mang một số nhân vật chống đối ra xét xử với tội danh Lật đổ chính quyền theo Điều 79 Bộ Luật Hình sự.

Các tổ chức nhân quyền cho biết đã có mấy chục nhân vật phê phán nhà cầm quyền một cách ôn hòa và những nhân vật tranh đấu cho quyền lợi người dân đã bị kêu án tù dài ngày kể từ khi VN mở chiến dịch đàn áp quyền tự do phát biểu vào cuối năm 2009. Các tổ chức ấy đã thường xuyên và mạnh mẽ lên án nhà cầm quyền CSVN vì những vi phạm này.

Theo BBC&VOA 22-10-2011

CHẾT

điểm cuối cùng của nhà độc tài Gaddafi

—Nguyễn Công Bằng 20-10-2011—

Ngày hôm nay, 20-10-2011, lịch sử ghi thêm sự sụp đổ của một chế độ độc tài trong vòng mười tháng qua (nước thứ ba, sau Tunisia và Ai Cập). Ông Muammar al-Gaddafi đã bị tử thương và Libya hoàn toàn được giải phóng. Biến cố này khẳng định một thực tế là: **Chỉ có vũ lực mới đánh thắng được một chế độ độc tài đã cướp và giữ chính quyền bằng bạo lực.** Quá trình cuộc cách mạng này có nhiều điểm đáng để chúng ta cùng chiêm nghiệm.

Cuộc cách mạng Libya bắt đầu bằng lời kêu gọi trên Internet "cho các cuộc biểu tình được tổ chức nhằm hỗ trợ các quyền tự do rộng rãi hơn ở Libya" của ông Jamal al-Hajji, một nhà văn và cũng là nhà bình luận chính trị. Khi cuộc biểu tình bị đàn áp dã man, người dân Libi đã chống trả mãnh liệt và chuyển hướng sang đấu tranh vũ trang. Ý chí to lớn và cứng cỏi của những người nổi dậy ban đầu đã giúp phát triển nhanh chóng số người đấu tranh thành một lực lượng có khả năng lật đổ nhà cầm quyền; và nhờ tầm vóc đó, trở thành một thực thể chính trị được các siêu cường ủng hộ nhiệt liệt.

Chỉ sau 10 ngày kể từ biến động bộc phát, Hội đồng Chuyên tiếp Quốc gia Libya (một chính phủ lâm thời của quân cách mạng) đã được thành hình ở vùng tạm chiếm. Sau gần 6 tháng ngăn ngừa, quân cách mạng chiếm được thủ đô Tripoli. Và đúng hai tháng sau, sinh mạng của nhà độc tài bị kết liễu trong trận chiến cuối cùng ở quê hương ông, đánh dấu ngày nước Libya hoàn toàn được tự do.

Thành công này nhắc nhở thế giới rằng: **Ngày nay nhân loại thường chuộng giải pháp ôn hoà để giải quyết các khủng hoảng chính trị; nhưng đối với những chế độ độc tài bất chấp đạo đức, lẽ phải, công lý và kể cả công pháp quốc tế, thì giải pháp duy**

nhất để lật đổ nó là bằng vũ lực. Không một chính phủ hay cơ quan nhân quyền, truyền thông nào gọi những người nổi dậy Libya là quân khủng bố, mặc dù cuộc cách mạng vũ trang ở Libya gây thương vong cho hơn 20 ngàn thường dân (*theo thông tin từ Wikipedia*). Không những thế, quốc tế hết lòng ủng hộ cuộc nổi dậy, và một số siêu cường như Pháp, Anh, Mỹ đã công khai yểm trợ quân trang, quân dụng và vũ khí. Liên Hiệp Quốc cũng đã đứng về phía quân nổi dậy từ những tháng trước. Điều đáng lưu ý là tương tự như trường hợp Iraq và A-Phú-Hãn, các siêu cường Pháp, Anh, Mỹ đã không thể dùng áp lực nhân quyền hay ngoại giao để dân chủ hoá Libya.

Yếu tố dẫn đến sự ủng hộ của quốc tế và cả nhân dân Libi là sự quyết tâm của lực lượng nổi dậy. Nếu như 500 người biểu tình trước Sở cảnh sát Benghazi bỏ cuộc khi bị đàn áp dã man, thì chắc chắn đã không có cuộc nổi dậy vũ trang ở 9 tháng trước. Nếu như những nhóm chiến sĩ tự do nhỏ bé ban đầu không chiến đấu một cách kiên cường, thì lực lượng này đã không tạo đủ dũng khí, hùng lực để quy tụ hàng chục ngàn chiến sĩ khác cùng tham gia. Người ta phải nghiêng mình ngưỡng mộ lòng dũng cảm của lực lượng nổi dậy (chủ yếu từ dân thường như giáo viên, sinh viên, luật sư, công nhân dầu mỏ, và đội ngũ binh lính đào thoát từ quân đội Libya) đã nhất quyết không ngại hy sinh dù tổn thất nhân mạng tăng đến con số 7.000 chiến sĩ tử trận. Họ đã tự chứng tỏ rằng: **Khi một dân tộc dám chết vì tự do thì họ sẽ thoát khỏi sự cai trị độc tài, và xứng đáng để được hưởng tự do.**

Nhưng quan trọng không kém là những đoàn thể, tổ chức khác xuất xứ đã chấp nhận đứng chung với nhau trong một "chính phủ lâm thời" để cùng chiến đấu cho một thành công chung.

Mặt khác, chỉ 9 tháng trước đây, không một ai ở Libya và trên thế giới có thể tiên đoán được là vào mùa Thu năm nay, chế độ độc tài hơn 40 năm cầm quyền ngông nghênh ở Libya sẽ sụp đổ. Bộ máy cai trị tinh vi và tàn bạo của chế độ này đã nghiền nát không biết bao nhiêu nỗ lực đối lập, và làm thất bại kế hoạch mưu sát của vài nước lớn thù nghịch với chế độ trong bốn thập niên qua. Nhưng kết cuộc chứng minh rằng: **Một khi khát vọng tự do đủ mạnh để thu hút sự dẫn thân của nhiều người cùng hoài bão, thì cuộc biểu tình xảy ra với số đông đã tạo thành biến động lớn đủ để vực cả một dân tộc đa chủng đứng dậy đồng thanh chiến đấu với độc tài.** Số phận của ông Gadhafi đã được định từ ngày người dân của xứ này bước qua nỗi sợ hãi và chấp nhận cái chết để giành lại Tự do. Trong quá trình này, những thành phần trung thành với chế độ đã bị bánh xe cách mạng nghiền nát như số phận của ông Gaddafi.

Nói tóm lại, sự sụp đổ của cả ba chế độ độc tài ở Tunisia, Ai cập và Libya đều có cùng một mẫu số chung là khát vọng tự do và ý chí quyết thắng của nhân dân các nước này. Tình hình Syria có thể cũng sẽ có những chuyển biến tốt đẹp hơn sau cuộc cách mạng thành công ở Libya.

Đối với Việt Nam chúng ta, không ai muốn chiến tranh xảy ra và không ai muốn máu sẽ phải đổ, dù là máu của những người lãnh đạo độc tài đầy tội lỗi. Chúng ta muốn chấm dứt chế độ độc tài bạo ngược hiện nay bằng con đường chuyển thể ôn hoà, để dân chủ hoá xã hội và đa đảng hoá bộ máy nhà nước mà không phải tổn xương máu. Nhưng cho đến nay, bộ máy cầm quyền vẫn bất chấp ý kiến xây dựng của những nhà trí thức có tâm huyết, và bao nhiêu lời kêu gọi chân thành của những người đối lập hết sức ôn hoà. Không những thế, họ còn đàn áp, bắt bớ, giam cầm một cách thô bạo nhiều người yêu nước. Cùng lúc đó, chế độ này đã chà đạp chủ quyền quốc gia bằng hành động trấn áp những người muốn lên tiếng

bảo vệ non sông.

Thái độ và hành động của tập đoàn cầm quyền hiện nay ở nước ta đang tự đưa số phận của họ vào ngõ cụt. Đảng CSVN có lẽ nên nghiên ngẫm lời của Giáo sư Fawaz Gerges nhấn gửi đến những nhà độc tài khác về cái chết của Gaddafi, rằng: "Nếu các ông đàn áp người dân của các ông, nếu các ông không tham gia vào xã hội dân sự của chính các ông, và nếu các ông duy trì quyền lực trong nhiều năm, điều này sẽ là cuối cùng của các ông."

Hy vọng sao đất nước ta sẽ được dẫn đến dân chủ tự do bằng con đường Tổng tuyển cử tự do, thay vì là một cuộc chiến với máu xương và nước mắt! Lá phiếu dân chủ là con đường tốt đẹp nhất để có Hoà bình - Tự do - Âm no và Tiến bộ mà sẽ không phải đổ máu, và không gây đổ vỡ cho những gì mà xã hội đã xây dựng được. Mong thay!

Viết nhân ngày Libya được hoàn toàn giải phóng (20/10/2011)
<http://vidan.info/index>.

xinh đẹp). Năm 2009, ông ta còn đọc diễn văn trước đại hội đồng Liên Hiệp Quốc, lần đầu tiên và lần duy nhất. Sau khi nói 15 phút như mọi vị nguyên thủ quốc gia khác được phép sử dụng, ông tiếp tục nói thêm 80 phút nữa, coi cả thế giới cũng phải ngoan ngoãn lắng nghe như dân Libya dưới quyền mình. Năm ngoái, ông còn công du sang Roma một cách vẻ vang. Thoáng chốc, tất cả trở về cát bụi.

Trong thế kỷ 20 khi nhiều nước giành lại độc lập, có những nước lo xây dựng các định chế chính trị, xã hội làm nền tảng lâu dài; những nước khác thì có các "lãnh tụ anh minh" xuất hiện đóng vai "anh hùng cứu quốc". Một trong những Người Hùng đó là ông Qaddafi.

Sau khi ông Qaddafi chết, nước Libya sẽ ra thế nào, chưa ai biết chắc. Di sản của ông là một xã hội phân liệt, chỉ có dầu lửa phong phú ngoài ra không có một thứ gì khác để sống như một quốc gia. Những người cầm đầu cuộc nổi dậy chỉ chia sẻ một ý chí, là lật đổ Qaddafi; ngoài ra chưa biết họ sẽ làm gì với di sản ông ta để lại. Vì họ không được chuẩn bị. Cả nước Libya không được chuẩn bị, sau 42 năm sống dưới một chế độ

hội, ông cũng tịch thu tài sản của tư nhân, một cách vừa tích lũy tiền bạc trong tay vừa bắt mọi người phải chịu làm nô lệ cho guồng máy ban phát cơm áo, nhà cửa và các thứ ân huệ khác. Theo gương của Stalin và Mao, Qaddafi biết rằng khi kiểm soát được nổi cơn là có phương pháp kiểm soát toàn thể xã hội hữu hiệu nhất. Nhưng nắm đầu kinh tế chưa đủ. Qaddafi cũng tạo ra một guồng máy công an, mật vụ, bắt, giết, tra tấn những người có ý kiến khác. Qaddafi sử dụng guồng máy chuyên chế của mình để nuôi một đám thuộc hạ tham nhũng, tập trung quanh gia đình ông ta, nhờ tài nguyên dầu lửa dồi dào. Giống các bác Mao, bác Kim, Qaddafi bên ngoài rất lãng mạn. Anh Cả đời sống trong một cái lều. Chung quanh nuôi lạc đà, nuôi dê, cừu theo lối sống cổ truyền của những người du mục. Khi sang New York họp Đại Hội đồng Liên Hiệp quốc, Qaddafi đòi dựng một cái lều để ngủ chứ không vào khách sạn. Khi các dân quân nổi dậy chiếm Tripoli người dân Libya mới khám phá ra cả một cuộc sống xa hoa của gia đình lãnh tụ kính yêu.

Để bảo đảm bộ máy kèm chế xã hội, Qaddafi tất nhiên cũng dựng lên một bộ máy nói dối tuyên truyền cho chế độ. Theo gương cuốn Sách Đỏ của Mao Trạch Đông, ông ta xuất bản cuốn Sách Xanh năm 1975; bắt học sinh, sinh viên học tập "Tư tưởng Gaddafi," môn học quan trọng nhất trong các khóa trình. Qaddafi ra lệnh mỗi thành phố phải dựng tượng, không phải chỉ có hình ông ta mà cả hình bộ Sách Xanh của "Tư tưởng gia Cách mạng" Qaddafi nữa.

Cũng giống như các bác Kim Chính Nhật, bác Pol Pot và bác Mao, Anh cả Lãnh đạo Qaddafi phải được tôn thờ, chiếm độc quyền niềm kính ngưỡng của dân chúng. Báo, đài không được nhắc đến, không được in hình một nhân vật nào khác ngoài lãnh tụ anh minh. Cả đến các ngôi sao bóng đá cũng không được đề cao trong các phương tiện truyền thông.

Kinh nghiệm của các quốc gia sống dưới những Người Hùng như Qaddafi cho thấy di sản mà họ để lại là những xã hội tan rã, những quốc gia thiếu nền tảng. Tất cả guồng máy quốc gia được lập ra để phục vụ một cá nhân hay một đảng. Không có một định chế chính trị và xã hội nào đủ cứng cỏi và bền vững để thiết lập một guồng máy cai trị dựa trên luật pháp. Không một nhóm hay một tổ chức xã hội độc lập nào làm môi trường, làm khung cảnh cho người dân tham dự vào việc quốc gia. Cho nên sau khi chế độ độc tài sụp đổ thì thường sinh

CHẾ ĐỘ ĐỘC TÀI NÀO CŨNG SẼ CHẾT

.....*Ngô Nhân Dụng 24-10-2011*.....

Các chế độ độc tài sớm muộn thế nào cũng sẽ bị lật đổ, nhưng ở mỗi nước có thể chấm dứt một cách khác nhau. Khi Mùa Xuân Ả Rập bắt đầu từ Tunisie lan tới Ai Cập, nhiều người đã liên tưởng ngay đến những cuộc cách mạng nhưng lật đổ chế độ Cộng sản ở Đông Âu.

Không phải cuộc cách mạng nào cũng bọc nhung. Tunisie và Ai Cập kết thúc ách độc tài một cách êm đềm giống Đông Đức, Ba Lan, Tiệp Khắc. Đến bây giờ Libya kết thúc giống kiểu Romaniae.

Một điều khác biệt là Nicolae Ceaucescu bị đem ra xử nhanh chóng trong vòng bí mật rồi bị hành quyết. Còn Qaddafi sau khi bị bắt ngoài mặt trận, đã bị bắn chết. Nhờ thế, có lẽ hàng ngàn người Libya giữ được mạng sống. Nếu chờ đến khi đưa ông ta ra tòa rồi treo cổ như Saddam Hussein thì tàn quân của ông ta sẽ còn kháng cự lâu hơn.

Năm 2008, Qaddafi còn tiếp kiến bà Condoleezza Rice (và sau đó tiết lộ ông "phải lòng" bà ngoại trưởng Mỹ

độc tài khắc nghiệt.

Qaddafi rất giống những Người Hùng thuộc thế hệ trước ông, những Fidel Castro (còn sống), Pol Pot (đã chết), giống cả Mao Trạch Đông, Kim Nhật Thành và Kim Chính Nhật; hay xa hơn nữa, Stalin, Hitler. Họ lật đổ trật tự xã hội cũ và kêu gọi người dân theo mình bằng giấc mộng xây dựng một quốc gia hùng cường trên những nền tảng hoàn toàn mới. Qaddafi chọn cho mình những danh hiệu như Giảng sư (Imam) của Thế giới Hồi giáo; Nhà Đại Cách mạng; Khoa Trưởng của các Nhà Cai trị Ả Rập; Anh Cả Lãnh đạo (khi cướp chính quyền, Đại tá Qaddafi chưa đầy 30 tuổi; nếu già hơn vài chục tuổi chắc ông ta cũng muốn được tôn xưng là Bác, hay là Cha già Dân tộc).

Qaddafi cũng đề cao một chủ nghĩa quốc tế, không tự giới hạn mình trong phạm vi quốc gia, quá chật hẹp. Ông ta cũng tuyên bố một thứ Chủ nghĩa Xã hội; giống như Hitler cũng dùng cái tên hấp dẫn này. Dưới danh nghĩa một chủ nghĩa xã

ra hỗn loạn.

Ở những nước như Ba Lan, Tiệp Khắc, hoặc ở Nam Hàn, Đài Loan, ngay trong lúc chế độ độc tài còn cai trị, đã xuất hiện những hạt giống đang nảy mầm của xã hội công dân. Giới trí thức Hiến chương 77, Phong trào Công đoàn Đoàn kết, hay các tổ chức sinh viên đại học, các công đoàn ở Nam Hàn đều là những tế bào đầu tiên sau này phát triển thành xã hội công dân, nền tảng của chế độ dân chủ. Ở các quốc gia thiếu những mầm mống của xã hội công dân, như Belorussia, Ukraina, Iraq, hay các nước Trung Á thuộc Liên Xô cũ, sau khi lật đổ chế độ độc tài rồi, việc xây dựng các định chế dân chủ tự do rất khó khăn và chậm trễ.

Đó là những tấm gương mà người dân các nước sống trong chế độ độc tài phải suy ngẫm. Thay vì chờ đợi những Người Hùng, người lãnh đạo "tài đức vẹn toàn," một dân tộc hãy lo xây dựng các định chế xã hội công dân ngay để tái thiết quốc gia sau khi lật đổ chế độ độc tài.

Những chính quyền độc tài chuyên chế còn sót lại trên thế giới cũng phải suy nghĩ. Họ muốn được kết thúc trong bàn tay bọc nhung như ở Đông Đức, Ba Lan, Tunisie, Ai Cập? Hay họ muốn theo số phận của Ceausescu và Qaddafi? Phải lựa chọn sớm, không thể nào nuôi mãi giấc mộng "muôn năm trường trị" được. Muốn kết thúc êm thắm, tốt nhất nên dần dần trả tự do cho người dân được sinh hoạt đoàn thể, tụ họp, phát biểu, lập những hội đoàn để chuẩn bị cho một xã hội công dân tương lai.

Chú thích:

Cách viết tên nhà độc tài Libya bằng mẫu tự La tinh thay đổi. Vì mẫu tự tương đương với Q trong tiếng Ả Rập có thể phát âm nhiều cách khác nhau, "q" hoặc "k" hay "g" và "gh" tùy theo vùng. Cho nên hãng thông tấn Associated Press, báo Wall Street Journal và công ty CNN hay viết là "Gadhafi", báo Los Angeles Times viết "Kadafi." Đài tivi Ả Rập Al Jazeera viết "Gaddafi," trong khi nhật báo New York Times viết "el-Qaddafi," cho có vẻ Ả Rập hơn!

<http://www.nguoi-viet.com/>

**Xin vui lòng tiếp tay
phổ biến rộng rãi
bán nguyệt san này
đến Đồng bào quốc
nội. Cảm ơn Quý vị**

Chính sách Nhà Minh và CSTQ đối với VN

—Trần Gia Phụng 15-10-2011—

(Trình bày tại Lễ Giỗ Hưng Đạo Đại Vương và Lê Thái Tổ ngày 15-10-2011 tại thành phố Mississauga, Ontario, Canada.)

1- CHÍNH SÁCH CỦA NHÀ MINH VÀO THẾ KỶ 15

Quân Minh đô hộ nước ta từ năm 1407, và thi hành chính sách thuộc địa khai thác. Để thực hiện công cuộc khai thác, trước hết, nhà Minh đổi Đại Việt thành quận Giao Chỉ, sáp nhập Đại Việt vào Trung Quốc (TQ), tổ chức hành chánh quận Giao Chỉ như một quận ở Trung Quốc, đưa người Trung Quốc sang nắm những chức vụ then chốt, dùng một số người Việt chịu cộng tác với nhà Minh vào những chức vụ địa phương.

Sau khi sáp nhập Đại Việt và Trung Quốc, quân Minh tiến hành kế hoạch đồng hóa. Quân Minh tịch thu hoặc tiêu hủy tất cả các loại sách vở của nước Nam, kể cả các bia đá ghi lại sự nghiệp của tiền nhân. Quân Minh chở về Trung Quốc hầu như toàn bộ sách vở Đại Việt đã có từ thời Hồ Quý Ly trở về trước. Các sách này được Phan Huy Chú ghi lại trong chương "Văn tịch chí" sách Lịch triều Hiến chương Loại chí. Thay thế sách vở Đại Việt đã tịch thu và tiêu hủy, nhà Minh cho phát hành rộng rãi sách vở TQ do vua Minh cho san định lại.

Tháng 9-1414 (Giáp Ngọ), người Minh ra lệnh lập Văn miếu (thờ Khổng Tử), các đàn thờ thần xã tắc, núi sông, gió mùa ở các phủ châu huyện. Về phong tục, người Minh buộc thanh niên nam nữ không được cắt tóc mà phải để tóc dài; phụ nữ phải bận áo ngắn quần dài như người Minh. Người Minh còn cấm người Việt không được ăn trâu. Ăn trâu là một tục lệ lâu đời của người Việt. Cũng trong năm 1414, nhà Minh mở trường học ở Thăng Long và các phủ, châu, huyện.

Trong khi từ từ đồng hóa người Việt, nhà Minh tổ chức khai thác kinh tế để phục vụ nhu cầu của Trung Quốc. Về tài nguyên nhân lực, nhà Minh bắt hết nhân tài Đại Việt, những người thông minh, thông kinh, học rộng, quen thuộc việc quan, chữ đẹp, tính giỏi, nói năng hoạt bát, tướng mạo khôi ngô, khỏe mạnh, dũng cảm, quen nghề đi biển, khéo nghề sản xuất gạch, làm hương... đưa về Trung Quốc sử dụng.

Về nông nghiệp, quân Minh quy

định mỗi mẫu ruộng chỉ có 3 sào, thay vì 10 sào như cũ. Đổi đơn vị đo lường như thế có nghĩa là tăng thuế ruộng đất lên hơn ba lần. Năm 1410 (Canh Dần), quân Minh ra lệnh đặt đồn điền ở các nơi gần thành Thăng Long, thu mua lúa ở các phủ Tuyên Hóa, Thái Nguyên, Tam Giang, để cung ứng thực phẩm cho đoàn quân viễn chinh; buộc dân Việt trồng hồ tiêu và tìm đặc sản để chuyển về Trung Quốc như: hương liệu, hươu trắng, chim vẹt, vượn bạc má, trăn... Người Minh còn bắt dân chúng vùng rừng núi tìm bắt voi, tê giác, và dân chúng làm nghề chài lưới ven biển đi mò ngọc trai.

Tháng 7 năm Mậu Tuất (1418), người Minh thiết lập trường sở thu ngọc trai tại hai địa điểm có hải phận sinh sản nhiều ngọc trai. Đó là Vĩnh An (Tiên Yên, Vạn Ninh, Quảng Yên) và Vân Đồn (Vân Hải, Quảng Yên). Hằng ngày, hàng ngàn dân bị đưa đi mò ngọc trai cho người Minh.

Về công nghệ, người Minh thu mua vàng bạc, những kim loại quý hiếm chở về TQ. Tháng 8 năm Ất Mùi (1415), nhà Minh thiết lập các trường cục cai quản các vùng mỏ vàng bạc, đốc thúc dân đinh khai đào các kim loại quý, kiểm điểm sản lượng và niêm phong nộp lên thượng cấp.

Nhà Minh thực hiện chính sách thuộc địa khai thác một cách triệt để đến nỗi trong bài Bình Ngô đại cáo, Nguyễn Trãi đã than: "Nào lên rừng đào mỏ, nào xuống bể mò châu, nào hỏ bẫy hươu đen, nào lưới dò chim sả. Tàn hại cả côn trùng thảo mộc, neho nhóc thay! quan quả điên điên.... Nay xây nhà, mai đắp đất, chân tay nào phục dịch cho vua. Nặng nề về những nỗi phu phen, bắt bớ mất cả nghề canh cửi. Độc ác thay! trúc rừng không ghi hết tội; dơ bẩn thay! nước bể không rửa sạch mùi. Lẽ nào trời đất tha cho, ai bảo thần nhân nhận được."

2.- CHỦ TRƯƠNG CỦA CỘNG SẢN TRUNG QUỐC VÀO THẾ KỶ 20 & 21

Lược qua chính sách của quân Minh, có lẽ mọi người nhớ lại vào năm 1975, khi vừa cưỡng chiếm Việt Nam Cộng Hòa (VNCH) tức miền Nam VN, Cộng sản VN tập trung và đốt hết sách vở miền Nam nhằm tiêu diệt văn hóa miền Nam, truyền bá văn hóa Mác-xít, không khác gì nhà Minh đã tiêu diệt văn hóa Đại Việt, truyền

bá văn hóa Trung Quốc.

Cũng sau khi cưỡng chiếm miền Nam Việt Nam, CSVN bắt sĩ quan, công chức cao cấp VNCH đi học tập cải tạo, thực chất là bắt giam trong các trại tù trên rừng thiêng nước độc và bắt lao động khổ sai. Số người bị bắt giam lên khoảng 1.000.000 người, trong 150 trại giam và số người bị chết trong các trại giam lên đến khoảng 165.000 người. (*Spencer C. Tucker, Encyclopedia of the Vietnam War, a Political, Social, and Military History, Volume Two, Santa Barbara, California, 1998, tr. 602.*) Cách bắt người đưa lên các trại tù học tập cải tạo của CSVN không khác gì quân Minh đã đày đọa dân Việt vào thế kỷ 15: “Nào lên rừng đào mỏ, nào xuống bể mò châu...”

Những chủ trương trên đây là do CSVN học theo quan thầy là Cộng sản Trung Quốc (CSTQ). Cộng sản TQ đối với Việt Nam vào thế kỷ 20 và 21 còn thâm độc hơn nhà Minh đối với Đại Việt vào thế kỷ 15. Trước hết, trong một tài liệu của đảng CSTQ tựa đề là “Cách mạng Trung Quốc và đảng Cộng sản Trung Quốc”, đưa ra năm 1939, lãnh tụ đảng CSTQ là Mao Trạch Đông đã xác quyết rằng An Nam (tức Việt Nam) là “nước phụ thuộc của Trung Quốc.” (*Nxb. Sự Thật, Sự thật về quan hệ Việt Nam – Trung Quốc trong 30 năm qua [tài liệu của đảng CSVN, không đề tên tác giả], Hà Nội, 1979, tr. 16.*) (Lưu ý CSVN đang chống CSTQ.) Điều này chẳng khác gì nhà Minh sáp nhập Đại Việt thành một quận của Trung Quốc vào thế kỷ 15.

Từ năm 1950, khi bắt đầu viện trợ quân sự cho CSVN, CSTQ cũng “viện trợ văn hóa” cho CSVN. CSVN tổ chức các phong trào “rèn cán chính cơ”, “rèn cán chính quân”, “chỉnh huấn”, theo cách thức CSTQ, nhằm loại bỏ tất cả các thành phần dân tộc trong cuộc chiến chống Pháp. Vì vậy từ năm này, nhiều nhà yêu nước theo chủ nghĩa dân tộc đã ly khai Việt Minh và về thành phố hợp tác với chính phủ Bảo Đại.

Cuộc Cải cách Ruộng đất theo công thức của CSTQ đã giết hại khoảng 200,000 người dân một cách oan ức. Công thức của Trung Quốc do một đảng viên CSVN cao cấp ghi lại là “một xã có từng này bản cổ nông thì theo kinh nghiệm Trung Quốc, nhất định phải có bằng này địa chủ” (*Nguyễn Văn Trấn, Viết cho Mẹ và Quốc hội [tái bản], California, 1995, tr. 166.*)

Trong cuộc CCRĐ năm 1955, tại Thanh Hóa, đội CCRĐ đã đập phá tám bia đá từ thế kỷ 15 ghi công đức

của Lê Lợi tức Lê Thái Tổ. (*Nguyễn Minh Căn, “Xin đừng quên! Nửa thế kỷ trước”, điện báo Anh Dương, ngày 3-2-2006.*) Đội CCRĐ còn đốt nhà thờ tộc họ Nguyễn của đại thi hào Nguyễn Du ở Nghệ An, tiêu hủy tất cả những di cảo của đại thi hào này. (*Nguyễn Minh Căn, báo đã dẫn.*) Cũng tại Nghệ An, anh hùng dân tộc Phan Bội Châu bị đội CCRĐ đem ra đấu tố và ảnh của Phan Bội Châu bị quăng vào chuồng trâu. (*Lời kể của cháu nội Phan Bội Châu trên báo Kiến thức ngày nay, số 50, Tp. HCM ngày 15-12-1990, và thư của Lê Nhân giới Phan Văn Khải, trên báo Đàn Chim Việt ngày 5-12-2005.*) Hành động này không khác gì nhà Minh vào thế kỷ 15, đập phá bia đá của Đại Việt, đốt hoặc tịch thu sách vở của Đại Việt đem về Trung Quốc.

Còn nữa, để lấy lòng Trung Quốc, CSVN ký Công hàm ngày 14-9-1958 công nhận Tuyên bố ngày 4-9-1958. Bản tuyên bố này chẳng những xác định hải phận 12 hải lý của Trung Quốc mà còn xác định chủ quyền của Trung Quốc trên các quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa, vốn là của VN. Đây là tội phản quốc lớn lao nhất trong lịch sử dân tộc, dâng đảo, dâng biển cho ngoại bang bắc phương.

Bị CSTQ áp lực nặng nề, sau năm 1975, CSVN chạy theo Liên Xô, muốn chống lại CSTQ. Vì vậy năm 1979, CSTQ “dạy” cho CSVN một bài học. Sự sụp đổ của Liên Xô năm 1991 chấm dứt tình trạng lưỡng đầu trong khối Cộng sản Quốc tế. Trung Quốc trở thành cường quốc Cộng sản số 1 trên thế giới. Từ đây CSVN không còn sự chọn lựa nào khác, không còn đu dây giữa Liên Xô và Trung Quốc. Nếu muốn tồn tại, CSVN bắt buộc phải thần phục và quy lụy cường quốc Cộng sản còn lại là Trung Quốc. Về phía Trung Quốc, không còn sợ bị Liên Xô cạnh tranh ảnh hưởng, CSTQ áp dụng kế hoạch tầm ăn dâu, từ từ nuốt dần con mồi Việt Nam.

Trên danh nghĩa, CSTQ không đô hộ Việt Nam như nhà Minh đô hộ Đại Việt, nhưng CSTQ khống chế đảng CSVN và dùng đảng CSVN làm công cụ khai thác Việt Nam nhằm phục vụ Trung Quốc. Có lẽ chúng ta còn nhớ là trong nền bang giao giữa Đại Việt và Trung Quốc, trước kia vua chúa Đại Việt phải gửi phẩm vật sang triều cống Trung Quốc, nhưng vua chúa Đại Việt vẫn độc lập một cõi và không cúi đầu vâng phục Trung Quốc. Trong khi đó, hiện nay, lãnh đạo CSVN nằm trọn trong tay CSTQ, nên CSVN phải thi hành những mệnh lệnh của CSTQ.

Đầu tiên, CSTQ áp lực CSVN phải ký hai hiệp ước nhượng đất và

nhượng biển. Trước kia còn Liên Xô làm đối trọng, CSVN dựa vào Liên Xô để tìm cách tránh né CSTQ. Lần này Liên Xô đã tan rã, CSVN đành phải vâng lời Trung Quốc. Hiệp ước về biên giới trên đất liền Việt Nam Trung Quốc ngày 30-12-1999 nhượng ải Nam Quan và một nửa thác Bản Giốc cho Trung Quốc. Hiệp ước phân định lãnh hải ngày 25-12-2000, nhượng cho Trung Quốc khoảng 10.000 cây số vuông mặt biển trên Vịnh Bắc Việt.

Người Trung Quốc tràn vào Việt Nam càng ngày càng đông, không cần hộ chiếu nhập cảnh, lập gia đình và ở lại luôn Việt Nam, chẳng những cạnh tranh về kinh tế với người Việt Nam mà còn nhắm mục đích đồng hóa Việt Nam. Hàng hóa công nghiệp rẻ tiền của Trung Quốc tuôn vào Việt Nam qua đường biên giới rộng mở, giết chết các ngành tiểu thủ công nghiệp trong nước Việt Nam.

Trước kia, quân Minh lập đồn điền, thu mua lúa gạo, thực phẩm gửi về Trung Quốc. Ngày nay người Trung Quốc vợ vệt thực phẩm Việt Nam, nhất là hải sản đưa về Trung Quốc. Trung Quốc thu mua nhiều loại “đặc sản” lạ lùng, như móng trâu, tai ngựa, rắn rết... Muốn bán móng trâu, tai ngựa thì phải giết trâu ngựa. Bất rắn rết đi bán thì làm mất cân bằng sinh thái trong thiên nhiên... Đây là những kế hoạch nhằm hủy hoại môi trường và kinh tế Việt Nam.

Ngoài ra, Trung Quốc còn thuê đất dài hạn của Việt Nam, từ đồng bằng lên rừng núi, tổ chức canh tác những nông phẩm theo nhu cầu xuất cảng của Trung Quốc để gửi về Trung Quốc, hoặc xuất cảng thẳng đến các khách hàng của TQ trên thế giới.

Ngày rừng, quân Minh bắt dân Việt vùng rừng núi tìm những sản phẩm quý hiếm là sừng voi tê giác. Ngày nay, CSTQ tổ chức sản xuất bauxite ở vùng cao nguyên Cao Bằng và Lâm Đồng, chẳng những tác hại về môi trường mà còn ảnh hưởng đến tình hình an ninh vùng cao nguyên. Công nhân TQ trong những nông trường và công trường là những quân nhân “ấn tế”, mai phục sẵn sàng, chờ đợi thời cơ là ra tay hành động. Ngày trước quân Minh bắt ngư dân VN xuống biển mò ngọc trai, thì ngày nay, CSTQ lấn biển, chiếm ngư trường, tìm kiếm loại nguyên liệu quý dưới lòng biển là dầu hỏa.

Vào thế kỷ 15, hoàng đế nhà Minh chỉ áp lực Đại Việt ở phía bắc. Ngày nay, CSTQ thâm độc hơn, áp lực Việt Nam ở cả 3 mặt: bắc (biên giới Việt-Trung), tây (Lào, Cambodia và dãy Trường Sơn) và đông (Vịnh Bắc Việt và Biển Đông). Vua chúa Trung Quốc

LỊCH SỬ cũng là công cụ của Đảng!!! .....Ngô Đình Thu 20-10-2011.....

chỉ ham đánh chiếm đất liền. Ngoài đất liền, CSTQ còn đánh chiếm hải đảo, hải phận và ngư trường VN.

Một bài học lịch sử trong cuộc kháng Minh của Lê Lợi đáng ghi nhớ: Khi nhà Hồ đảo chánh nhà Trần năm 1400, một vài con cháu nhà Trần chạy qua Trung Quốc cầu cứu nhà Minh. Vì vậy, Lê Lợi không dính líu đến nhà Hậu Trần nhằm tránh tai tiếng và tránh bị nội ứng, chờ đợi cho đến khi con cháu nhà Hậu Trần hoàn toàn sụp đổ năm 1414, thì khi đó Lê Lợi mới bắt đầu chiêu tập hào kiệt, tổ chức hội nghị Lũng Nhai năm 1416, cùng nhau thề nguyện chung sức chống quân Minh, và sau đó mở cuộc kháng Minh năm 1418. Đây là một kinh nghiệm mà ngày nay chúng ta cần phải học hỏi.

Ngày nay, Hồ Chí Minh và CSVN rước quân CSTQ vào Việt Nam rồi làm tay sai cho CSTQ. Đảng CSVN ngày nay vô cảm với tình tự dân tộc, đàn áp và giải tán tất cả những cuộc biểu tình chống Trung Quốc ở trong nước. Đàn áp lòng yêu nước của quần chúng là một sự phá sản tinh thần dân tộc chưa từng xảy ra trong lịch sử Việt Nam. Như thế, CSVN còn đó thì không thể chống Trung Quốc được. Muốn chống Trung Quốc thì trước hết phải chấm dứt đám nội ứng CSVN, giống như Lê Lợi muốn chống quân Minh thì phải đợi cho nhà Hậu Trần sụp đổ.

Vừa qua, có một số người ở hải ngoại viết "Thư ngỏ" gửi CSVN là một việc làm thật là vô ích. Đúng là "đàn gậy tai trâu". Nếu quý vị còn quan tâm đến tiền đồ dân tộc, muốn viết thư ngỏ, thì xin quý vị hãy viết thư ngỏ kính gửi nhân dân Việt Nam, kính gửi hơn 80 triệu đồng bào trong nước, kêu gọi đồng bào hãy đoàn kết với những nhà tranh đấu dân chủ trong nước, đồng loạt đứng lên giải thể chế độ độc tài CSVN, chấm dứt nạn tay sai nội ứng, thì lúc đó dân tộc Việt Nam mới có thể chiến đấu chống Trung Quốc.

(Toronto, 15-10-2011)

**Đấu tranh hoà
bình, bắt bạo
động.
Phơi bày sự thật
về Hồ Chí Minh.
Giải thể chế độ
Cộng sản độc tài.**

Lịch sử Trung Hoa thời Chiến Quốc cho thấy Tần Thủy Hoàng (259-210 TCN) là vị hoàng đế đầu tiên lập ra nhà Tần sau khi tiêu diệt các nước chư hầu, thống nhất đất nước. Với sự giúp sức của Hàn Phi Tử và Lý Tư, tư tưởng pháp gia được áp dụng một cách triệt để trong việc cai trị của nhà Tần. Pháp luật được sử dụng như một con đường duy nhất để mang lại ổn định cho đất nước, bỏ qua những giáo điều Khổng Mạnh thông thường. Mặc dù đã mang lại cho đất nước Trung Hoa trong thời điểm đó những cải cách căn bản về văn hóa, xã hội, nhưng những việc làm của Tần Thủy Hoàng như đốt sách, chôn Nho gia, xây Vạn Lý Trường thành, song song với việc áp dụng hình luật khắc khe đã khiến đời sau đánh giá Tần Doanh Chính là một bạo chúa có một không hai trong lịch sử.

Thế kỷ 20 được đánh dấu như một thời kỳ đầy biến động của đất nước Trung Hoa. Cách mạng Tân Hợi, thời kỳ quân phiệt, chiến tranh Trung-Nhật rồi chiến tranh Quốc-Cộng chấm dứt năm 1949 tạo điều kiện cho Mao Trạch Đông làm cuộc cách mạng vô sản trên một đất nước điêu tàn và lạc hậu kéo dài. Không phải là vô tình mà lịch sử được lặp lại sau hơn hai ngàn năm.

Để ổn định xã hội và nắm vững chuyên chính vô sản, đảng CSTQ từ khi cầm quyền đã tỏ ra vượt trội chính sách cai trị đời nhà Tần, nâng cai trị thành thống trị với biết bao hành động bạo ác, bất nhân. Không công khai đốt sách, chôn học trò như Tần Thủy Hoàng nhưng CSTQ cũng chủ trương tiêu diệt trí thức nhằm mục đích nắm độc quyền cai trị ở thượng tầng. Có lẽ Mao Trạch Đông là lãnh tụ chính trị đã tỏ ra hết sức khinh miệt trí thức khi đánh giá trí thức giá trị không bằng cục phân. Chính sách tập thể hóa nông nghiệp và thời kỳ "Đại Nhảy Vọt" từ năm 1958 đến 1960 đẩy người dân

Trung Quốc vào thế bần cùng, cho phép chế độ nắm người dân cả về thể xác lẫn tinh thần. Đại Nhảy Vọt trở thành Đại Thảm Họa với hàng chục triệu người chết. Bên cạnh đó, sự hủy hoại các công trình văn hóa, tâm linh của nước Trung Hoa thời cổ không đơn thuần chỉ là hủy hoại vật chất mà còn kéo đất nước đi vào con đường tụt hậu.

Trước đó, trong xã hội Trung Hoa, Khổng Giáo với những quy tắc ứng xử có tính ràng buộc trong quan hệ đất nước-xã hội-gia đình và cá nhân trong một thời gian dài được chấp nhận như kim chỉ nam để duy trì ổn định và sự cai trị thời phong kiến. Đó là mối quan hệ vua-tôi, vợ-chồng, cha-con, bằng hữu dù nhằm giữ vững ngôi vị của hoàng đế, nhưng đã đóng góp phần không nhỏ trong sự phát triển của đất nước. Chính Tây Phương dù trong tinh thần duy lý, nhưng cũng đã hành động tương tự để ổn định và phát triển cho tới khi cuộc cách mạng tư sản dân quyền hoàn thành năm 1789 ở Pháp.

Trong lịch sử do đảng CSTQ tạo ra, Khổng Tử từ địa vị của một "vạn thế sư biểu", đã bị chìm xuống bùn đen suốt một thời gian dài, biến thành một hình ảnh tiêu biểu cho sự lạc hậu, sự ngăn trở nước Trung Hoa tiến lên thiên đường Cộng sản! Thật là lố bịch khi năm 2010 để phản ứng lại với giải Nobel Hòa bình của nhà đấu tranh dân chủ Lưu Hiểu Ba, Trung Quốc lôi Khổng Tử lên thành lập "Giải Khổng Tử" đem phát cho một nhân vật chính trị Đài Loan nhưng bị từ chối nhận giải. Nghe nói năm nay, giải Khổng Tử lại bị xếp xó. Sự tráo trở đó cho thấy đối với đảng CSTQ, lịch sử hay nhân vật lịch sử cũng chỉ là một thứ công cụ của đảng, khi cần xài thì mang ra xài, khi hết cần thì vứt bỏ!

Từ tấm gương của CSTQ, những người học trò "kiệt xuất" ở Việt Nam hiện nay cho người ta thấy

đảng CSVN không kém đàn anh Trung Quốc chút nào về mức độ “giết sũ”. Thực sự, Hà Nội sau khi chiếm được Miền Nam đã có những hành động không khác Tần Thủy Hoàng. Để thực hiện cái tạo tư sản và tạo dựng cái gọi là “con người mới xã hội chủ nghĩa”, những tay cầm quyền CS đã ra sức hủy hoại các công trình xã hội, kinh tế, các hệ thống chính trị, dân sự của chế độ cũ, đặc biệt nhất là các công trình văn hóa và tôn giáo như trường học, chùa chiền, nhà thờ, nhà nguyện, thánh thất. Tất cả các cơ sở giáo dục tư nhân, các cơ sở từ thiện đều bị gom vào tay nhà nước và hầu hết trường học đều bị đổi tên, từ những danh nhân văn hóa, lịch sử như Phan Thanh Giản, Petrus Ký, Lê Văn Duyệt, Marie Curie, Jean-Jacques Rousseau thành những cái tên lạ hoắc mà thành tích văn hóa, giáo dục của họ thấp dưới mắt cá chân.

Lịch sử bị sửa lại hay viết lại cho phù hợp với “duy vật sũ quan”, trong đó vua quan triều Nguyễn thành những kẻ phản bội Tổ quốc, các nhân vật của các đảng phái yêu nước trở thành phản động tay sai ngoại bang, việc thanh toán, giết hại các thành phần không Cộng sản được vinh danh là yêu nước, bảo vệ thành quả cách mạng! Biết bao nhân vật danh tiếng như Phạm Quỳnh, Tạ Thu Thâu, Huỳnh Phú Sổ, Khái Hưng... bị thủ tiêu mất xác vì tội phản cách mạng! Thậm chí trong các làng quê, người có học hành chút đỉnh cũng bị hành quyết bằng mã tấu do tội “biết tiếng Tây.”

Chẳng những lịch sử bị sửa hay “giết” mà lịch sử còn bị bịa ra để chứng minh cho cái gọi là “chủ nghĩa anh hùng cách mạng” sáng ngời chính nghĩa. Một trong những vụ bịa sũ “hoành tráng” nhất là “ngọn đuốc sống Lê Văn Tám” suốt một thời gian dài là ngọn đuốc soi đường cho thanh thiếu niên cả nước noi theo, cuối cùng bị chính cha đẻ của câu chuyện thú nhận là ngọn đuốc sống... dỏm. Hay như chuyện anh hùng lực lượng vũ trang nhân dân Phan Đình Giót trong trận Điện Biên Phủ, dù bị thương nặng vào đùi và vai vẫn tiếp tục xung phong,

lao vào lấy thân mình bịt lỗ châu mai, giúp đơn vị tiêu diệt được cứ điểm đồi Him Lam. Những người Cộng sản nói chuyện bịa người khác, họ cũng biết là họ bịa nhưng họ vẫn nói. Người nghe Cộng sản nói bịa, cũng biết mình bị bịa nhưng vẫn giả vờ nghe như nghe một điều có thật. Đó quả là bi kịch của một đất nước đang sa vào canh bạc bịa không lồ. Ngay như Hồ Chí Minh, một lãnh tụ được tô vẽ sùng bái như cha già dân tộc, ngày qua đời và di chúc để lại cũng bị sửa lại cho phù hợp với “tình hình cách mạng và hoàn cảnh chính trị”. Bởi vì, chính Hồ Chí Minh cũng đã bịa ra ngày sinh nhật 19 tháng 5 của mình để bịa nhân dân, lấp liếm cảnh tiếp đón Toàn quyền Đông Dương, Đô đốc Thierry d’Argenlieu mà thủ đô Hà Nội phải treo cờ.

Tệ hại hơn, sau khi Hiệp định Biên giới trên Đất liền được ký kết vào ngày 30-12-1999, lịch sử một lần nữa lại bị đảng CSVN thay đổi một cách trắng trợn. Tất cả những phần đất đai của Việt Nam có ghi trong sách sử như Ái Nam Quan, Thác Bản Giốc, Bãi Tục Lâm (cửa sông Bắc Luân) và một số điểm cao vùng biên giới Việt-Trung đều bị cho là của Trung Quốc. Phần nhỏ còn lại thuộc Việt Nam là do hào ý của “bạn” nhường lại! Ông Lê Công Phụng, người đã từng là Trưởng ban Biên giới chính phủ và đại sứ Việt Nam tại Hoa Kỳ, đã khẳng định một cách vô tội vạ rằng “biên giới Việt Nam chưa bao giờ bắt đầu từ Ái Nam Quan”! Sửa lịch sử, bịa lịch sử, đó là một cái tội lớn đối với tiền nhân và lịch sử oai hùng của đất nước nhưng những người Cộng sản Việt Nam ngày nay đã làm và vẫn tiếp tục làm!

Trong quá khứ, Mạc Đăng Dung đã tự trói mình ra hàng, chịu tội với nhà Minh ở cửa Nam Quan, xin dâng đất 5 động và đất Khâm Châu cho Tàu để được phong làm Đô thống sứ, tương đương quan nhị phẩm nhà Minh. Hành động hèn nhục này của Mạc Đăng Dung đã bị Trần Trọng Kim, tác giả Việt Nam Sử Lược phê phán nặng nề như sau: “Mạc Đăng Dung đã làm tôi nhà Lê mà lại giết vua để cướp lấy ngôi, ấy

là một người nghịch thần; đã làm chủ một nước mà không giữ lấy bờ cõi, lại đem cắt đất mà dâng cho người, ấy là một người phản quốc. Làm ông vua mà không giữ được cái danh giá cho trọn vẹn, đến nỗi phải cỡi trần ra trời mình lại, đi đến quì lạy ở trước cửa một người tướng của quân nghịch để cầu lấy cái phú quý cho một thân mình và một nhà mình, ấy là một người không biết liêm sỉ.

Đối với vua là nghịch thần, đối với nước là phản quốc, đối với cách ăn ở của loài người là không có nhân phẩm; một người như thế ai mà kính phục? Cho nên dẫu có lấy được giang sơn nhà Lê, dẫu có mượn được thế nhà Minh bênh vực mặc lòng, một cái cơ nghiệp dựng lên bởi sự gian ác hèn hạ như thế, thì không bao giờ bền chặt được.”

Lời kết án danh thếp của sử gia đối với Mạc Đăng Dung ngày nay nếu đem so với những người cầm quyền CSVN sao lại xác đáng từng câu từng chữ! Hành động thay đổi lịch sử, dâng đất, nhượng biển của đảng CSVN nếu không gọi là hèn nhục, phản quốc thì phải gọi bằng gì? Có lẽ vì lý do đó mà trong thời gian gần đây Ban Tuyên giáo Trung ương Đảng đã cho tay chân ra sức biện minh cho hành động dâng nhượng đất đai cho giặc Tàu của họ Mạc. Phải chăng những người Cộng sản ngày nay muốn lấy trường hợp Mạc Đăng Dung làm thí điểm để thăm dò phản ứng dư luận, hầu dễ dàng đối phó sau này? Họ cố gắng bào chữa cho Mạc Đăng Dung cũng chính là ngấm bào chữa cho chính mình. Nhưng đối với nhân dân Việt Nam, những người Cộng sản làm sao gỡ được cái tội bán nước, hèn với giặc, ác với dân?

Những người CSVN trước đây vẫn thường hãnh diện một cách mù quáng mình “là tên lính xung kích” của chủ nghĩa Cộng sản ở Đông Nam Á. Tên lính xung kích ấy đã quay lưng với lịch sử đất nước, coi Mao Chủ Tịch vĩ đại là người thầy, là ân nhân của cách mạng Việt Nam. Hình ảnh những anh hùng dân tộc có công chống xâm lăng phương Bắc qua các thời đại, các danh nhân lịch sử Việt Nam bị đảng Cộng sản

cố tình làm cho lu mờ, tiến tới xóa bỏ trong lòng nhân dân. Trong lúc đó, kẻ đầu hàng giặc nhà Nguyên là Chiêu Nam Vương Trần Ích Tắc, người bị nhà Trần gọi một cách khinh bỉ là “ả Trần” biết đâu sẽ biến thành một nhà ngoại giao đại tài bên cạnh thái tử Thoát Hoan. Và Lê Chiêu Thống, một nhà vua Việt Nam duy nhất đã cạo đầu, gióc tóc, thay đổi xiêm y theo nhà Thanh để chờ ngày về lấy lại ngai vàng, cũng có thể là một quân vương yêu chuộng hòa bình, tài giỏi không thua Trần Ích Tắc và Trần Di Ái.

Cho nên ngày nay, khi nhìn vào Bộ Chính trị của Ban Chấp hành Trung ương Đảng CSVN, nhân dân rất dễ nhận thấy 14 ủy viên nếu không là những “ả Trần” thì cũng chung một dòng họ “Lê Chiêu”, từ Lê Chiêu Phú Trọng tới Lê Chiêu Tấn Dũng và Lê Chiêu Tấn Sang.

Một đảng tự nhận là đảng cách mạng mà gồm toàn những hạng mãi quốc cầu vinh như thế, thật xứng đáng với cái tên “đảng bán nước”. Đối với đảng bán nước này, lịch sử đất nước cũng chỉ là công cụ có thể sửa đổi, thay thế, ngay tạo cho phù hợp với “tôn chỉ” bán nước của nó.

Ngô Đình Thu

Đường Lưỡi bò phi pháp vào. Dẫu biết đây là việc làm phản khoa học, nhưng các nhà khoa học đáng thương của họ không biết phải làm sao nên đã nhắm mắt làm liều, vì nếu không thực hiện thủ đoạn phản khoa học của lãnh đạo TQ thì cuộc sống của họ sẽ bị đe dọa về mọi mặt. Chính vì thế mà trong thời gian gần đây, nhiều bài báo khoa học từ TQ trên các tạp chí khoa học quốc tế đã xuất hiện bản đồ TQ với cái Đường Lưỡi bò phi pháp.

Với tình yêu non sông sâu nặng, với tinh thần “có gì đánh đó”, những người con đất Việt ở khắp nơi trên thế giới đã không làm ngơ trước hành động (gián tiếp) xâm lược của TQ đối với biển đảo thiêng liêng của tổ quốc. Giới trí thức Việt đã tập hợp viết thư phản đối các tạp chí khoa học có đăng bài của các tác giả TQ có bản đồ TQ với cái lưỡi bò phi pháp.

Đây có thể nói là một quá trình gian nan. Ngay cả các ban biên tập các tạp chí khi nhận được thư phản đối từ các trí thức Việt, họ cũng không hiểu “chuyện gì đã xảy ra”. Vài biên tập viên của các tạp chí còn “tố ngược lại các học giả Việt: Các anh nói chuyện chính trị, chúng tôi không bàn chính trị! Một biên tập viên người Canada của tạp chí Climate Change đã sỉ nhục khéo tôi vì tôi đã “tố cáo” họ liên tiếp 2 lần.

Tuy nhiên, quá trình đấu tranh của các trí thức Việt cũng đã có nhiều kết quả thú vị. Hai kết quả quan trọng

không nhét Đường Lưỡi bò vào thì chúng tôi khó sống!).

Hai chi tiết thú vị này đã hun đúc tinh thần đấu tranh xóa Đường Lưỡi bò của các trí thức Việt, nhưng quan trọng hơn là trí thức Việt đã nhận thức đầy đủ về tính phi pháp và phản khoa học của Đường Lưỡi bò.

Vừa qua, tạp chí nổi tiếng Science (2010 impact factor là 31.377, xếp thứ 11 trong 7170 tạp chí ISI, xem phần phụ lục) đã ra một thông báo sau khi nhận được sự phản đối liên tục của trí thức Việt. Thông báo ghi: Độc giả có thể đã hiểu sai, Science không đứng về bên nào trong tranh chấp chủ quyền, tạp chí sẽ kiểm tra lại quy trình nhận bài liên quan bản đồ để tránh dính các vụ tranh chấp. Tuy Science không nói thẳng: sai, sửa lại và sẽ không đăng Đường Lưỡi bò, nhưng người viết tin tưởng rằng Science sẽ không đăng bài có bản đồ dính Đường Lưỡi bò phi pháp đến từ anh bạn bành trướng TQ. Tôi đoán rằng Science đã biết sai nhưng cố tình lấp liếm là do tính tự cao, nhưng trong khoa học thì đó là một sai lầm.

Và hôm nay, tôi xin phép được “mãn nguyện” vì một tạp chí lừng danh khác, không kém gì Science, là Nature đã lên tiếng chính thức, thẳng thắn về tính phi pháp và phản khoa học về cái Đường Lưỡi bò trong bản đồ của TQ thông qua hai bài viết: một thông báo của ban biên tập và một bản tin. Và coi như hy vọng tuyên truyền Đường Lưỡi bò của TQ thông qua các tạp chí khoa học đã tiêu tan thành mây khói.

Trước khi điểu dịch vài chi tiết quan trọng mà Nature đã nêu, xin có đôi nét về tạp chí này. Nature là một tạp chí tổng quát, có thể nhận đăng bài trong tất cả các lĩnh vực. Và tạp chí này chỉ nhận đăng những kết quả mang tính khám phá, những phát minh lớn. Những người có bài đăng trên tạp chí này, cũng như Science, thường có cơ hội nhận được giải thưởng cao trong khoa học (ngay hôm qua tôi được biết Viện Hàn lâm Phần Lan đã yêu cầu hội đồng khoa học của họ làm một so sánh về số lượng bài đăng của Phần Lan trên hai tạp chí Science và Nature với các nước trong khu vực Bắc Âu). Chỉ số trích dẫn, impact factor, của Nature hiện tại là 36.104, xếp thứ 6 trong 7170 tạp chí của ISI (cao hơn Science 5 bậc). Xin xem thêm phần phụ lục.

Như đã nói, Nature đã đăng hai bài lên án và tẩy chay cái Đường Lưỡi bò phi pháp:

(1) Bài dạng tin tức: David Cyranoski, Angry words over East

TẠP CHÍ LỪNG DANH NATURE **tát một cú trời giáng vào mặt các học giả** **Trung Quốc về vụ Đường lưỡi bò lấp liếm** **.....Ts Lê Văn Út, ĐH Oulu, Phần Lan, 22-10-2011.....**

Như đã nêu, bằng vũ khí khoa học, các học giả Việt đã phản đối quyết liệt Đường Lưỡi bò phi pháp mà TQ đang cố tình áp đặt trên biển Đông, chiếm hơn 80% diện tích khu vực này. Việc làm này đã xâm phạm nghiêm trọng vùng biển thuộc chủ quyền của Việt Nam và các nước trong khu vực.

TQ đã thực hiện nhiều thủ đoạn tuyên truyền kiểu “mưa dầm thấm lâu” để ru ngủ thế giới rằng vùng biển nằm trong Đường Lưỡi bò phi pháp là của họ. Một trong các thủ đoạn đó là thủ đoạn nhồi sọ và ép buộc các nhà khoa học đáng thương của họ phải thực hiện hành vi phản khoa học: khi công bố các bài báo khoa học có dính tới bản đồ TQ thì phải nhét cái

bước đầu là:

1- Tổng biên tập tạp chí Waste Management, TS. Raffaello Cossu – giáo sư ĐH Padova– một thành phố cổ kính của nước Ý, đã nhận thức được việc đăng bản đồ TQ có Đường Lưỡi bò là một sai lầm và ông đã quyết định: sẽ cho đăng bài đính chính.

2- Trong thư phản hồi cho tổng biên tập tạp chí Climate Change, Xuemei Shao thuộc Viện Khoa học Địa lý và Tài nguyên thiên nhiên ở Bắc Kinh đã nhục nhã thú nhận “việc nhét Đường Lưỡi bò vào bản đồ là do yêu cầu của chính phủ TQ” (có thể hiểu: chính phủ TQ buộc chúng tôi làm thế, chứ bản thân chúng tôi thật ra cũng biết là nó phản khoa học,

Asian seas, **Nature** 478, 293-294 (2011), 19 October 2011.

<http://www.nature.com/news/2011/111019/full/478293a.html>

(2) Thông báo của ban biên tập: Editorial, Uncharted territory, **Nature** 478, 285 (20 October 2011)

Trong bài thứ nhất, phóng viên David Cyranoski của Nature, hiện phụ trách khu vực Châu Á – Thái Bình Dương, viết:

1- Các cuộc đụng độ, tranh chấp trên biển không đáng gì đến khoa học. Nhưng các nhà nghiên cứu và các tạp chí khoa học TQ đang bị kéo vào việc tranh chấp lãnh thổ giữa TQ và các nước trong khu vực.

2- Trong khi các vụ chạm trán giữa các tàu thăm dò đang gây căng thẳng trong khu vực thì chính phủ TQ lại đang bị tố cáo về việc dùng các công trình nghiên cứu của các nhà khoa học của họ để tiếp sức cho việc tuyên bố chủ quyền của nước này.

3- Vụ tranh chấp biển đảo đang tràn lên các tạp chí khoa học. Nhiều ý kiến phê bình cho rằng các nhà nghiên cứu của TQ đang cố tình giúp nước họ chiếm trọn biển Nam Trung Hoa bằng việc sử dụng các bản đồ có đường biên mờ rộng ra biển. Ví dụ, trong bài “Piao, S. *et al.* Nature 467, 43-51 (2010)”, có cái bản đồ của TQ bao gồm hầu hết phần biển Nam Trung Hoa như đã là một phần của TQ từ trước.

4- Hành động có phần lấp liếm của Science: khẳng định không đứng về bên nào, không nhận sai nhưng hứa sẽ xem lại quy trình xét duyệt để không đáng tới các vụ tranh chấp lãnh thổ.

5- Ông Michael Oppenheimer, ĐH Princeton và là Tổng biên tập tạp chí Climate Change, đã vô tâm với phần đối của các tri thức Việt. Lời lẽ nhẫn tâm của Oppenheimer: “Đó không phải là vấn đề mà một tạp chí như của chúng tôi muốn đếm xỉa tới”.

6- Trích lời của hai giáo sư bên Úc, Tuấn Nguyễn và Tuấn Phạm: Khẳng định tính phi pháp của Đường Lưỡi bò và thái độ vô trách nhiệm của các tạp chí khoa học như Science và Climate Change.

7- Chế giễu các nhà khoa học của TQ đã nhét Đường Lưỡi bò vào bản đồ của TQ, cũng như sự thừa nhận nhục nhã là do bị chính phủ TQ ép buộc hay lấp liếm rằng “phải theo luật của TQ”.

Bài báo của phóng viên David Cyranoski có thể nói như là một cái tát vào mặt các học giả TQ và các biên tập viên của các tạp chí đã xem nhẹ việc phản đối của các tri thức Việt. Qua đây, một lần nữa, chúng ta

có thể thấy được sự khôn ngoan và tinh thần khoa học của TS. Cossu, Tổng biên tập tạp chí Waste Management.

Trong thông báo của Ban biên tập, bài thứ 2, Ban biên tập của Nature khẳng định:

1- Các quan chức TQ lúc nào cũng nói khu vực biển Đông hay biển Nam Trung Hoa là của TQ và cái bản đồ TQ có đường chín đoạn cũng nằm trong mục tiêu này. Tuy nhiên chưa có một công ước quốc tế nào khẳng định vấn đề này.

2- Việc các nhà khoa học TQ đưa bản đồ có đường chín đoạn vào các công bố khoa học là một hành vi phản khoa học. Đây là một động cơ chính trị dưới sự chỉ đạo của chính phủ TQ.

3- Trong nhiều trường hợp, cái bản đồ có đường chín đoạn không liên quan gì đến nội dung khoa học của các bài báo.

4- Các tác giả khi đăng bài trên Nature phải tránh nhồi nhét các vấn đề chính trị vào đó.

5- Tác giả phải tránh đưa các bản đồ dính đến các vùng còn trong tình trạng tranh chấp vào các ấn phẩm khoa học. Nếu tác giả không tránh được điều này thì tác giả phải ghi rõ “khu vực đang tranh chấp”. Đối với các bài trên Nature, Ban biên tập của Nature sẽ dùng quyền của mình để làm thế nếu tác giả vi phạm.

Cũng xin lưu ý thêm, Nature có đề cập đến một chi tiết kỳ quái liên quan đến sự can thiệp của chính phủ TQ vào các ấn phẩm khoa học: Ann-Shyn Chiang, Giám đốc Trung tâm nghiên cứu về não thuộc ĐHQG Tsing Hua ở Đài Loan, đã kinh ngạc với đề nghị của Yi Rao, một nhà thần kinh học thuộc ĐH Bắc Kinh, một người mà anh đã viết chung một bài báo khoa học. Rao đề nghị Chiang ghi địa chỉ cơ quan của anh trong bài báo là “Đài Loan, Trung Quốc” – cái tên mà Bắc Kinh thích. Chiang bảo Rao hoặc là ghi “Đài Loan” hay Đài Loan ROC (ROC – Republic of China), hoặc bỏ tên anh ra khỏi bài viết.

Tóm lại:

1- Nature đã lên án và có hành động cụ thể về việc làm phản khoa học của TQ, chính phủ và các nhà khoa học của họ, về việc nhét cái Đường Lưỡi bò phi pháp vào các ấn phẩm khoa học.

2- Nature cũng đã “đá giò lái” các tạp chí và các biên tập viên đã có thái độ vô trách nhiệm với việc phản đối của các tri thức Việt. Đau nhiều nhất là tạp chí Science, một đối thủ của Nature nhưng có vẻ “kém” hơn tí xíu; Climate Change cũng cùng chung cổ phần.

3- Nature đã khẳng định (không phải lấp liếm): Không chấp nhận các bản đồ dính cách vùng đang trong vòng tranh chấp xuất hiện trên tạp chí của họ. Nếu có thì phải có ghi chú: vùng đang tranh chấp. Và nếu tác giả không thực hiện điều đó chính Ban biên tập sẽ dùng quyền của họ để thực hiện nguyên tắc này.

4- Việc đấu tranh của các tri thức Việt vừa qua nhìn chung đã thắng lợi. Thắng lợi này là một món quà rất ý nghĩa cho tổ quốc Việt Nam thân yêu.

5- Tuy nhiên, một cuộc chiến mới cũng đã bắt đầu – tri thức Việt đang đấu với gã khổng lồ Gu-gô để buộc gã phải xóa ngay cái Đường 10 đoạn trong phiên bản tiếng Hoa của bản đồ TQ trên Google chiếm trọn biển Đông.

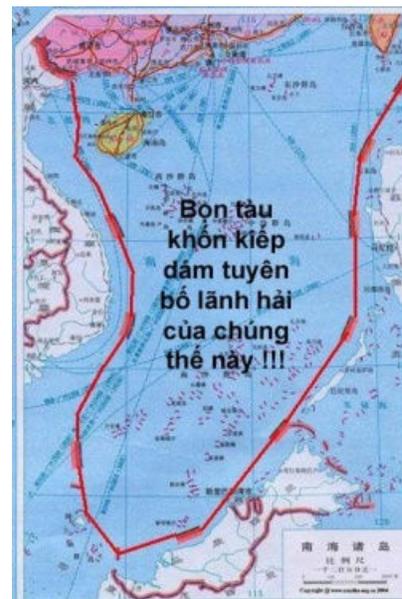
Với kết quả tốt đẹp từ Nature, cũng là một cái tát trời giáng vào mặt các học giả TQ về vụ Đường Lưỡi bò lấp liếm, chúng ta có thể tự tin hơn trong các cuộc chiến tiếp theo nhằm xoá sạch cái Đường Lưỡi bò phi pháp mà TQ đang cố tình áp đặt lên biển Đông hay biển Nam Trung Hoa.

Xin chân thành cảm ơn và khâm phục tinh thần khoa học, tinh bền bỉ và tình yêu quê hương sâu nặng của các tri thức Việt. Chúng ta đôi lúc cũng có những bất đồng nhưng tấm lòng với quê hương, với nước Việt thương yêu đã kết dính chúng ta lại với nhau.

Cũng xin cảm ơn một thân hữu đã sớm đưa tin về kết quả chiến thắng từ Nature.

L.V.U.

<http://boxitvn.blogspot.com/2011/10/tap-chi-lung-danh-nature-tat-mot-cu.html>

Tình trạng kinh tế Việt Nam

.....*Nguyễn Xuân Nghĩa 17-10-2011*.....

(Bài thuyết trình trước cuộc hội thảo ngày 15-10 của Hội Khoa học Kỹ thuật Việt Nam (VAST) tại California.)

Đầu năm nay, một giới chức cao cấp của Hà Nội là Thống đốc Ngân hàng Trung ương có phát biểu rằng dân ta sẽ ăn một cái Tết vui vẻ huy hoàng nhất. Quả nhiên, người ta đã cố thổi lên không khí lạc quan phấn khởi vì Đại hội Đảng khóa XI vừa kết thúc trước đó hai tuần. Nhưng đây là sự lạc quan của kẻ uống thuốc bổ.

Vì chín tháng sau Đại hội, cách đây năm ngày, Hội nghị kỳ ba của Ban Chấp hành Trung ương khóa XI vừa quyết định là phải cải tổ nền kinh tế trong ba lãnh vực là đầu tư, thị trường tài chính và doanh nghiệp nhà nước. Lý do "tái cơ cấu" này được chính người đầu đảng nêu ra:

"Kinh tế vĩ mô chưa thật ổn định; lạm phát vẫn ở mức cao, tiềm ẩn nguy cơ bùng phát; nợ công, đặc biệt là nợ nước ngoài tăng nhanh; dự trữ ngoại hối mỏng, áp lực đối với tỉ giá còn lớn; thị trường tài chính, thị trường bất động sản giảm sút, tiềm ẩn nhiều rủi ro. Sản xuất, kinh doanh của các doanh nghiệp đang phải đối mặt với tình trạng giá cả đầu vào, lãi suất cao, hàng tồn kho lớn... Tình hình nêu trên có nguyên nhân khách quan là do tác động của khủng hoảng tài chính, suy thoái kinh tế toàn cầu; nguyên nhân chủ quan là do những yếu kém của nội tại nền kinh tế với mô hình tăng trưởng và cơ cấu kinh tế lạc hậu, kém hiệu quả, tích tụ kéo dài từ lâu, chậm được khắc phục và do những hạn chế, khuyết điểm trong lãnh đạo, quản lý, điều hành của các cấp các ngành, đặc biệt là trong điều hành chính sách tiền tệ, tài khóa; quản lý quy hoạch, đầu tư, đất đai, tài nguyên, thị trường bất động sản..."

Bỏ qua ngôn từ chính thức đó mà nói theo dân gian thì Việt Nam đang mấp mé khủng hoảng. Có người ở trong nước gọi là "chết lâm sàng". Đảng CS phải tiến hành một đợt cải cách nữa, cũng quyết liệt như cách đây đúng 20 năm. Mà vì sao 20 năm? Và tình hình nguy ngập như thế nào?

Bối cảnh thời gian

Chúng ta có thể tạm nhớ lại vài mốc thời gian để mừng tượng ra các bài toán và giải pháp của những người đã đọc quyền cai trị đất nước từ năm 1975 đến nay:

Sau 1975 là 10 năm hoang tưởng vì "tiến nhanh tiến mạnh tiến vững chắc lên xã hội chủ nghĩa". Còn tiến

đến tận Kampuchia. Vì chiếm đóng xứ láng giềng này, Tổng sản lượng GDP vốn dĩ đã suy sụp còn mất toi 5% mỗi năm. Vì vậy Việt Nam mới tiến lên cao điểm là khủng hoảng năm 1986 và bước ngoặt là Đại hội VI.

Sau Đại hội đó là 5 năm lúng túng thả nổi, từ 1986 đến 1991, vì nhà cầm quyền biết thế nào là sai mà chưa rõ thế nào là đúng. Đó là "đổi mới tự phát", buông tay ra cho dân làm ăn tự do hơn trước. Quả nhiên là có khá hơn xưa, và dân hết đói.

Nhưng còn đảng thì sao?

Khi Trung Quốc và Liên Xô bị khủng hoảng năm 1989 rồi Liên Xô tan rã năm 1991, nhà cầm quyền hốt hoảng nên đành đổi mới thật. Mà nhìn quanh thì chỉ còn thấy mô hình Trung Quốc, vừa có vẻ khả quan về kinh tế lại an toàn về chính trị. Từ đây, Việt Nam trôi vào bóng rợp của Trung Quốc vì lý do ta gọi là ý thức hệ. Thực tế là để đảng tìm chỗ tựa về chính trị.

Nhưng trong 5 năm đầu của thời đổi mới từ trên xuống thay vì từ dưới lên như trước, nhà cầm quyền vẫn mò chân xuống nước mà đi. Từ 1991 đến 1996 thì chỉ giải toả những gì không gây ra rủi ro chính trị, chứ chưa dám bung hãn ra ngoài dù đã được quốc tế viện trợ để cải cách.

Đây là lúc Hoa Kỳ nhập cuộc, kể từ 1993-95 trở đi.

Năm năm sau, từ 1996 đến 2001, Mỹ lần lượt bãi bỏ lệnh cấm vận và bình thường hóa quan hệ kinh tế rồi ngoại giao, với dấu mốc là Hiệp định Thương mại Song phương ký năm 2001. Bước nhảy vọt khởi sự từ đó, dù Hà Nội vẫn hoài nghi e ngại việc hội nhập vào kinh tế thế giới.

Hà Nội mất 10 năm thương thảo việc gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới WTO cho đến khi vượt qua cửa Hoa Kỳ với quy chế thương mại bình thường NTR, xưa kia được gọi là Tối huệ quốc, được Mỹ chấp thuận đúng năm năm trước đây, vào cuối năm 2006.

Thế rồi từ khi gia nhập Tổ chức WTO thì nhà cầm quyền Hà Nội rơi vào trạng thái tâm lý ngược, là hồ hởi sáng, như con cá nước lợ đã tung tăng ra biển lớn. Nó bị say sóng! Đó là tình hình từ 2007 đến nay.

Do sự lạc quan thiếu cơ sở, Hà Nội tưởng rằng sẽ tập trung cả đặc quyền lẫn đặc lợi vào khu vực kinh tế xã hội chủ nghĩa với việc thành lập các tập đoàn kinh tế nhà nước, trong

khí vẫn khai thác được lợi thế của kinh tế thị trường. Kết cuộc là nguy cơ khủng hoảng như ta đã thấy.

Nhìn lại trong trường kỳ thì cũng không khác vụ khủng hoảng kinh tế của năm nước Đông Á vào thời 1997-1998. Nhưng lại có khác vì Việt Nam chưa có kinh tế thị trường và cũng không có chính trị dân chủ, nên khó xoay trở hơn các nước kia. Đây là bối cảnh của những khó khăn hiện nay.

Thách đố trước mặt

Chúng ta phải nhìn lại toàn cảnh từ khi giao lưu với Mỹ và được mở cánh cửa vào WTO:

Vốn dĩ đa nghi mà chẳng nghi ngờ sự kém hiểu biết của mình, lãnh đạo Hà Nội khám phá là ta khôn hơn nên có lợi lớn sau khi bang giao với Hoa Kỳ! So với tình hình năm 1995, ta mua của Mỹ gấp 10 mà bán cho Mỹ gấp 128 lần. Quả là Mỹ khờ! Như năm ngoái Việt Nam đạt xuất siêu là hơn 11 tỷ đô la, và mới có 5 tháng của năm nay thì đã lời thêm gần 5 tỷ.

Nhưng trong 10 năm cây cụt lập hồ sơ xin vào WTO, Hà Nội cũng không hề nghi ngờ sự thiếu hiểu biết nên chẳng chuẩn bị giai đoạn tiến ra biển lớn. Cơ chế kinh tế, luật lệ và thông tin của Việt Nam không có khả năng đối đầu với những thách đố dồn dập của thời "hậu WTO". Mà vẫn lạc quan hồ hởi với cái tệ sùng bái chỉ tiêu tăng trưởng vì sản xuất tăng vọt. Và quả nhiên là gây lạm phát từ cuối năm 2007.

Khi ấy, một yêu cầu lưỡng nan - vừa tăng ga để tăng trưởng mạnh, vừa đạp thắng để hãm đà vật giá - đã thách đố khả năng ứng phó của chính quyền.

Mà ngoài biển lớn cũng có sóng dữ: thế giới lại bị tổng suy trầm 2008-2009 nên Việt Nam bị ảnh hưởng. Theo đúng bài bản Trung Quốc, Việt Nam lại tăng chi và ào ạt bơm tín dụng để kích thích kinh tế với hậu quả tương tự: gây bội chi ngân sách, lạm phát và thổi lên bong bóng đầu cơ địa ốc.

Nhìn lại thì trong các nước Á châu, Việt Nam đứng đầu - còn hơn Trung Quốc - về kích thích kinh tế với lượng tín dụng bơm ra từ 2008 đến 2010 là 100 tỷ đô la, bằng Tổng sản lượng GDP! Cũng vì vậy mà kinh tế gặp họa còn tệ hơn Trung Quốc.

Sau đây là vài con số khô khan mà người ta phải nói đến.

Đó là chỉ tiêu 7% đã tuột khỏi tầm tay, năm nay mà đạt 6% là mừng. Mà lạm phát lại gần 20%, cao nhất từ bốn năm nay. Bội chi ngân sách bằng 6% GDP. Nhập siêu mỗi tháng chừng một tỷ, mà được với Mỹ bao nhiêu thì nạp cho Tàu bấy nhiêu. Cán cân chi

phó hay vãng lai hụt cỡ 5-6% GDP. Dự trữ ngoại tệ chỉ còn đủ cho gần hai tháng nhập cảng và đồng bạc mất giá nên càng gây lạm phát trong vòng luẩn quẩn. Ngoại trái chiếm 50% GDP và nếu kể cả số nợ của doanh nghiệp nhà nước mà chính quyền phải đảm bảo và trả nợ đầy, thì số công trái đã vượt tổng sản lượng. Tức là lên đến mức báo động. Cũng nguy ngập như hệ thống ngân hàng với núi nợ khó đòi và sẽ mất. Còn thị trường địa ốc thì xì như trái bóng hết hơi vì hết được bơm thuốc bổ.

Trong cơn sóng gió vừa qua, Việt Nam tụt hậu so với các xứ khác: nội một năm, sức cạnh tranh sụt sáu bậc. Còn giá trị trái phiếu bị giáng cấp tới điểm B- là hạng thấp của giấy lộn "junk bond". Giới đầu tư quốc tế đang nghĩ lại về ảo vọng của họ tại VN.

Nguồn hy vọng cuối chính là tiền bạc do thân nhân gửi về, được Ngân hàng Thế giới ước lượng vào Tháng 5 vừa qua là từ 7,2 tỷ đến 8 tỷ đôla cho năm 2010! Ngẫu nhiên sao lại bằng mức gia tăng sản xuất của gần 90 triệu dân trong cả năm. Nhưng đây chỉ là một cách nhìn máy móc của con số. Chứ thực tế thì tình hình còn đen tối hơn.

Hệ thống sản xuất của Việt Nam có ba giai tầng cao thấp khác nhau. Trên cùng là các tập đoàn nhà nước với giới điều hành là các đảng viên cao cấp có toàn quyền về kinh tế, kinh doanh, vay mượn hoặc sử dụng đất để trục lợi, mà thực tế đóng góp rất ít cho kinh tế nếu so với tài nguyên được phép tận dụng. Ở giữa là các doanh nghiệp cổ phần tiếng là của tư nhân mà đa số là tay chân của thân tộc hoặc những ai có quan hệ với đảng viên cán bộ, để chia chác đặc quyền từ trên ban xuống. Dưới cùng là các tiểu doanh thương loại nhỏ và trung bình phải luồn lách qua hệ thống luật lệ và chính sách mờ ảo để trục lợi - hoặc vật mũi bõ mồm. Thành phần này có rủi ro phá sản cao nhất dù tuyển dụng nhiều nhân công nhất. Thực tế thì năm nay đã có năm vạn cơ sở đóng cửa và thải người vì làm sao kinh doanh có lời khi phải vay lãi đến hơn 20 phân trong khi cả thế giới đang bị suy trầm?

Dưới đáy của hệ thống kinh tế đó là nông dân, bị cướp đất và phá rừng, bị ở trên trung thu trục lợi khi gạo lên giá và lãnh họa lúc hệ thống đê bao bị bể, là chuyện đang xảy ra.

Phản ảnh cái hạ tầng kinh tế đó là hệ thống xã hội bất công đã được định chế hóa ở trên.

Các đại gia và thân tộc của đảng ở trên cùng là những kẻ giàu nhất nước, tiêu xài như Mỹ, đi Mỹ như đi

chợ, để "đầu tư", rửa tiền và tẩu tán tài sản thủ đắc bất chính, dưới sự đo đếm mẫn cán của công lực Mỹ. Ở giữa là thành phần gọi là trung lưu khá giả thì cũng là những ai có quan hệ với nhân sự của đảng. Trong tầng lớp này, không thiếu những kẻ giàu nổi hãnh tiến và khoe khoang sự thành tựu của mình.

Ở nấc dưới của xã hội lý tài và bất công đó là một đa số còn nghèo khổ.

Thâm kịch lớn là họ chịu đựng sự nghèo khổ ấy và một số tìm nấc thang leo lên bậc trên, cũng lại qua quan hệ với đảng viên cán bộ của nhà nước, hoặc khai thác những kẽ hở của luật lệ chính sách. Dưới cùng là những kẻ tuyệt vọng và bất mãn. Một số không ít sẵn sàng can vào tội ác để tìm ra ánh mặt trời của họ trong xã hội đen, mà đa số nạn nhân là người dân.

Người ta nhìn ra sự suy sụp kinh tế trong sự băng hoại xã hội. Thế thì vì sao mà 5 năm sau khi gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới, VN lại tụt hậu về cả kinh tế và xã hội như vậy?

Nguyên nhân gần xa

Chúng ta có một cách giải thích nhân nhượng, dựa trên lý luận kinh tế theo kiểu chuyên gia ngoại quốc.

Thứ nhất, trong mấy chục năm qua, hiển nhiên là Việt Nam có những đổi thay về lượng. Nhưng nhìn trong không gian thì vẫn chưa theo kịp và thực tế bị thua sút các nước đã từng có tốc độ tăng trưởng rủng rộp là 7-8% một năm trong mấy chục năm liền với mức công bằng cao hơn.

Một trường hợp mà nhiều người nghĩ đến lại buồn là Nam Hàn, nửa thế kỷ trước thì cũng cùng trình độ phát triển với miền Nam, trên phân nửa lãnh thổ. Hai chục năm trước Thế vận hội Bắc Kinh 2008 của Trung Quốc, Nam Hàn đã tổ chức Thế vận vào năm 1988, như một biểu hiện của sự trưởng thành trong phát triển. Nhưng đây cũng là bước ngoặt đáng kể của tiến trình dân chủ hóa ra khỏi chế độ quân phiệt của thời chiến. Ngày nay, Nam Hàn đã vượt qua Việt Nam quá xa.

Lý do là lượng của VN không biến thành phẩm. Tăng trưởng không là phát triển. Tăng trưởng của Việt Nam thiếu phẩm chất, không bền vững, đào sâu bất công và gây ô nhiễm cho môi trường sinh sống. Đó là tăng trưởng sống vai cùng tham nhũng và hủy hoại môi sinh. Tại sao như vậy?

Vì hạ tầng cơ sở vật chất như cầu đường cho giao thông và vận tải nội địa, hệ thống tiện ích công cộng, như điện nước hay hủy thải phế vật, vẫn còn lạc hậu bên cạnh các công trình gọi là hoành tráng của sự phô trương.

Nghiêm trọng hơn vậy, hạ tầng cơ sở luật pháp thì thiếu công minh và thừa kẽ hở cho mọi lối vi phạm. Luật lệ bất minh của một bộ máy cai trị rất rộng - vì cái gì cũng xía vào - mà lại nông vì chẳng điều động được gì hết, đã phá vỡ mọi chánh sách quản lý kinh tế quốc dân, nếu như Việt Nam thực sự có một chánh sách kinh tế ra hồn, là điều chưa có.

Ta cũng có một cách giải thích khác thiên về xã hội và chính trị, chứ không máy móc theo kinh tế học.

Nôm na thì Việt Nam gặp bài toán cổ điển là "cải cách kinh tế mà không cải cách chính trị" nên làm nảy sinh một xã hội lý tài ruộng nát, mà không ai dám nói tới một giải pháp khác.

Chỉ vì hệ thống chính trị Việt Nam khiến đảng có toàn quyền quyết định ở mọi cấp mà đảng viên khỏi chịu trách nhiệm trước quốc dân. Tiến trình quyết định mờ ám đó dẫn đến sự xuất hiện của một "đảng đa nguyên", gồm nhiều phe nhóm trên thượng tầng, trong Bộ Chính trị. Mỗi nhóm có những cơ sở kinh doanh riêng như các tập đoàn nhà nước và tay chân, như một lực lượng Bình Xuyên có cả chục khu vực Bình Khang được bảo kê! Khi xưa thì Bình Xuyên có sự bảo trợ của Thực dân Pháp, ngày nay, phải chăng là sự bảo vệ của Trung Quốc?

Các phe nhóm này đối lập với nhau về thị phần nhưng tương nhượng nhau để tồn tại và gây ấn tượng với dư luận nông cạn bên ngoài là có phe bảo thủ có phe canh tân. Kết cuộc thì các phe nhóm thế lực làm lệch lạc việc quản lý để trục lợi và cản trở mọi nỗ lực cải cách để duy trì đặc quyền và đặc lợi của họ. Hàng năm, Việt Nam được cả chục khuyến cáo của quốc tế và các nước cấp viện về từng phương hướng cải cách, nhưng Hà Nội chỉ tiến hành những việc không xâm phạm vào vùng đặc lợi của các đại gia ở trên. Ở dưới, người dân chỉ còn cách ăn gian, hoặc chịu đói, hoặc sự phê phán ngạo mạn của những kẻ ở trên. Trong một xứ tự xưng "xã hội chủ nghĩa" thì đây là nghịch lý khó hiểu mà vẫn được đa số cam chịu! Và đa số cũng ý thức được rằng mình có thể gian lận bằng mọi ngã để trục lợi, kiếm sống, miễn là đừng nói đến chính trị, đừng đụng đến chính trị. Và cũng đừng đã kích Trung Quốc.

Chửi Mỹ thì được, chứ đừng phản đối Trung Quốc, từ chuyện kinh tế đến an ninh!

***

Sau khi trình bày khái quát tình trạng kinh tế của Việt Nam với hai cách giải thích tất nhiên là giản lược,

Ngoài việc bịp bợm và mị dân, Nguyễn Tấn Dũng và Bộ Chính trị bỏ ra những 410 tỷ đồng, xây dựng Tượng Đài Bà Mẹ Việt Nam Anh Hùng để làm gì nữa ? Câu trả lời khẳng định là rút ruột công trình, lấy những đồng tiền của mẹ Việt Nam. **Chúng bán đất, bán rừng, bán đảo, bán biển, giờ chúng còn bịp luôn cả nước để chia chác những đồng tiền bẩn thỉu.**

Với bà mẹ Thứ hay bất kỳ người phụ nữ nào, chẳng còn nỗi bất hạnh nào lớn hơn khi mất chồng, 9 người con, 1 rể, hai cháu ngoại. Chắc chắn bà là một trong số những bà mẹ bất hạnh nhất trong số hàng triệu bà mẹ Việt Nam đã mất người thân của mình trong những cuộc chiến tranh. Tất cả những bà mẹ này, chính là nạn nhân của những chế độ Cộng sản tàn độc kể từ khi Hồ Chí Minh cướp chính quyền vào 1945 cho đến nay. Bà mẹ Thứ đã chết oan, nay còn bị dựng Tượng đài, như nhằm che giấu những nỗi oan ức của bà. Tôi đã được nghe kể lại, trường hợp của một bà mẹ Việt Nam ở tỉnh Hà Nam, có 3 người con gia nhập bộ đội, đi B vào Nam. Thế rồi, một trong 3 người con bị tử trận. Sau tháng 4-1975, bà vào Nam để thăm 2 người con, chứng kiến cảnh phồn thịnh của miền Nam, bà phát bệnh rồi mất đi như thương tiếc người con đã tử trận vì luôn trách mình mê muội, tin lầm để con mình phải chịu cảnh chết oan.

Tượng Đài Bà Mẹ Việt Nam Anh Hùng được dựng lên như một hàng rào cản cho tình đoàn kết dân tộc. Nó hoành tráng, nó to lớn nhất nhì ở Đông Nam Á để làm gì, trong khi Nghĩa trang Quân đội (VNCH) tại Biên Hòa, nơi mà chồng, con của hàng ngàn bà mẹ bị bỏ hoang phế, mộ bia bị đập phá, cây mọc trùm lum mất trật tự. Làm sao những bà mẹ này có thể đoàn kết dân tộc được khi nhìn thấy Tượng Đài Bà Mẹ Việt Nam Anh Hùng, trong khi mình lại là mẹ của những "thằng lính ngụy" ? Những người lính hai miền Nam Bắc chém giết lẫn nhau, huynh đệ tương tàn chỉ vì tên tội đồ Hồ Chí Minh muốn bành trướng chủ nghĩa Cộng sản và hàng triệu bà mẹ đã mất con. Bây giờ Nguyễn

Tấn Dũng và Bộ Chính trị muốn xây Tượng Đài Bà Mẹ Việt Nam Anh Hùng này để toàn dân luôn luôn tưởng nhớ đến cuộc chiến cốt nhục tương tàn này ư ? Cuộc chiến đã chấm dứt từ lâu rồi, Dũng và Bộ Chính trị lại muốn chia đường ranh giữa bà mẹ Cộng sản và Cộng hòa, thô bỉ thật. **Đây cũng là việc làm tội ác nhằm mục đích chia rẽ những bà mẹ Việt Nam, chia rẽ tình đoàn kết dân tộc.**

10/21/2011

Trần Vũ Mai Phương

VIỆT NAM cần những người như họ .....Hoàng Quân 18-10-2011.....

Nếu thanh niên sinh viên luôn được coi là rường cột của quốc gia, là tinh hoa của xã hội và đất nước, thì việc 15 thanh niên Công Giáo và Tin Lành đồng loạt bị bắt giữ một cách phi pháp từ hơn hai tháng nay là thí dụ điển hình về ý đồ của nhà cầm quyền Hà Nội trong việc chà đạp ngã rường cột đó và triệt tiêu một thế hệ thanh niên đầy lý tưởng phục vụ cho xã hội và đất nước (phi XHCN), chứ không hề lòng yêu nước, thương người của dân Việt vượt ra ngoài vòng kiểm soát của họ. Đặc biệt trong giai đoạn nhạy cảm khi họ đang lên lút chuyển nhượng dần từng phần đất nước cho Bắc Kinh. Việc bắt bớ này cũng là động thái tự tố cáo, tự lột trần bộ mặt rùng rú và dối trá bịp bợm của họ trước nhân dân.

Dối trá bịp bợm vì họ luôn rêu rao và tự xưng là nhà nước pháp quyền, nhưng qua 15 trường hợp bắt bớ vừa kể, dù diễn ra ở nhiều nơi và trong những hoàn cảnh khác nhau, nhưng tất cả đều là bắt cóc và đều thể hiện hành vi côn đồ, thô phi, xã hội đen của nhà nước CSVN, hoàn toàn nhằm mục đích khủng bố và trấn áp.

Tối ngày 25-9-2011, một thánh lễ hết sức trọng thể và cảm động đã được tổ chức tại nhà thờ Kỳ Đông SG, để cầu nguyện cho sự an nguy của Tổ quốc và cho các tù nhân lương tâm. Thánh lễ với hơn 3000

người tham dự, một con số kỷ lục so với khuôn viên nhỏ bé của nhà thờ. Dù trước đó, tên tuổi của 15 thanh niên Công giáo và Tin lành bị bắt đã tràn ngập trên các trang mạng toàn cầu, nhưng trong thánh lễ, nhiều người vẫn không cầm được nước mắt khi Linh mục Đinh Hữu Thoại thông báo danh sách những thanh niên đầy thiện tâm này trước cộng đoàn trong phần mở đầu của Thánh lễ thấp nền:

1- Anh Nguyễn Văn Oai, 31 tuổi, thanh niên Công giáo, bị bắt tại TPHCM, ngày 30-7-2011, bị cáo

buộc với tội danh hoạt động lật đổ chính quyền (điều 79), hiện bị giam tại trại B14, Thanh Trì, Hà Nội.

2- Anh Đặng Xuân Diệu, 34 tuổi, doanh nhân Công giáo, bị bắt tại TPHCM, ngày 30-7-2011, bị cáo buộc với tội danh hoạt động lật đổ chính quyền (điều 79); hiện bị giam tại trại B14, Thanh Trì, Hà Nội. Cộng tác viên Truyền thông Chúa Cứu thế.

3- Anh Trần Minh Nhật, 23 tuổi, thanh niên Công giáo, bị bắt trong trường đại học tại TPHCM ngày 27-8-2011, bị cáo buộc với tội danh hoạt động lật đổ chính quyền (điều 79), đang bị tạm giam ở 237 Nguyễn Văn Cừ, quận 1, TP.HCM. Cộng tác viên của Truyền thông Chúa Cứu Thế.

4- Anh Hồ Văn Oanh, 26 tuổi, thanh niên Công giáo, bị bắt tại TPHCM ngày 27-8-2011, bị cáo buộc với tội danh hoạt động lật đổ chính quyền (điều 79), đang bị tạm giam ở 237 Nguyễn Văn Cừ, quận 1, TP.HCM. Cựu học viên của Truyền thông Chúa Cứu Thế.

5- Anh Thái Văn Dung, 23 tuổi, thanh niên Công giáo, bị bắt tại Hà Nội ngày 19-8-2011, bị cáo buộc với tội danh hoạt động lật đổ chính quyền (điều 79), hiện bị giam ở B14, Thanh Trì, Hà Nội. Cựu học viên của Truyền thông Chúa CT.

6- Anh Nguyễn Văn Duyệt, 31 tuổi, thanh niên Công giáo, bị bắt

tại Nghệ An, ngày 7-8-2011, bị cáo buộc với tội danh hoạt động lật đổ chính quyền (điều 79); hiện bị giam tại trại B14, Thanh Trì, Hà Nội. Cộng tác viên Truyền thông Chúa Cứu thế.

7- Anh Nguyễn Xuân Anh, 29 tuổi, thanh niên Công giáo, bị bắt tại Nghệ An ngày 7-8-2011, bị cáo buộc với tội danh hoạt động lật đổ chính quyền (điều 79), hiện bị giam tại trại B14, Thanh Trì, Hà Nội.

8- Anh Nông Hùng Anh, 23 tuổi, thanh niên Tin lành, bị bắt tại Hà Nội ngày 5-8-2011, bị cáo buộc với tội danh hoạt động lật đổ chính quyền (điều 79), hiện bị giam tại trại B14, Thanh Trì, Hà Nội.

9- Anh Lê Văn Sơn, 26 tuổi, thanh niên Công giáo, bị bắt tại Hà Nội, ngày 3-8-2011, bị cáo buộc với tội danh hoạt động lật đổ chính quyền (điều 79), hiện bị giam tại trại B14, Thanh Trì, Hà Nội. Anh là phóng viên Truyền thông Chúa CT.

10- Anh Chu Mạnh Sơn, 22 tuổi, thanh niên Công giáo, bị bắt tại Nghệ An ngày 3-8-2011, chưa biết vì tội gì. Hiện bị giam tại trại Nghi Kim, Nghệ An. Cựu học viên Truyền thông Chúa Cứu thế;

11- Anh Trần Hữu Đức, 23 tuổi, thanh niên Công giáo, bị bắt tại Hà Nội ngày 2-8-2011, chưa biết vì tội gì, hiện bị giam tại trại Nghi Kim, Nghệ An.

12- Anh Đậu Văn Dương, 25 tuổi, thanh niên Công giáo, bị bắt tại Nghệ An ngày 2-8-2011, chưa biết vì tội gì, hiện bị giam tại trại Nghi Kim, Nghệ An. Cựu học viên Truyền thông Chúa Cứu Thế.

13- Anh Hồ Đức Hòa, 37 tuổi, nhà hoạt động Công giáo, bị bắt tại TPHCM ngày 30-7-2011, bị cáo buộc với tội danh hoạt động lật đổ chính quyền (điều 79), hiện bị giam tại trại B14, Thanh Trì, Hà Nội.

14- Chị Tạ Phong Tần, 43 tuổi, blogger, bị bắt tại TP HCM ngày 5-9-2011; hiện bị tạm giam ở số 4 Phan Đăng Lưu, chưa rõ tội danh cáo buộc. Cộng tác viên của Truyền thông Chúa Cứu Thế.

15- Anh Trần Vũ An Bình, giáo dân và ca viên xóm 7, giáo xứ Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp, DCCT Sài Gòn; người nhiệt thành phục vụ

Chúa qua lời ca tiếng hát, tham gia các hoạt động bác ái, từ thiện, đã bị bắt ngày 19-09-2011 tại gia đình ở hẻm 14 đường Kỳ Đồng.

Thánh lễ thấp nển cầu nguyện tối 25-9 đã đem đến cho mọi người những hiểu biết mới mẻ cùng nhiều cảm xúc rất lạ. Trong bài giảng, Linh mục Giuse Nguyễn Thể Hiện, sau khi trích dẫn những hướng dẫn của Công đồng Vatican II và đặc biệt của Chân phúc Giáo hoàng Gioan-Phaolô II trong Tông huấn “Kitô hữu Giáo dân”, đã mạnh mẽ khẳng định: “Giáo dân tuyệt đối không thể từ chối tham gia vào chính trị”.

Vậy ai nói rằng Kitô hữu hãy cứ lo chuyện trong Nhà thờ, đừng đụng đến chính trị, thì người ta có thể khẳng định kẻ đó phản bội lý tưởng Kitô Giáo và đi ngược giáo huấn của Hội thánh.

Thực ra, những điều Lm Nguyễn Thể Hiện đề cập đến không phải là mới, mà là những giáo huấn của Giáo hội đã được truyền đi khắp nơi từ hàng chục năm qua, nhưng mọi người có cảm giác như mới, vì quá ít khi được nghe. Những lời dạy quý giá của Giáo hội đã thường bị né tránh vì tiến quá gần đến chủ đề bị coi là... “nhạy cảm”, là “chính trị”!

Sau buổi lễ đặc biệt này, nhiều giáo dân lên mạng tìm hiểu thêm chi tiết về các vụ bắt bớ. 15 thanh niên Công giáo và Tin lành bị bắt ở nhiều nơi khác nhau, cách thức bắt cũng không giống nhau, nhưng lại giống nhau ở chỗ là đều dăm dúi, đều lén lút che đậy. Thậm chí cả bằng cách lừa gạt mời đi uống cà phê rồi... “tóm”. Khi bắt, không có văn bản giấy tờ của bất cứ cơ quan trách nhiệm nào.

Điểm chung tiếp theo là kể từ khi bị bắt, gia đình thân nhân họ không được thông báo bất cứ thông tin nào, ngay cả khi gia đình họ đôn đáo tìm hỏi khắp nơi thì các cơ quan từ địa phương đến chóp bu đều chối quanh, hoặc chỉ nói vòng.

Vậy 15 thanh niên Công giáo và Tin lành này là ai? Và họ đã làm gì để bị đối xử như thế?

Trước hết, trong gia đình, họ là những người con hiếu thảo, hoặc

người chồng mẫu mực. Trong xứ đạo, họ là những giáo dân lương thiện và đạo hạnh, nhiệt thành. Ngoài xã hội, họ là những sinh viên, công nhân luôn tham gia tích cực vào các sinh hoạt giúp người, giúp đời, từ các công tác giúp đỡ sinh viên, tham gia Nhóm Bảo vệ Sự sống Gioan-Phaolô II, Nhóm Ve chai tại T.p Vinh, Cộng đoàn Vinh tại Hà Nội, Cộng đoàn Doanh trí, Truyền thông sự thật. Họ cũng “Đồng hành cùng những người anh em miền Trung, cứu trợ đồng bào miền Trung trong cơn bão số 6 (2010)”. Hầu hết các anh đều là thành viên của Câu lạc bộ Giáo dục Vinh. Ngoài ra các anh còn tham gia các phong trào khuyến học ở các giáo xứ, tổ chức học bổng cho các sinh viên Công giáo tại Tp.Vinh và các chương trình khác.

Các anh còn là những người yêu mến Công lý – Hòa bình – Sự thật. Nhiều người trong số họ đã tham gia các phiên tòa sơ thẩm và phúc thẩm xử tiền sĩ luật Cù Huy Hà Vũ tại Hà Nội. Họ cũng thường tham gia các cuộc biểu tình chống Trung Quốc xâm lược tại Hà Nội.

Tất một lời, các anh là những người dân thân với lý tưởng “sống vì mọi người” một cách rất năng động và thực tế. Riêng các anh Đặng Xuân Diệu, Paulus Lê Sơn, chị Tạ Phong Tần còn là những cộng tác viên rất tích cực và dũng cảm của trang mạng truyền thông Dòng Chúa Cứu Thế Việt Nam. Những bài viết của họ thu hút nhiều bạn đọc. Đặc biệt, chị Tạ Phong Tần là người từng gắn bó với Câu lạc bộ “Nhà báo tự do”, do anh Nguyễn Văn Hải (blogger Điều Cày) sáng lập. Sau khi bỏ nghề công an CS và khẳng khái lên tiếng vì sự thật và công lý cho nhiều người khác chung quanh, chị Tần đã bị chính công an đối xử tàn tệ rất nhiều lần. Chúng ngăn các bài viết của chị vì đó là những phân tích xác thực và thuyết phục, mang tính thách đố cả chế độ về lý lẽ. Những tai to mặt lớn trong ngành công an như trung tướng Hữu Ước, đại tá Nguyễn Như Phong v.v... cũng không có khả năng tranh luận với chị một cách văn minh, nên chỉ còn

cách sai đàn em ra đòn chân tay hèn hạ với chị. Bên cạnh đó, với kiến thức luật pháp, chị Tần đã giúp đỡ nhiều người tìm công lý, mà đến nay họ vẫn nhắc đến chị với lòng biết ơn. Chị Tần đã được Tổ chức Theo dõi Nhân quyền (HRW) vinh danh và trao giải thưởng uy tín Hellman-Hammett vào ngày 14-9-2011. Đây là giải thưởng dành cho những cây viết dũng cảm.

Cho đến lúc này, bạo quyền cáo buộc phần lớn những anh chị Công giáo và Tin lành nêu trên về “tội” đã tham gia đảng Việt Tân. Một điều trùng hợp đáng chú ý là, trong một bài viết gần đây, chị Tạ Phong Tần đã thách thức bất cứ ai có thể đưa ra được một văn bản luật pháp nào quy định những tổ chức như đảng Việt Tân là “một đảng bất hợp pháp”. Cho đến nay, chưa một cơ quan nào trong cả hệ thống pháp luật của chế độ trả lời nổi thách thức đó, và có lẽ đó là một phần lý do CA phải bắt ngay kẻ đặt vấn đề.

Qua việc bắt cóc và khép tội 15 thanh niên Công giáo và Tin lành, mọi người đều thấy rất rõ: nói chuyện luật pháp với bạo quyền Cộng sản là điều phù phiếm và thừa thãi. Vì đây chỉ là một tập đoàn tội phạm, sẵn sàng biến tất cả mọi định chế quốc gia, kể cả hệ thống pháp luật, làm công cụ duy trì độc tài, độc đảng nhằm phục vụ quyền lợi riêng của thiểu số rất nhỏ đang ngồi ghế cai trị.

Những thanh niên Công giáo và Tin lành vừa bị giam cầm là thành phần ưu tú của cả đạo và đời. Các nỗ lực tranh đấu dũng cảm của họ, đặc biệt là những cống hiến cho xã hội qua các phong trào bảo vệ sự sống, bảo vệ chủ quyền biên giới và hải đảo... đang thực sự đi dần vào lòng nhân dân Việt Nam và công luận quốc tế.

Không chỉ các giáo hội Công giáo và Tin lành cần những thành viên đầy thiện tâm và năng lực này, mà cả xã hội Việt Nam đầy bệnh hoạn hiện nay cũng rất cần những người như họ; đất nước Việt Nam đang bị ngang nhiên chặt lia từng khúc cũng rất cần những người như họ; và dân tộc Việt Nam vẫn đang bị lột trắng mọi thứ nhân quyền

cũng rất cần những người như họ.

Những tinh hoa này của đất nước không thể bị lãng quên trong tù ngục!

<http://diendanctm.blogspot.com>

Tuổi Trẻ đọc sơ, liền giật mình kinh hoàng với một loạt các tin liên quan đến ngành “tử mẫu”: “*Nghề y không chỉ để mưu sinh*”, “*Bệnh viện đa khoa Nguyễn Đình Chiểu Bến Tre chấn chỉnh tình trạng quất nạt*”

Y ĐỨC NGÀY NAY ĐÃ ĐẠT ĐẾN MỨC... THẬT ĐỨC .....Mai Tran 16-10-2011.....

Sự thật mắt lòng, kính mong quý vị lương y chân chính đừng vì lời nói thật, mang ý muốn xây dựng của chúng tôi mà phật ý. Chúng tôi hoàn toàn giữ vững niềm tin và sự tôn trọng nơi quý vị. Chúng tôi cũng xác định đây chỉ là 1 số suy nghĩ và góp ý hạn hẹp phiến diện mà thôi.

I- THỰC TRẠNG:

Gần đây trong xã hội VN đã xuất hiện thêm HAI LOẠI MÁY CHÉM, sẵn sàng “thi hành án tử” cho công dân, mà không cần qua xét xử, không cần bản án: đó là MÁY CHÉM DO CÔNG AN, và MÁY CHÉM DO THÀY THUỐC, sẵn sàng đưa những người có “số đột tử” qua bên kia thế giới một cách chớp nhoáng! Công dân VN bây giờ lãnh “án tử” vô cùng dễ dàng và mau lẹ, đến độ cả nạn nhân và người thân đều... bất ngờ!

Ra đường không đội nón bảo hiểm: tử hình! Tình nghi ăn trộm vặt: tử hình! Có vấn đề với CA như bất bình bất hòa, hay vi phạm luật lưu thông: tử hình! Có vợ lọt vào mắt CA mà không được đáp ứng mau lẹ: tử hình! CA muốn được ăn tiền, được đút lót mà người “vô phước” không kịp đáp ứng: tử hình! Án tử được thực hiện cấp tốc chỉ trong vài giờ đến vài ngày, là thân nhân kẻ bất hạnh sẽ được “mời đến” lãnh xác từ đồn CA hay bệnh viện về, tha hồ ma chay đình đám! “Máy chém CA”, đã một thời khiến cả nước và cả thế giới kinh hoàng.

Nhưng gần đây, một loại máy chém khác có vẻ êm đềm, nhẹ nhàng hơn bội phần: đó là “máy chém lương y”! Loại này mới thật gây sốc cho mọi người! “LƯƠNG Y NHƯ TỬ MẪU”, nay bỗng “tử mẫu” giết người như giết cóc! Chả thế mà sáng nay tôi vừa cầm tờ báo

người dân”, “*Tất cả các phòng khám có bác sĩ Trung Quốc đều VI PHẠM!*”, “*Cho thôi chức giám đốc trung tâm y tế huyện Đầm Dơi*”... Trước đó là các “cáo phó” của những vụ chết vì BS lơ là, vô cảm, vô trách nhiệm: bệnh nhân chết oan hàng loạt từ khắp vùng đất nước, như Thái Nguyên một bệnh nhân bị chết oan do BS lơ là, em Võ Như Hào 17 tuổi ở Bến Tre chết sau khi vào bệnh viện tử tinh táo đến hôn mê, người nhà nhiều lần kêu cứu, nhưng BS không quan tâm bệnh nhân, mà còn quất nạt bà mẹ: “*Biết gì mà nói, để đó đã có BS lo...*”, rồi BS cho y tá “ban” cho một mũi chích, liền sau đó bệnh nhân cấp tốc về... bên kia thế giới không kịp già từ mẹ, do bị sốc thuốc! Một cháu bé 8 tuổi chết vội do BS làm lơ!... Còn rất nhiều trường hợp khác nữa chưa kể hết, đã được đưa lên báo, chưa kể những trường hợp bệnh nhân âm thầm chết oan do các “tử mẫu” máu lạnh, vô cảm, hay tai điếc mắt đui trước những tiếng kêu của các bệnh nhân cấp cứu. Hoặc vì bệnh “nghèo” khiến gia đình không có phong bì cho BS kịp thời, đành cam lạng đưa thân nhân xấu số về lo “hậu sự” cho yên mồ âm mã! Con, cháu tôi cũng sém chết oan do lúc sinh mà BS và y tá còn... bận nói chuyện riêng!

Trong bài “*Nghề y không chỉ để mưu sinh*”, ông Dương Quang Trung được báo trích dẫn nói: “*Nếu như sai sót của thầy thuốc do yếu kém về chuyên môn, không phát hiện được bệnh còn có thể chăm chú, nhưng sai sót về tinh thần phục vụ, thái độ giao tiếp, ứng xử thì hoàn toàn không thể chấp nhận được, mà phải có biện pháp xử lý nghiêm khắc!*”.

Dạ thưa ông nói chí phải, nhưng ông có cách nào để “xử lý nghiêm khắc” những “dì ghẻ” hay những “đao phủ thủ” này không? Còn những người dân như chúng tôi thì sợ lắm và đầu hàng thôi ông ạ! Chúng tôi, những người từng phải vào bệnh viện vì sinh mạng của mình hay của người thân, chỉ biết trình thưa vâng dạ từ bà quét phòng đến cô y tá phát thuốc, nhất là các ông bà y bác sĩ thì chúng tôi chỉ dám cúi cung kính bái, và đây sợ hãi những người “cầm quyền sinh sát” này, chẳng khác nào đối với hung thần, phải kiêng nê kéo bị... vật chết! (Là trong lòng nghĩ vậy, còn bề ngoài thì chúng tôi luôn tôn vinh họ như thần thánh, cha ông, đáng bề trên cao cả, vì kém lễ độ hay nghi ngờ tài năng của họ thì chỉ có chết oan!).

BS bây giờ ngoài “máu lạnh”, còn có máu tự cao tự hào rất lớn. Họ muốn mọi người coi họ là vô song, là toàn hảo. Mà mọi người tôn kính họ chưa đủ đâu, chính họ còn tôn kính họ hơn người khác đấy! Nhất là các BS trẻ mới ra trường còn cần phải bổ sung kiến thức và kinh nghiệm, miệng họ luôn luôn tự xưng với mọi người là “Bác sĩ”, hoặc “Bác”, theo cách gọi BS bây giờ, kéo chúng ta quên hoặc không biết cái chức danh cao quý đó của họ. Ai nuôi người thân trong BV thời gian lâu sẽ rõ, sẽ luôn thấy chướng tai gai mắt vì những chuyện như thế. Chẳng hạn chú BS mới ra lò nói với một cụ già đáng ông nội ông ngoại rằng: “Sao? Muốn lọc thận đêm nay hay sáng mai để “Bác” lo cho?” Muốn lọc ban ngày ban mặt, muốn được điều kiện tốt thì phải “biết điều”, phải tự hiểu, thì BS sẽ “lo cho”, còn không thì đừng có hòng! Bệnh nhân nào mà được BS, y tá đến tận giường thăm là biết ngay rằng người nhà phải “biết cư xử” với BS, còn bệnh nhân nghèo không có bao thư lót tay, thì BS có đi ngang qua mà muốn hỏi gì thì BS cũng phất tay đi luôn, vô cùng thẳng thừng, chẳng cần che giấu làm gì, vì “chúng” (bệnh nhân) luôn phải cần mình, chứ mình cần gì “chúng”?! “*Muốn tốt thì phải chi nhiều, Lương y từ mẫu là điều...*

trên tiên!”, lên đó mà đòi!

Một ngày người nhà nằm bệnh viện, thì mình cần thủ sẵn tiền trăm, có khi tiền triệu tùy tình hình bệnh tật. Mỗi lần nhờ y tá thì dúm vài chục, gặp BS thì dúm tiền trăm, tiền triệu, nếu muốn được quan tâm chăm sóc không bị bỏ rơi. Bệnh nhân bị ướt tấm drap muốn thay, phải dúm tiền cho bà lao công, gọi là lao công chứ đó là những bà nội... ghê của mình! Bệnh nhân được thay áo quần và drap giường ngày một lần, nhưng thỉnh thoảng thấy có bệnh nhân thay áo quần cả năm lần bảy lượt vì tè ra, vì đánh đồ đồ ăn thức uống, vẫn không sao, và bà lao công còn sốt sắng tận tình giúp ngay nữa kia, trong khi người khác xin thay thêm một lần áo cũng chẳng được, mà còn bị la cho đến phải xấu hổ! Đồng tiền làm nên hết!

Đạo đức nghề nghiệp, lương tâm thầy thuốc, ai mà chả học qua, nhưng “cái lòng” không có thì chỉ còn lại có “Y THẮT ĐỨC”, mà nhiều người trong ngành đặt tận đỉnh! Vì thế bệnh nhân gần đây chết như ngoé, một cách công khai, chưa kể “chết chui”, “chết lủi” không ai biết tới. Rồi các “tù mẫu” cũng đua nhau ra tòa vì buôn thuốc gian lận! Lãnh đạo ngành thì rất “nhân từ” với các đồng nghiệp, bao che nâng đỡ, kể cả tạo bằng chứng giả hay thủ tiêu bằng chứng để đồng nghiệp được... thư thái khi phạm lỗi, vì lúc này người, lúc khác ta thì sao? “Y đức” không dành cho bệnh nhân thì dành cho đồng nghiệp!

Tôi nhớ đến chuyện mới đây, đứa cháu nhỏ của tôi được hơn một tuổi, cháu ngồi xe tập đi, vì chạy nhanh xe tung cả miếng ván chắn, tuột xuống cầu thang, máu me đầy mặt! Tôi ôm cháu cho xe chạy vội đến một bệnh viện ở gần nhà để cấp cứu. Bước vào tôi thấy một đồng BS, y tá đang đứng nhìn như cười nói, còn tôi vừa run lập cập vừa khóc năn nỉ xin BS cứu chữa cháu, vì không biết cháu chấn thương nguy hiểm đến mức nào! Cả đám người này mặt tỉnh queo, tay thọc trong túi áo đi lại tiếp tục cười nói. Tôi muốn hét lên nhưng đành cắn răng chịu. Một BS trẻ vừa đi tới, tôi chạy lại bên đưa cháu nhỏ mặt đầy

máu, còn cháu khóc thét vì đau. Cả đội ngũ “áo blouse trắng” nói như giỡn với Bs vừa tới: “*Coi xem có chữa được không? Nhỏ nhút mà chữa gì? Đem đi chỗ khác đi!*”. Không thể tả nổi sự uất hận trong tôi lúc đó, thiếu điều tôi muốn cất tiếng chửi, hay nhổ vào mặt lũ người vô lương tâm, mất nhân tính đó, nhưng tôi đành yên lặng vội vàng bế cháu trở ra xe đến BV khác! Bán thân tôi có lần bị phóng phải vào 2 BV mà không nơi nào nhận hay sơ cứu vết thương cho mình trước tình trạng khẩn cấp. Đến BV thứ 3 thì đợi gần 2 giờ đồng hồ mới có BS đến coi qua rồi giao cho y tá lo!

Còn phải kể đến trường hợp thuốc giả, cho thuốc để câu bệnh, bán thuốc quá hạn, và cả bệnh quan liêu cửa quyền của rất nhiều những người thầy thuốc này nữa! Như vậy căn bệnh vô cảm, vô trách nhiệm, và vô lương tâm của ngành y, cộng thêm lòng tham danh, tham tiền, tự cao tự đại của đa số các người “cầm sinh mạng” của dân, hiện nay đã trở thành căn bệnh trầm kha, và là nỗi lo sợ của những bệnh nhân khốn khổ, hay là nguyên nhân những cái chết oan của họ!

II. NGUYÊN NHÂN VÌ ĐÂU?

Rất dễ nhận ra nguyên nhân của căn bệnh này:

1- Sự thiếu được giáo dục về nhân bản đối với các người này! Những đức tính ngay thẳng thật thà, lòng tự trọng, lòng nhân ái, lương tri và lương tâm, trách nhiệm của ngành y hay còn gọi là Y đạo, Y đức họ đã không có được, bởi sự khiếm khuyết của nền giáo dục gia đình đến học đường!

2- Họ bị tiêm nhiễm những thói tục, những tính xấu của xã hội chung quanh, từ những lãnh đạo trong gia đình, trong học đường và trong xã hội, các gương sống không ngay thẳng, nói một đằng làm một nẻo, có thể từ cả người thầy dạy họ, dư NGÔN GIÁO nhưng thiếu phần THÂN GIÁO, những thói quen “nói hay làm dở”, coi trọng đồng tiền, muốn sống phong lưu hưởng thụ.

3- Cũng có thể một phần là do “đói ăn vụng, túng làm liều”, vì cái nghề BS, lương y tuy cao quý,

nhưng đồng lương và sự đãi ngộ cho ngành y và ngành giáo dục là hai ngành quan trọng nhất, thì không đủ tương xứng để giúp họ giữ vững được lương tâm trách nhiệm, khiến một số người (một số thôi, còn nhiều kẻ dư tiền nhưng vẫn thế!), phải tự đi tìm những đồng tiền bất chính, phạm đạo đức và danh dự! Ngày xưa người thầy giáo và thầy thuốc chỉ có giúp đỡ, ban phát cho người khác, chứ KHÔNG NHẬN SỰ BAN PHÁT của kẻ khác, do đó họ được kính trọng, và là ân nhân của mọi người!

4- Cuối cùng cũng phải nhắc đến một nguyên nhân căn cốt của mọi thứ tội lỗi của con người: đó là chủ thuyết vô thần, duy vật Chính cái chủ thuyết vô thần, không tin có đời sau, có linh hồn, có nhân quả, và tôn thờ vật chất thái quá, khiến người ta không e ngại bất cứ tội lỗi nào, kể cả tội giết người, miễn đem lại lợi lộc, chức danh, tiền tài, và một cuộc sống vật chất càng dồi dào càng tốt, vì “không hướng thì chết còn hưởng được gì?”

Nói tóm lại, “**xã hội nào, con người nấy!**” Một xã hội đã bị xuống cấp đạo đức trầm trọng, nên sản sinh ra những con người tha hóa, ham danh lợi tiền của mà bỏ qua lương tâm! Thực trạng hai ngành cao quý là GIÁO DỤC và Y KHOA, là chứng minh cụ thể và rõ rệt nhất cho sự xuống dốc, tha hóa này, khiến cho những con người liên quan đến nó, ngày xưa được tin tưởng, kính trọng bao nhiêu, thì ngày nay bị coi khinh và chê trách, mất tín nhiệm bấy nhiêu!

III. LÀM SAO KHẮC PHỤC?

Căn bệnh và nguyên nhân đã rõ, muốn khắc phục tình trạng “đã bị ô nhiễm nặng”, thì phải “xử lý môi trường” trước, sau đó lo “bảo vệ môi trường”:

1- Chúng ta phải “xử lý ô nhiễm” bằng những biện pháp kỹ luật của ngành cũng như của luật pháp: từ nhắc nhở, ra chỉ thị, cho đến bắt buộc sự phải CHỊU TRÁCH NHIỆM TRỌN VẸN về hậu quả họ gây ra cho bệnh nhân và người khác, tùy theo mức độ nặng nhẹ, kể cả xử phạt bằng tiền hay tù. Nếu trường hợp xét thấy không cảm

hóa được thì mạnh dạn đưa ra khỏi ngành kể cả những giáo sư, thầy dạy đã “mất chất”, để thanh tẩy môi trường này, và tạo lại niềm tin cho công chúng, niềm vinh dự cho người thầy thuốc. **Vấn đề là có làm được không? Ai làm? Làm đến đâu...?** nếu xã hội cứ còn tham nhũng, bè phái, chạy chọt, bằng giá, ưu ái kẻ “có công”, “có cán”...!

2- Duyệt xét lại chế độ lương bổng, quy chế đãi ngộ cho những người thầy thuốc có lương năng và lương tâm, để họ “có thực mới vực được đạo”, chứ đừng để cảnh lo toan, thiếu thốn làm bận tâm người thầy, thầy giáo cũng như thầy thuốc.

3- Ra luật cấm tất cả các hình thức nhũng lạm, hối lộ, dúi tiền cho lao công, y tá, BS. Nếu ai có lòng thì bỏ vào MỘT QUỸ CHUNG được quản lý minh bạch của bệnh viện, để ban lãnh đạo chia sẻ với đội ngũ của mình theo luật chung.

4- Khâu tuyển lựa người học ngành Y, ngoài những tiêu chuẩn về điểm thi tuyển, cần phải chú ý đến tiêu chuẩn đạo đức và lương tâm trong sáng đủ để họ yêu mến nghề, biết đặt chữ TÂM và cái ĐỨC lên trên mọi giá trị vật chất. Người có tài nhưng kém đức thì cần loại ra khỏi ngành sớm, trước khi họ đổ đạt.

5- Điều cuối cùng để chấn chỉnh ngành này, điều chính vẫn là ý chí và ước muốn của những người trong ngành y. Thiếu yếu tố này, thì mọi nỗ lực của xã hội cũng không đi đến đâu, vì họ là thành phần trí thức, nắm vai trò quan trọng trong cuộc sống của mọi người. Họ sẽ là “chủ lực” trong cuộc cải cách này.

IV. KẾT LUẬN

Cần phải lành mạnh hóa xã hội, để lành mạnh con người. Xã hội tốt, con người sẽ buộc phải tốt để có thể hòa nhập vào xã hội. Lành mạnh hóa xã hội phải từ **đường lối và quyết tâm của cả guồng máy lãnh đạo.** Chấn chỉnh lại nền giáo dục quốc gia, cần có chương trình **giáo dục NHÂN BẢN** song song với kiến thức. Nếu có sự quyết tâm và lòng nhiệt thành của người lãnh đạo, cùng với một nền luật pháp

công minh, thì sẽ có thể chấn chỉnh lại xã hội, trong đó có ngành giáo dục lẫn ngành y. Xã hội xưa của ta đã làm được, thì ngày nay buộc phải làm được, nếu không có nghĩa là chúng ta thụt lùi, đi ngược lại với trào lưu chung của nhân loại. Đó là niềm mong đợi trong khắc khoải của mọi người.

<http://danlambaovn.blogspot.com>

MỖI NĂM VIỆT NAM THÊM 130 NGÀN BỆNH NHÂN UNG THƯ

Phúc trình của Bộ Y Tế CSVN công bố tại cuộc hội thảo sáng hôm qua tại Hà Nội cho biết mỗi năm trong nước có thêm 150,000 bệnh nhân ung thư và 75,000 người tử vong. Phúc trình này cho biết thêm 50% bệnh nhân tử vong vì ung thư là phụ nữ. Phần lớn nạn nhân chết vì ung thư ở phụ nữ là những người mắc bệnh liên quan đến ung thư ngực, đại tràng, dạ dày, phổi, cổ tử cung, tuyến giáp trạng, gan, buồng trứng, hạch và máu. Báo chí cũng trích lời giám đốc bệnh viện ung thư Hà Nội cho biết số bệnh nhân ung thư trong nước có chiều hướng tăng đều khoảng 10% trong những năm gần đây. Một số chuyên viên y tế ở Việt Nam cho rằng có đến 40% các trường hợp mắc bệnh có thể được cứu sống nếu được khám phá sớm. Cũng theo phúc trình này thì ung thư vú hiện nay là sát thủ số một đối với phụ nữ VN ở trong nước.

Phần lớn phụ nữ chậm khám phá tình trạng mắc bệnh ung thư vú vì nghèo và không có điều kiện về săn sóc sức khỏe. Có điều đáng lo ngại, theo một số chuyên viên sức khỏe tại VN, các loại thực phẩm được bày bán chứa đầy hóa chất độc hại, từ trái cây cho đến các loại đồ hộp và các món ăn được dọn ra tại các nhà hàng. Một số người tiêu thụ không ngớt lên án thái độ vô trách nhiệm của các cơ quan thẩm quyền CSVN trong việc kiểm soát độ an toàn thực phẩm. Nhiều loại trái cây và đồ hộp chứa hóa chất độc hại được giới sản xuất sử dụng bất chấp sức khỏe của người tiêu thụ. Nhiều cuộc bố ráp bắt quả tang việc sử dụng các loại hóa chất độc hại nhưng rồi vẫn không ngăn chặn được sau đó. Phần lớn các loại hóa chất độc hại này từ gia vị tạo mùi, làm màu đến các hóa chất bảo quản nhập cảng từ Trung Cộng được bày bán tràn lan ở nhiều chợ đầu mối phía Bắc và chợ Kim Biên ở Chợ Lớn với giá rẻ mạt, và là nguyên nhân dẫn đến bệnh ung thư của người dân.

SBTN 19-10-2011

